Ára 1 forint

XIII. évfolyam 12. szám.
1957. május 9.

Ludas Matyi

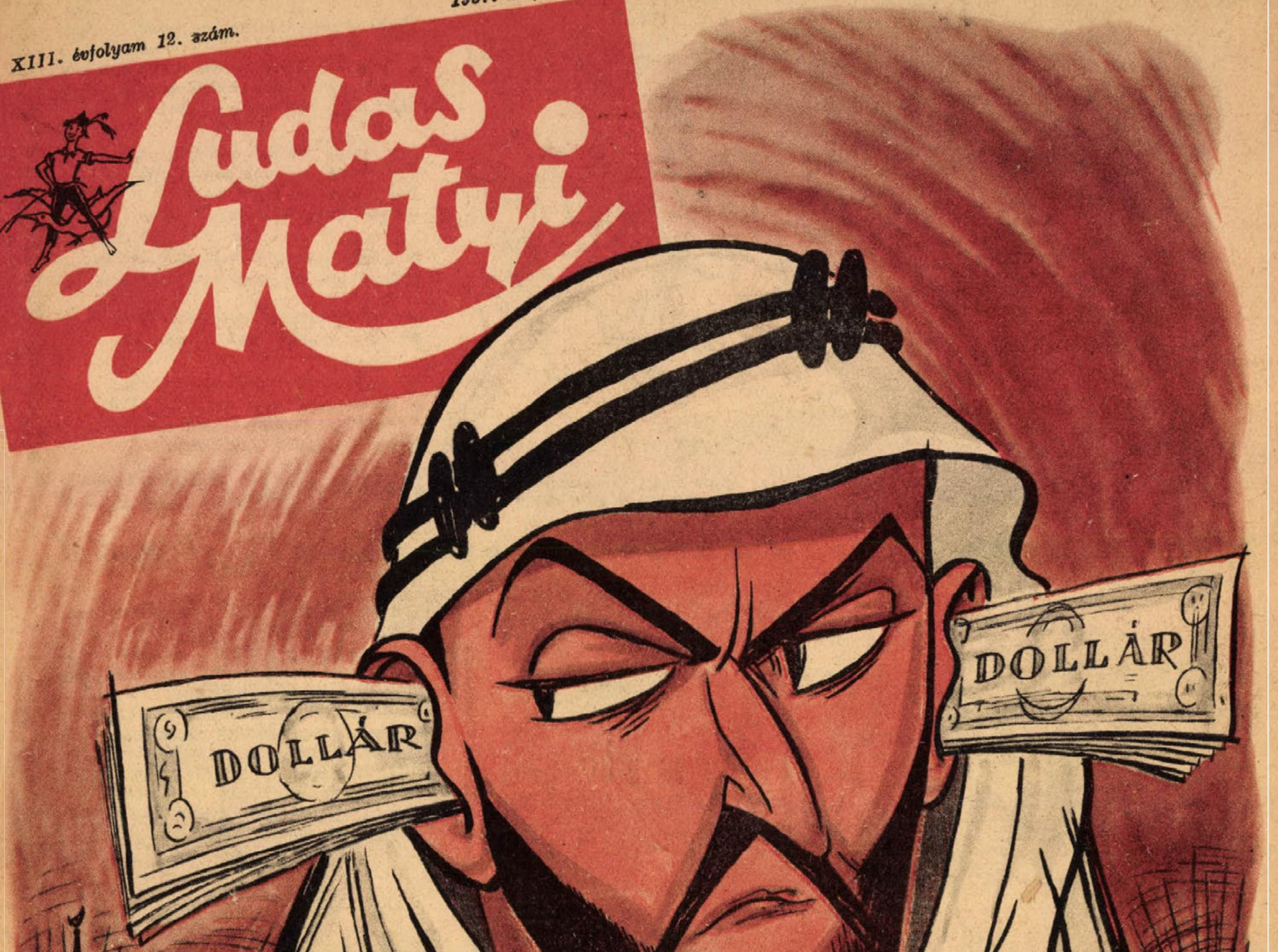
DOLLÁR
DOLLÁR
gis-

Szegő Gizi rajza

Ezért nem hallják Jordánia urai a nép hangját...

Ha majd felépült a park az Ilkovics helyén

Gerő Sándor rajza

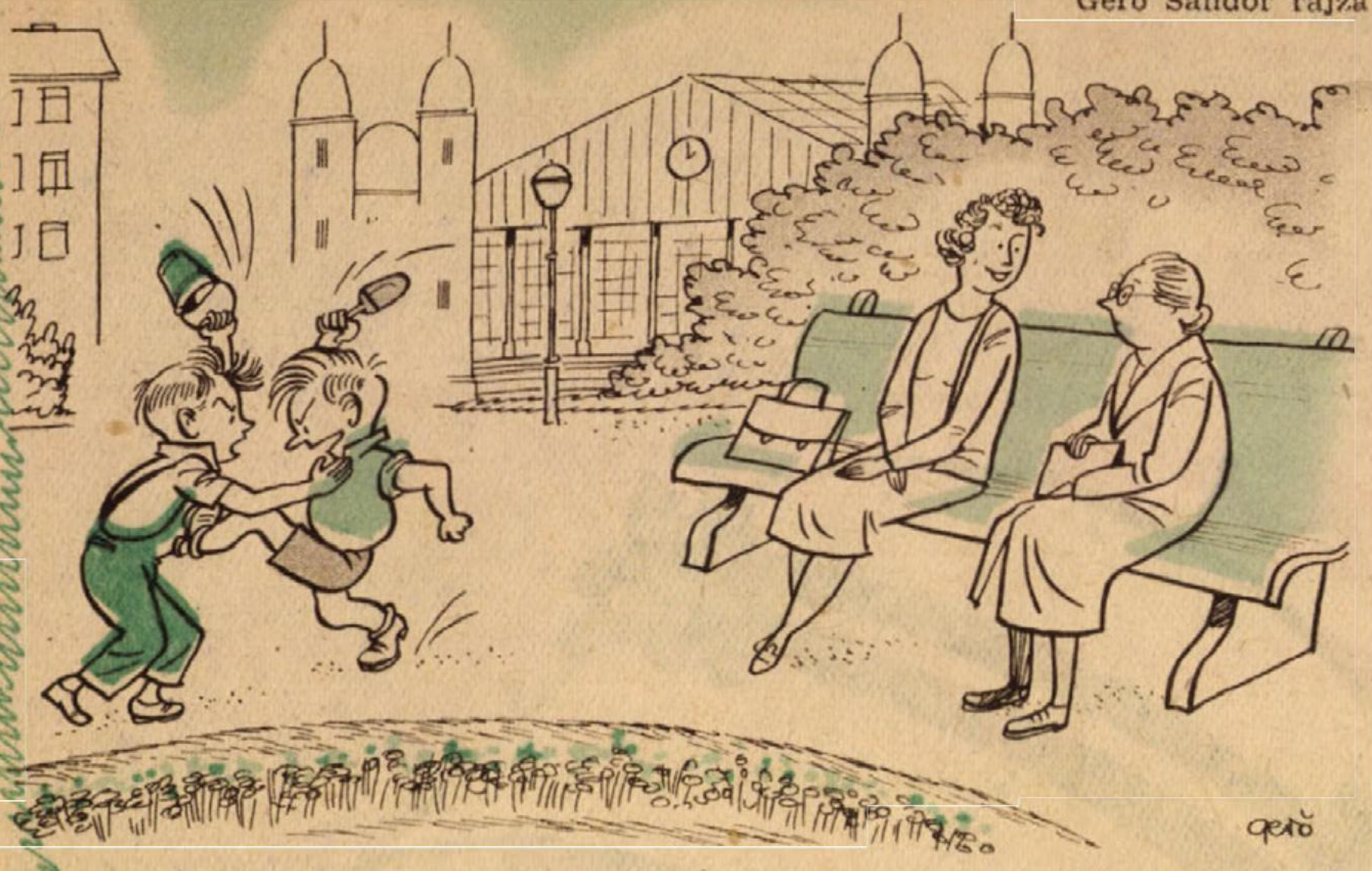

— Mi nagyon szeretjük ezt a helyet, már az apjuk is itt verekedett ...

Torpanj meg, vándor, — kérlek, — erre
járván,
— Tudom, sietsz, — van dolgod épp elég,
— S a svájcisapkát vedd le majd a járdán,
Mert örök búcsút int a törmelék.

Egy darab történelem tér pihenni,
Egy hosszú mondat végét zárja pont,
Egy korszakot fogad be most a Semmi,
Melytől talán te is kaptál pofont.

Hol zsebünk mélyét fürkészték gyakorta;
Hipp-hopp, s a pénztárcát már nem
lelem...
Ám forinthúsz volt mindössze a torta,
És alig drágább csak a szerelem.

De idők sodrán, ami rossz, elévül,
S vándor, ha ismét erre visz az út,
Hát hozz magaddal kegyelet jeléül,
Friss róseibniből babérkoszorút.

Dalmáth Ferenc

A hazárdőr

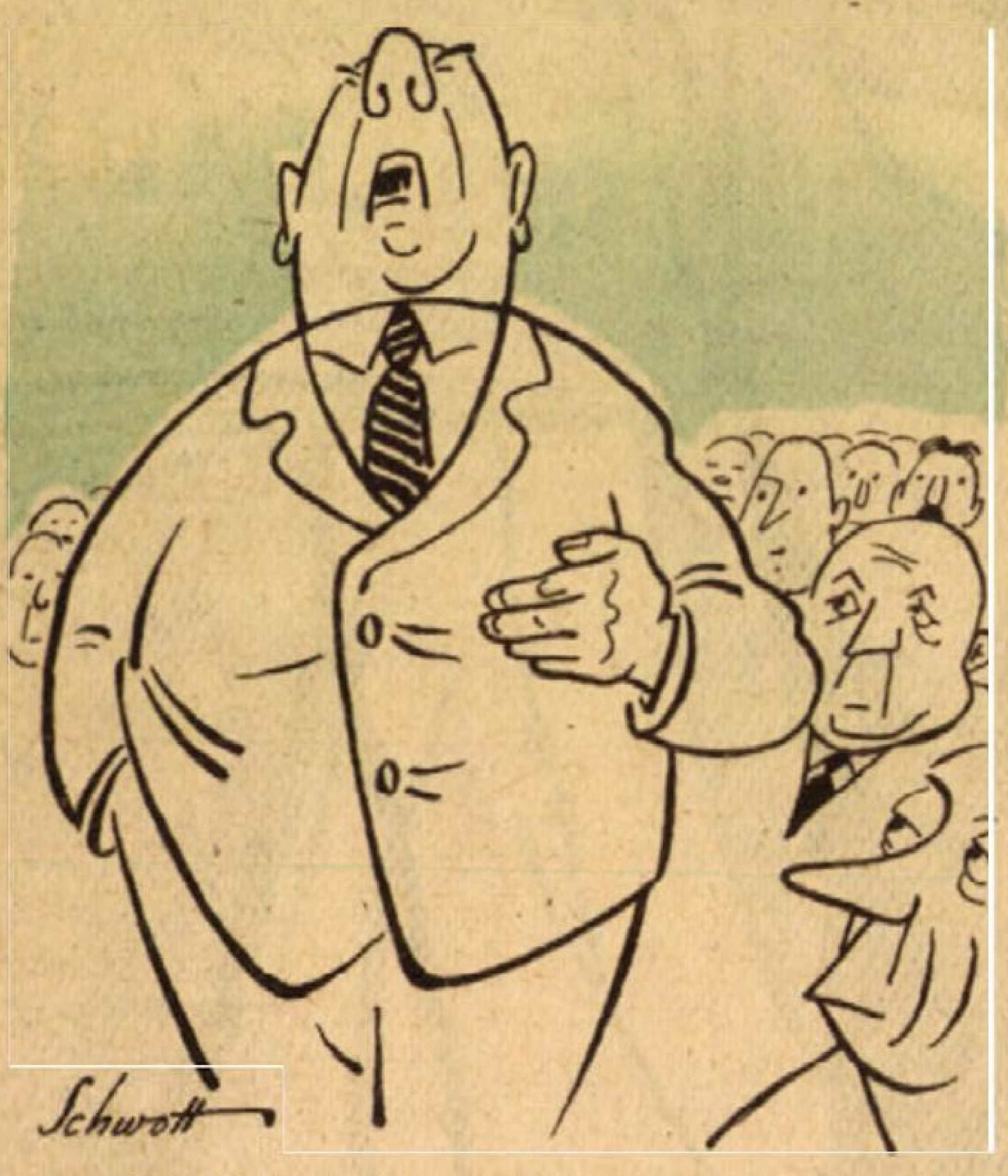

— Csatlakozom az utánam felszólalóhoz ...

A naturalista műélvező

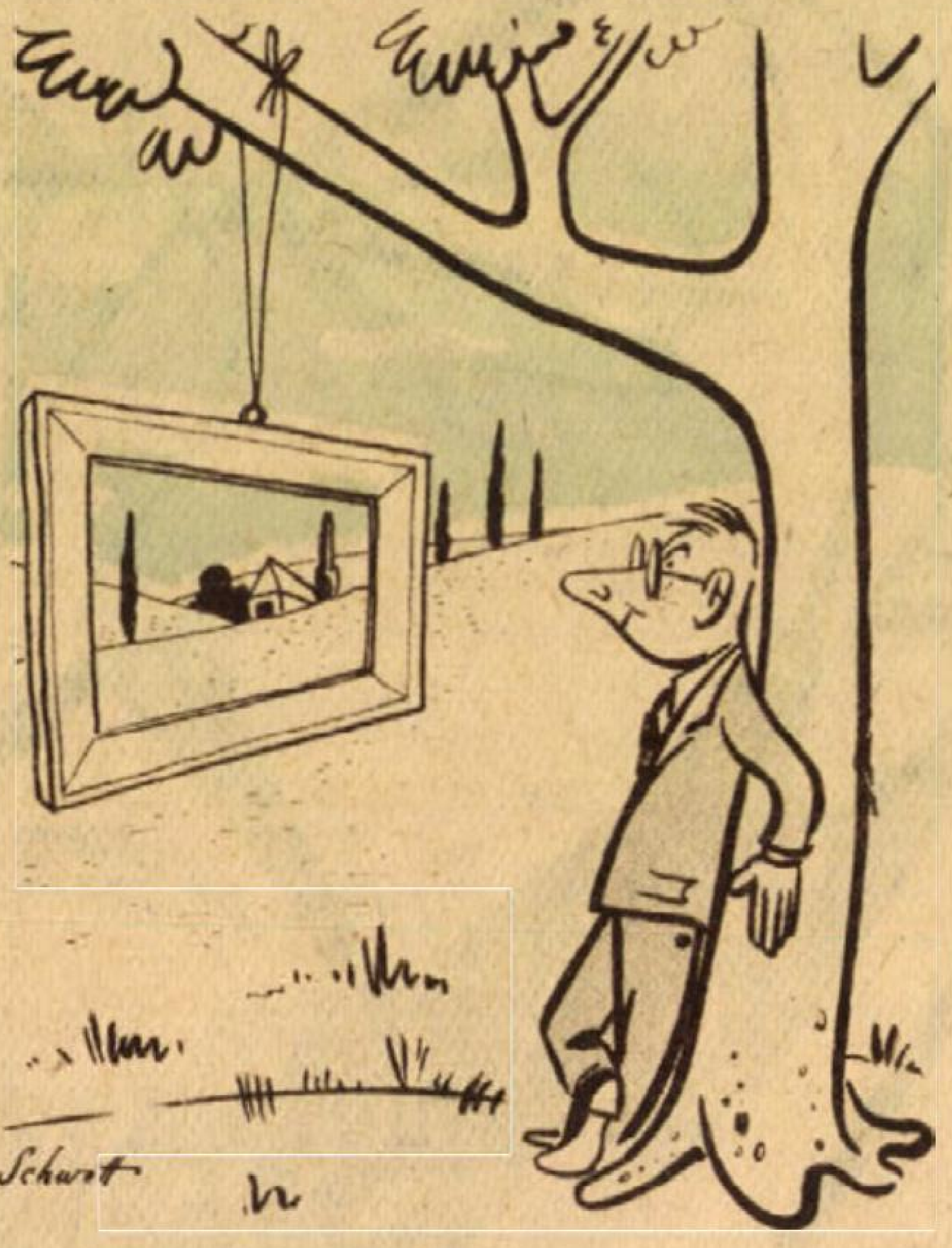

Horgászok

Hegedűs István rajza

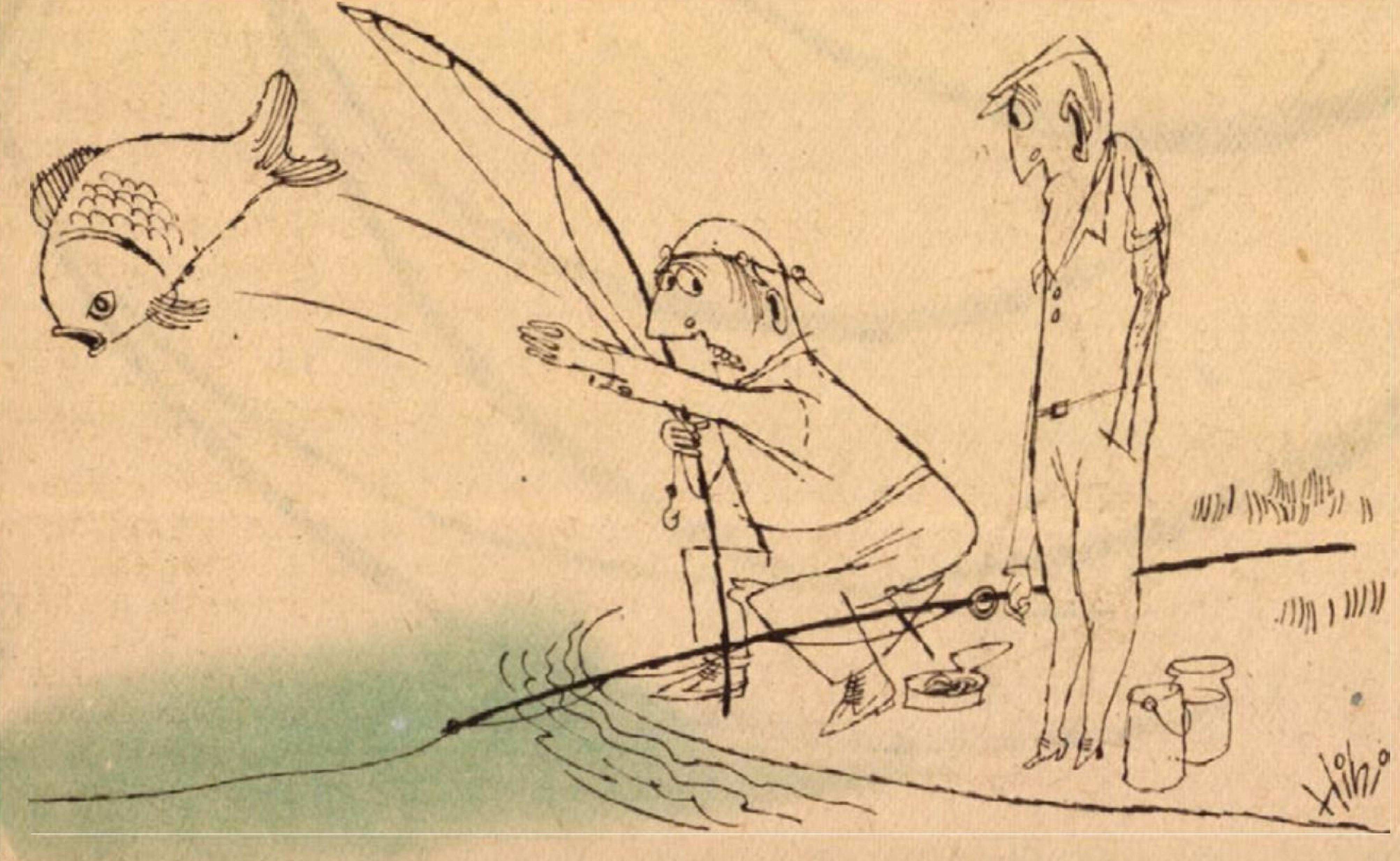

— Miért dobja vissza azt a nagy pontyot?
— Mert én a borjúhúst szeretem ...

A humor könyvéből

Mark TWAIN-t meginterjúvolta egy újságíró. Egyik kérdésére a humorista így kezdte a választ:

— Amikor Madison elnökkel egy alkalommal beszélgettem...

— De kérem, Mr. Twain, ez lehetetlen, hiszen amikor Madison elnök volt, ön még nem is volt a világon!

— Gratulálok, fiatalember! Maga az első újságíró, aki már akkor felismeri tévedését, mielőtt a cikke megjelent volna.

* * *

NEY Dávid, a békebeli béke korának neves basszistája külföldi vendégszerepléséről visszatérve, sikereit mesélte a törzsasztalnál.

— Szabadtéri színpadon egy ezertagú kórusban, kétszázötven szoprán, kétszázötven alt, kétszázötven tenor és kétszáznegyvenkilenc bariton mellett, egyedül én fújtam a basszust. Az együttes épp fortisszimót énekelt, amikor a karmester lekopogta a kórust:

— Ney úr, a basszus túl erős! Valamivel halkabban kérem...

* * *

CSARADA János, a tételes nemzetközi jog egykori professzora feltette a kérdést a szigorlónak:

— Hogyan kell háborút üzenni?

Könyvében fel volt sorolva ennek több válfaja. A jelölt elmondott belőlük hármat, utána már csak akadozni tudott. A professzor a fejét csóválta:

— Hogyan engedjem önt ki az életbe, ha még háborút sem tud üzenni!?

* * *

ANDERSEN, a híres dán meseköltő egyetlen egyszer párbajozott életében. Esernyővel ment a párviadal helyére, melyet a lövés alatt is kinyitva tartott, mivel zuhogott az eső. A tanúk hiába kifogásolták. „Az nem bánt, ha meghalok" — mondotta Andersen — „de náthát kapni nem szeretnék."

KI TUDJA?

A múlt év őszén egy férfi a lábamra lépett az autóbuszon. Éles fájdalom hasított a szívembe. Éreztem, hogy ő az a bizonyos, az igazi és egyetlen, akiért többször is képes lennék felkötni magamat a Hűvösvölgy borongós rejtekén.

Meglátni, karjába esni és megszeretni egy éles kanyar műve volt. Alig valamit tudtam róla, de két hét múlva a menyasszonya lettem s az emberek nem bánták ezt. Az emberek csak október végén kezdtek törődni velünk.

— A sógora ferdeszemléletű főfunkcionárius volt — súgta akkor a szomszédom titokzatosan. — Az anyja pedig nem régen ment másodszor férjhez egy ÁVH-üdülő nyugalmazott kertészéhez. Ki tudja, nem kellemetlenkednek-e maguknak emiatt?

— Az öccse disszidált! — harsogta Malvin néni diadalmasan. — Ki tudja, rossz pont-e ez, vagy jó pont? Vigyáznod kell, fiam.

Aztán valaki bedobott ajtómon egy cédulát, miszerint hazaáruló vagyok, mert párttitkár unokaöccséhez akarom kötni az életemet. A házfelügyelő kiderítette ugyan, hogy az illetőt 1952-ben kizárták a pártból, de azért legyek óvatos, mert ki tudja . . .

Novemberben biztos forrásból hallottam, hogy Pista keresztapja is harcolt. Ki tudja, nem csinált-e valami disznóságot?

Egyébként is egyik nagybátyja aranybányatulajdonos Californiában, igaz, hogy a másik cipőpucolásból tengeti életét. Ki tudja, közömbösíti-e a cipőpaszta az aranyat? Kapitalistaivadékhoz feleségül menni szerfelett kockázatos, még akkor is, ha a vőlegény fivére nyomorgó rakodómunkás, ami ugyebár szintén bebizonyítható.

Pista nagynénje perfekt orosz, leánya azonban angolul is tanul. Esténként Moszkvát lesik a rádión, hejde nappal reakciós vicceket mesélnek. Na tessék! Itt az újabb buktató. Ki tudja nem töröm-e ki rajta a nyakamat?

Ezek után magam is kíváncsi lettem, hogy vőlegényem — származását tekintve — kapitalista-e, vagy munkáskáder? Fejre esett, vagy írásra, avagy netalántán ő képviseli azt a harmadik esetet, amikor a pénzdarab a levegőben marad?

Sem iránytűvel, sem logarléccel nem tudtam kiszámítani az irányt, amit Pista képvisel. Hja! Így jár, aki autóbuszon ismerkedik. Az utólagos információkat összegezve, valamit mindenesetre megtudtam: fel kell bontanom az eljegyzést. Sok bölcs ember tapasztalata bizonyítja, hogy nem vezet jóra az a házasság, ahol a férjnek ilyen kiterjedt rokonsága van.

Kun Erzsébet

Az USA még töpreng az embargo enyhítésén

Szegő Gizi rajza

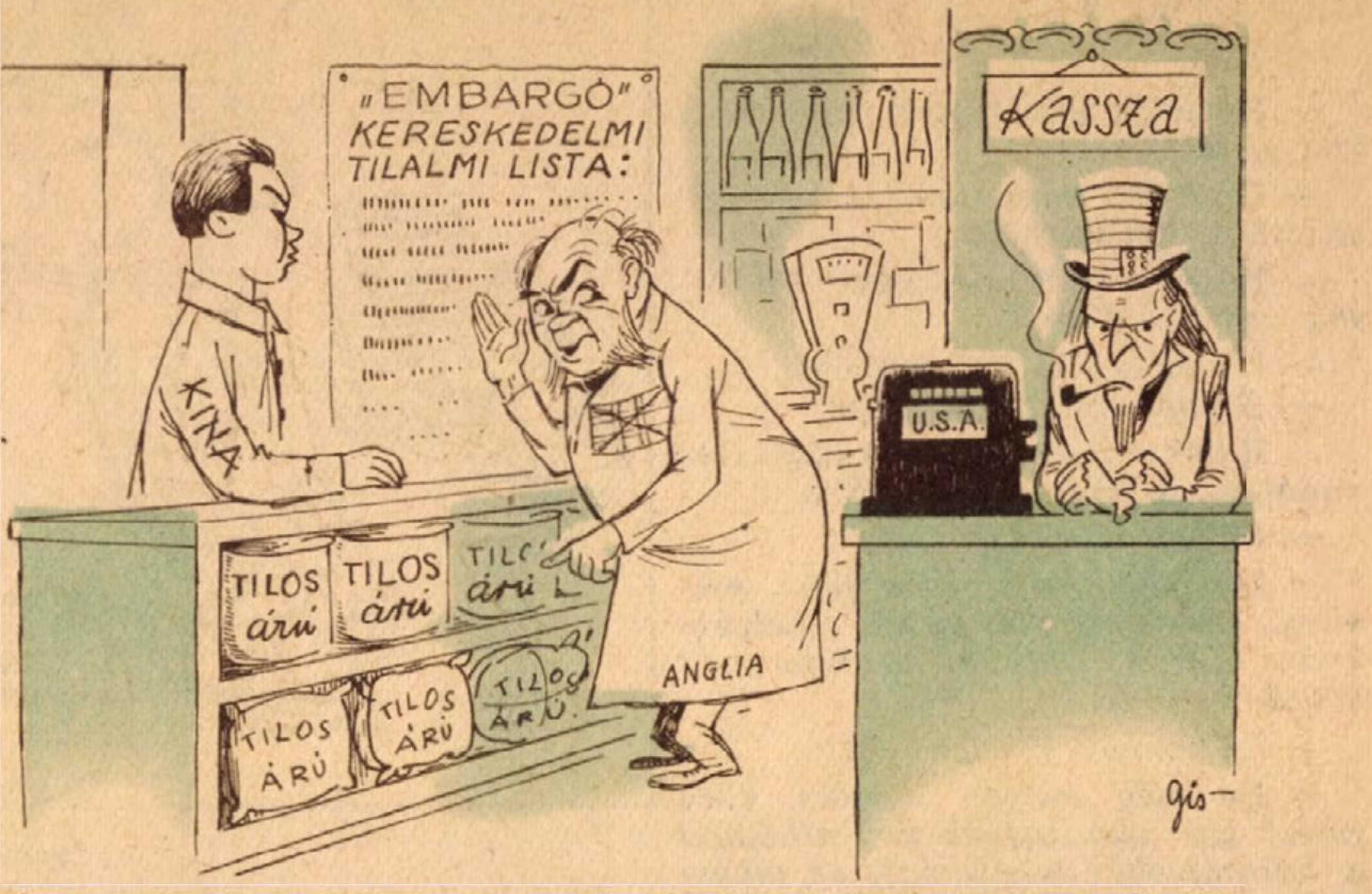

John Bull: Ha a cégtársam nem néz ide, kiszolgálom magát a pult alól . . .

JANUS OSEKA

Mennyi kétszer kettő?

Egyszer volt, hol nem volt, valahol messze volt egy iskola, ahol a tanító ezt mondta a gyerekeknek:

— Kétszer kettő az pontosan kilenc.

Ez volt az utolsó órája és magas életkorára való tekintettel azonnali hatállyal nyugdíjazták.

Miután elhagyta az iskola falait, az iskola pedagógiai tanácsa összeült a fogas probléma megfejtésére: hogyan tanítsák meg a gyerekeket a helyes eredményre, ha a nebulók egy része ragaszkodnék ahhoz a téves tételhez, hogy kétszer kettő az — kilenc?

Rövid vita után a tantestület egyik tagja azon véleményének adott kifejezést, hogy esztelenség lenne a helyes végeredményt egyszerre megmondani. Ilyen feltűnő, vaskos tévedés feltétlenül nagy lelki megrázkódtatást idézne elő a gyermeki lélekben. Éppen ezért a tantestület új számtantanárának az igazsághoz csak egy közelállóbb eredményt szabad közölni az osztállyal, éspedig így: kétszer kettő az — hét.

— A helyes végeredményt még van időnk megtanítani a gyerekekkel — mondta az iskolaigazgató a tantestületi ülés végén. — Fontosnak tartom, hogy nemsokára az igazsághoz egy még közelállóbb eredményt ismertessünk a gyerekekkel, mondjuk kétszer kettő az — hat.

A módszer eredménye alig volt előrelátható. Nem mindegyik diák viselkedett egyformán a számtani művelet helyesbítésekor. Voltak olyanok, akik szó nélkül lemásolták a tábláról, anélkül persze, hogy egy pillanatra is megfeledkeztek volna a futballról, vagy a kapufáról.

Egyik-másik lázadozott ugyan belülről, de hangosan nem nyilvánított véleményt.

Volt a gyerekeknek olyan csoportja is, akik az előadás után a tanítóhoz fordultak felvilágosításért. A tanító csak makogott.

A diákok harmadik izgatott csoportja megkötötte magát az első eredmény mellett (kétszer kettő az pontosan kilenc) és egyszerűen lusták voltak a már egyszer megoldott feladattal mégegyszer foglalkozni.

Néhány gyerek örömmel és lelkesedéssel jegyezte füzetébe a mindenkori végeredményt.

Pimaszabb egyéniségek telemázolták az illemhelyek falait a gyűlölt eredménnyel, éspedig így: „Kétszer kettő azért is négy!"

A messzebblátó karrieristák az igazgató fülehallatára ugyan, de szünetben tele szájjal kiabálták a következőket: „Kétszer kettő az három és még egy!"

Az egész iskolában senki sem élt a gyanúperrel, hogy az osztályban a legkisebb gyerek az ujjain is ki tudja számolni: kétszer kettő pontosan — négy.

(A varsói Szpilkiből
fordította: **Szűcs István**)

Egy ötlet továbbfejlesztve

Szür-Szabó József rajza

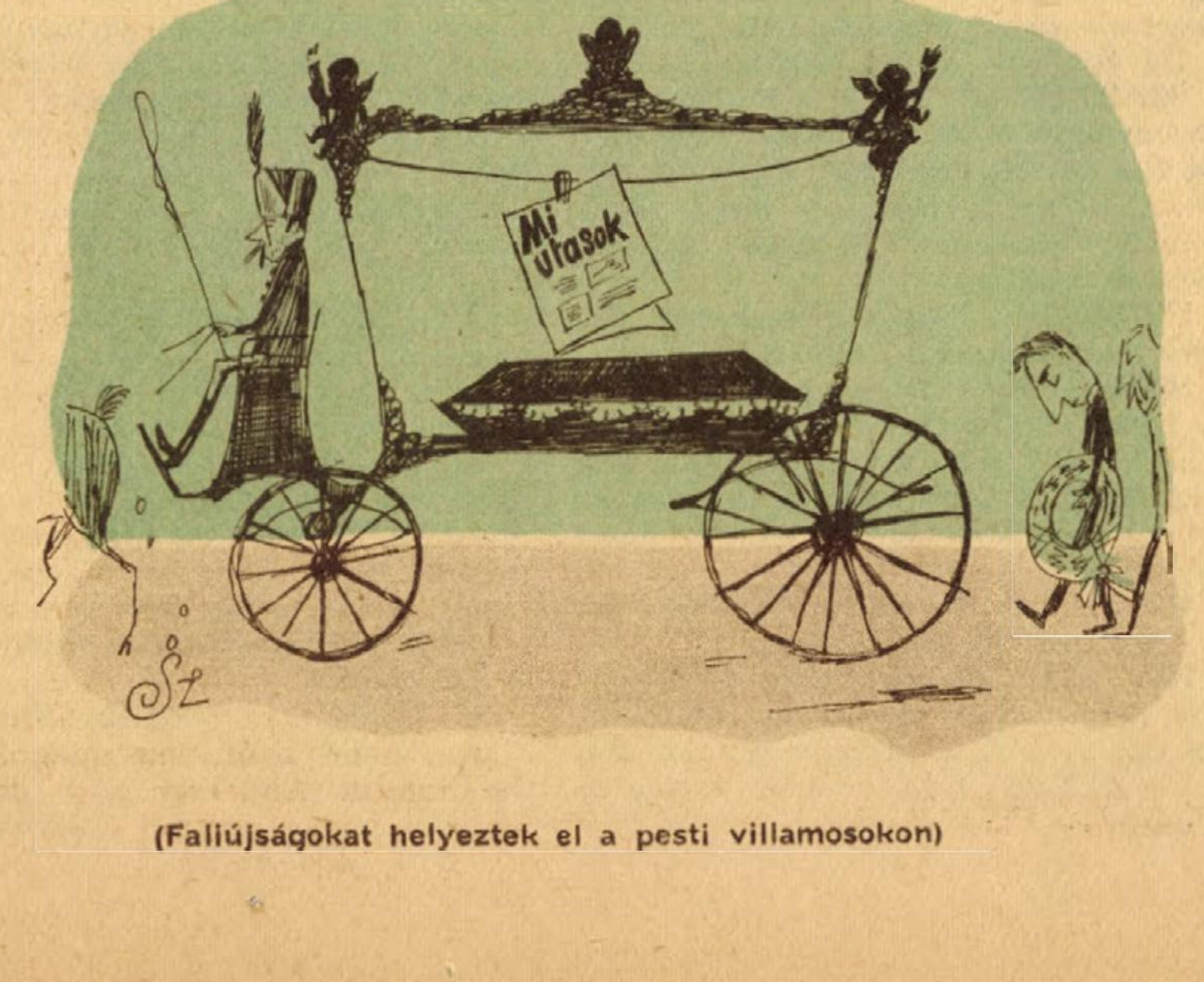

(Faliújságokat helyeztek el a pesti villamosokon)

Stanci néni

— Kezicsókolom, Stanci néni! Hova lesz a séta?

— *Csak ide, édes fiam, ide a zöldségeshez, bevásárolni.*

— Elkísérem, Stanci néni! Mi újság úgy különben?

— *Írt az öcsém Briszbanéből.*

— Az hol van, Stanci néni?

— *Valahol Ausztráliában vagy Kanadában. A fene jobban tudja.*

— Mi van az öcsössel?

— *Jól megy neki, édes fiam, primául, csak még nem tudott elhelyezkedni. Lehet, hogy én is kimegyek hozzá.*

— Ez komoly, Stanci néni?

— *De még milyen komoly, édes fiam! Ha nem sajnálnám itthagyni a háromszobás lakásomat, az albérlőimet, az ékszereimet, meg a nyugdíjamat, már régen kimentem volna. Ott Briszbanéban, ott egészen más.*

— Hol is van az, mit tetszett mondani?

— *Azt hiszem, mégis Dél-Amerikában lesz, édes fiam. Pedig írta az öcsém. Ott korlátlanok a lehetőségek. Na, minden jókat, édes fiam, lehet, hogy mégis kimegyek az öcsémhez, ki tudja, látjuk-e még egymást. Én idemegyek a zöldségeshez, pedig úgy látom, nincs szép salátája.*

— Ott van szemben a túlsó sarkon a Zöldségbolt, a feleségem mondta, hogy gyönyörű salátájuk van, mért nem megy oda, Stanci néni?

— *Messze van az nekem, fiam.*

(g. m.)

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss és Nagy találkoznak az utcán. Kiss azt mondja:

— Én megoldottam a problémát, nekem már nincs gondom.

— Hogyan?

— Felfogadtam egy embert, aki magára veszi az összes gondjaimat. Ezért havi 500 forintot fizetek neki...

— És honnan veszed az 500 forintot?

— Látod, ez lesz az ő első gondja.

*

Csetneki és Tóházi leülnek alsózni. Csetneki még osztás előtt kijelenti, hogy neki nincs pénze. Tóházi is bevallja, hogy neki sincs pénze.

— Nem baj — mondja Csetneki —, játsszunk pofonba.

— Jó, játszunk pofonba. Csetneki elkezd osztani, mire Tóházi feláll és egy hatalmas pofont ken le neki.

— No, mi az — ordit Csetneki —, még nem nyertél!

— Nem — mondja Tóházi —, de én a tétet előre be szoktam tenni...

Spiritusz

Toncz Tibor rajza

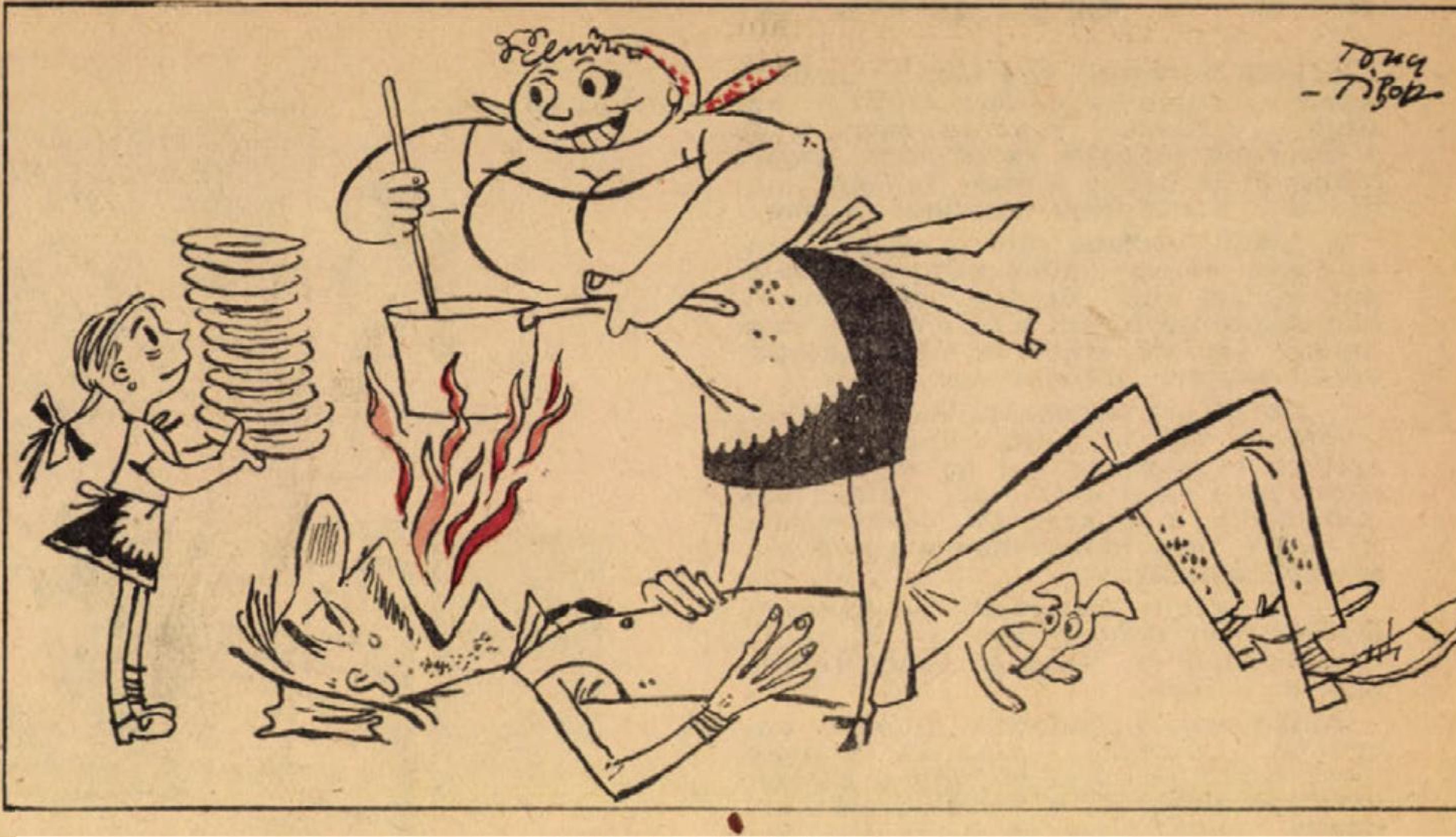

— Teríthetsz, kislányom! ...

A szakember

Szín: egy kórház röntgen-osztályának előcsarnoka. A várakozó betegek között, két egymás melletti fotelben ül a Szakember és az Új Beteg. Az Új Beteg hatalmas, tagbaszakadt, vállas férfi, a Szakember citromsárgaarcú kis vakarcs. A következő párbeszéd folyik le köztük:

ÚJ BETEG *(félénken megszólítja a mellette ülőt):* Kegyed is először van itt?

SZAKEMBER: Először? *(Halkan, gőgösen kacag)* Harminc éve van gyomorbajom.

ÚJ BETEG: Borzasztó! Nekem csak most kezdődik. Gyomoridegem van, az orvos elküldött rögönyre...

SZAKEMBER *(oktatóan)*: Nem rögöny, hanem röntgen. Itt majd megállapítják, mi baja, ne féljen. Fájdalmai vannak?

ÚJ BETEG: Olyan tompa nyomást érzek a gyomromban...

SZAKEMBER: Az semmi. Majd ha olyan fájdalmai lesznek, mint nekem. Itt kezdődik a duodénumnál és felmegy egész a lapockámig. A múlt héten, szerdán úgy ordítottam a fájdalomtól, hogy kijöttek a tűzoltók. A feleségem elájult. De aztán kaptam egy injekciót és elmúlt.

ÚJ BETEG: Rettenetes *(izzadni kezd)*.

SZAKEMBER: Meg lehet szokni. Az egész az idegektől van. *(Büszkén)* Nekem vegetatív idegrendszerem van...

ÚJ BETEG: És az nagy baj?

SZAKEMBER: Hát nem jó. De kapok bromivalt és azóta nem olyan vegetatív. De hát persze, azért még vegetatív egy kicsit, a gyógyulás nem megy egyik percről a másikra. A maga bulbusza spontán telődik?

ÚJ BETEG: Nem tudom, kérem szépen, most vagyok itt először...

SZAKEMBER: Persze, persze... Tudja, nálam az a baj, hogy a bulbuszom nem telődik spontán és a perisztaltikám sem elég élénk. Valami keveset élénkült az utóbbi években, de az semmi, jóval élénkebbnek kellene lennie...

ÚJ BETEG: És tessék mondani, azt a csövet tényleg le kell nyelni?

SZAKEMBER: Ja, a próbareggelinél? Hát persze. Nem olyan nagy dolog az. Én úgy nyelem, mint kacsa a nokkedlit.

ÚJ BETEG: És... milyen vastag az a cső?

SZAKEMBER: Egy ujjnyi... Nem veszélyes. Ha nem tudja lenyelni, az sem baj, akkor ledugják. Értik itt a dolgukat. Egy-kettő ledugják a ventriculumba és kész. Csak vigyázzon, ne felejtsen el lélegzetet venni az orrán keresztül, mert megfullad.

ÚJ BETEG: És tessék mondani, a rögöny, ott mit kell nyelni... *(törli a homlokát)*

SZAKEMBER: Bizmutos kakaót.

ÚJ BETEG: Az jó?

SZAKEMBER: Az rossz. De nem veszélyes, inkább az kellemetlen, hogy olyan sűrű az a kása, hogy alig megy le az ember torkán.

ÚJ BETEG: És... sokat adnak?

SZAKEMBER: Nem. Egy kriglivel, de azt mind meg kell inni, különben nem látják az ulkuszát.

ÚJ BETEG: Az mi, az az ulk...

SZAKEMBER: Fekély. Magának biztosan fekélye van, ulkusz duodéni... Azt kivágják egy-kettő. Nekem volt egy barátom, annak kivették a fél gyomrát, utána hízott tíz kilót és elvett egy tornatanárnőt feleségül.

ÚJ BETEG: Én nős vagyok... *(Törli a homlokát és a nyakát.)*

SZAKEMBER: De lehet, hogy nincs is fekélye, csak egy vacak kis kolitisze. Az nyolc-tíz év alatt meggyógyul, ha nem iszik, nem dohányzik és szigorú diétát tart... Alsópasszázsra megy?

ÚJ BETEG *(már majdnem sír):* Hová, kérem szépen?

SZAKEMBER: Alsópasszázs vizsgálatra... Az nagyon fontos, ha kolitisze van.

ÚJ BETEG: És ott mit kell nyelni?

SZAKEMBER: Gipszet. Folyékony gipszet. Egy kriglivel. Azt azután apránként kinyomják magából...

ÚJ BETEG: *(zöld arccal, tántorogva megindul a kijárat felé).*

SZAKEMBER *(utána szól):* Hová megy? Halló! *(Nem kap választ.)* Ekkora nagy marha ember ilyen gyáva legyen!

DOKTORNŐ *(kiszól az ajtón):* Tessék, a következő!

SZAKEMBER *(felugrik):* Kezétcsókolom, drága doktorkisasszony, megint itt vagyok! Hol van az a cső, hadd nyelem le!

Gádor Béla

Mindenféle

A világot azért bajos megjavítani, mert nem állami szektor teremtette.

◆

X. élete nyitott könyv. És milyen rossz könyv!

◆

Szerény vagyok. Szeretnék eljutni legalább a saját véleményem tiszteletben tartásához.

◆

Opportunista életelve: állást nem foglalni — úgy lehet az állást megtartani.

◆

Amerikában megint elszabadult egy rakéta-lövedék. Borzalmas arra gondolni, hogy még kárt tesz valakiben!

◆

Az embernek a múltja a legveszélytelenebb. Azt minden ember túléli.

F. L.

Az absztrakt festő pikánsat álmodik

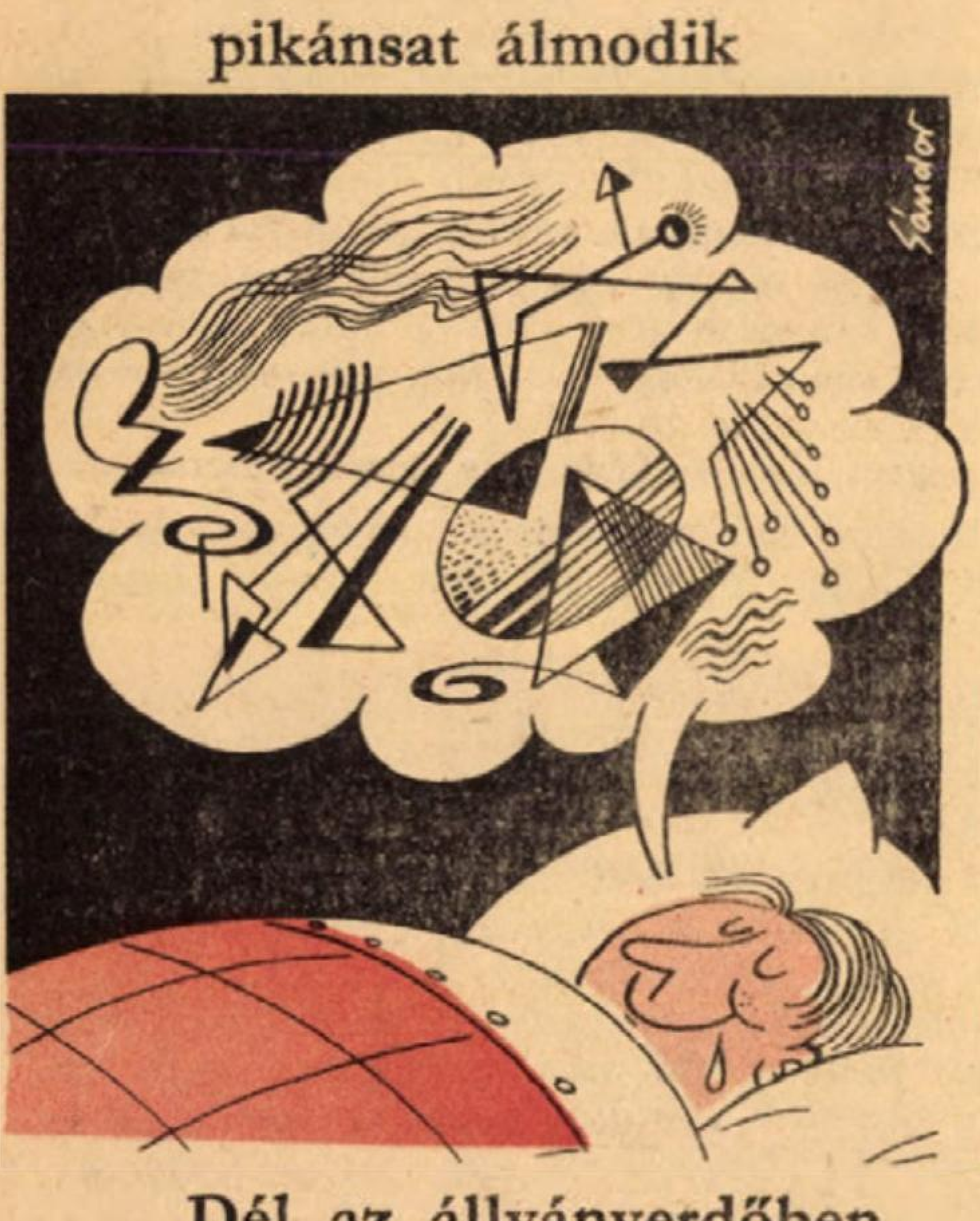

A tudós megkísértése

Kaján Tibor rajza

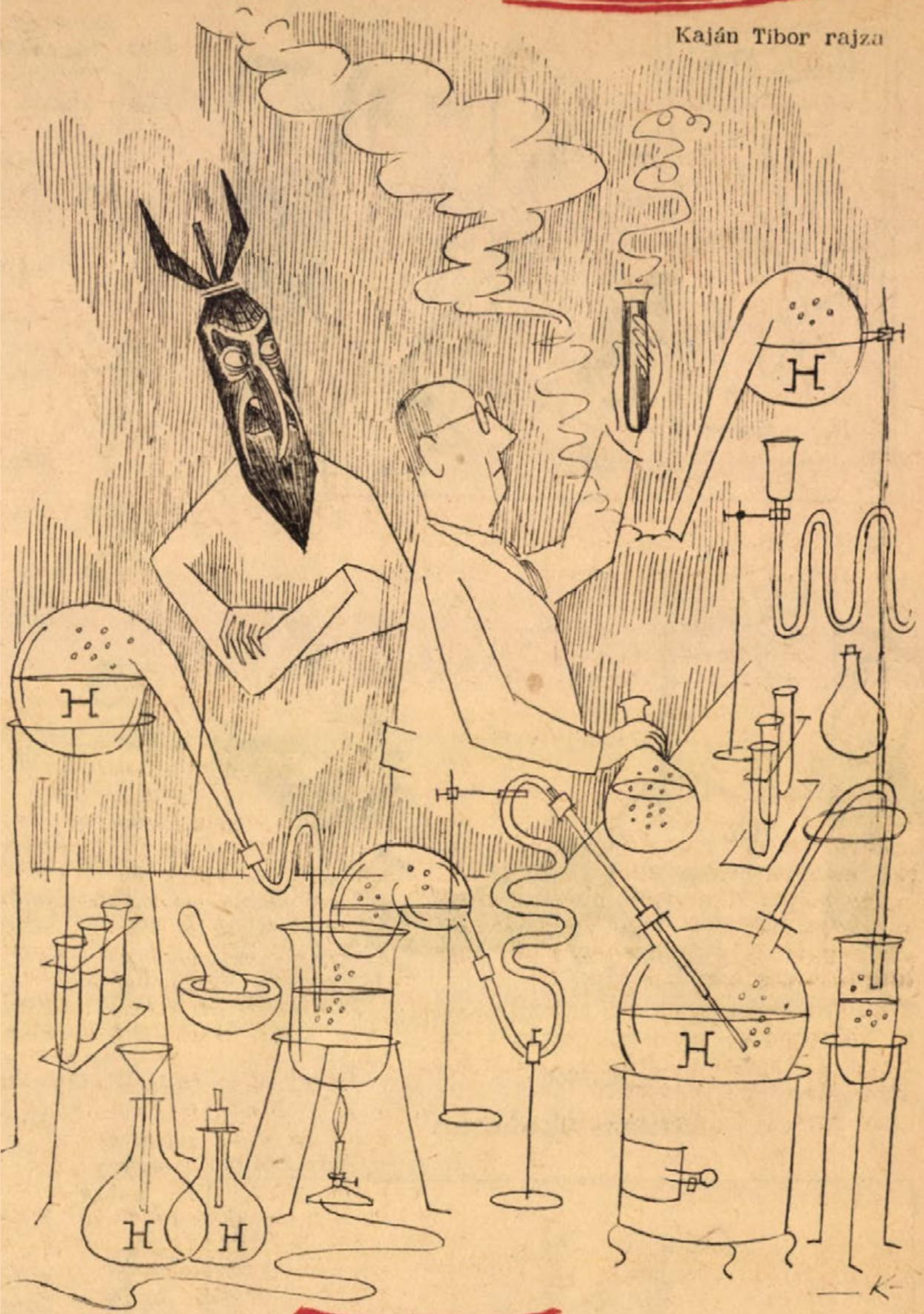

Dél az állványerdőben

Toncz Tibor rajza

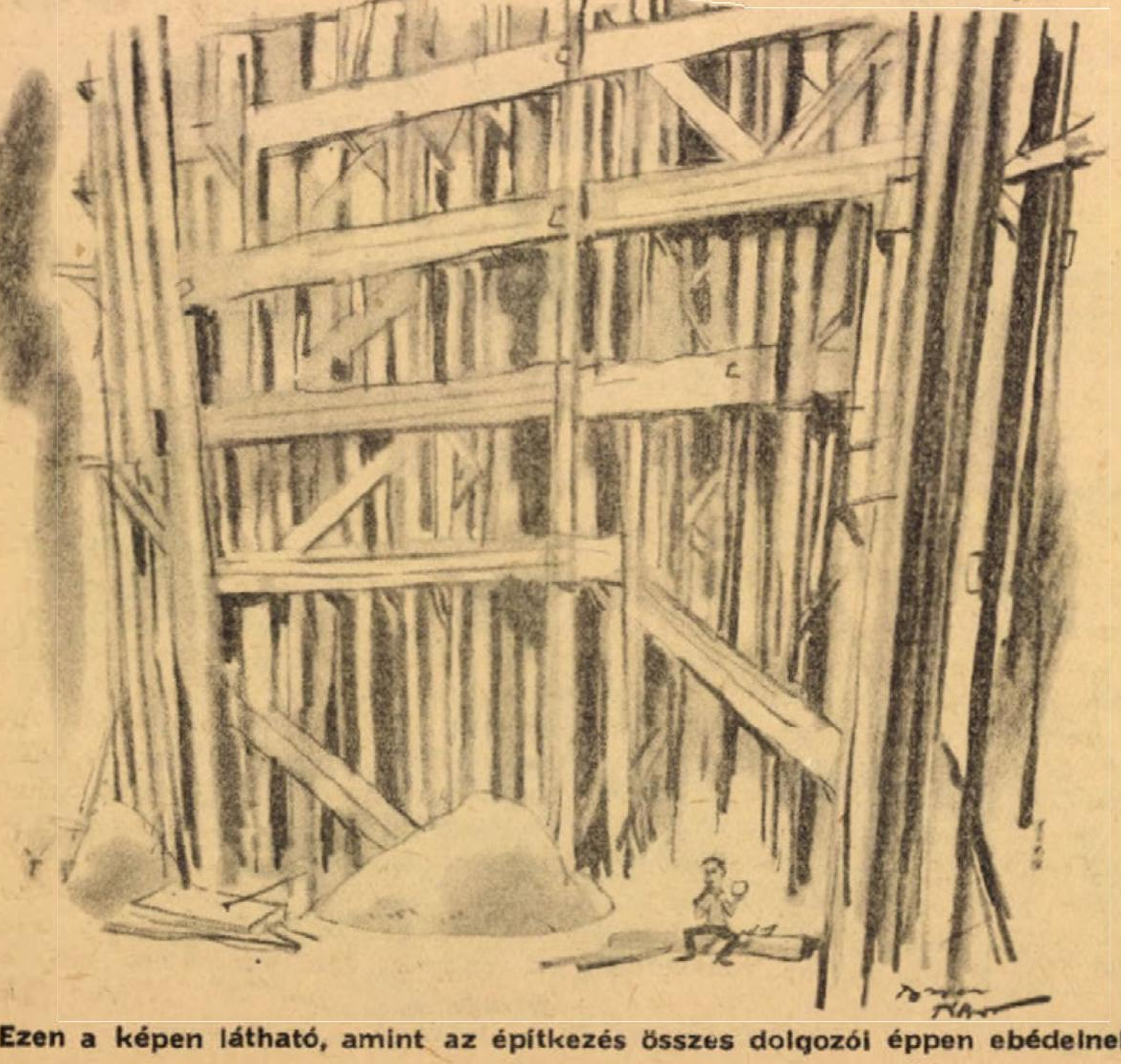

Ezen a képen látható, amint az építkezés összes dolgozói éppen ebédelnek

Legyen végre félmeztelen férfi is a lapban,

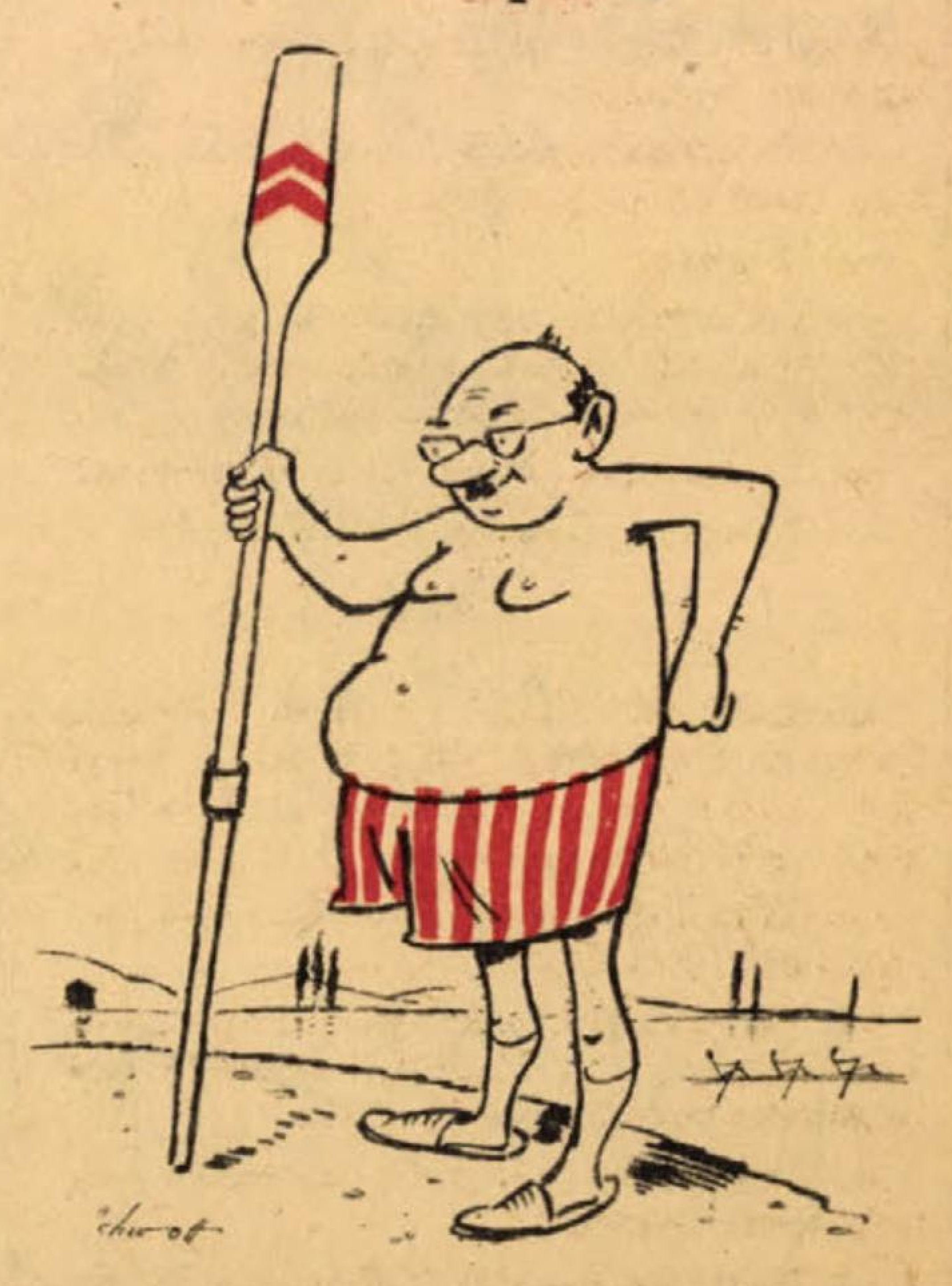

ezért a nők kedvéért bemutatjuk
Viczinek Kázmér vadevezőst.

Faltörő kos

Várnai György rajza

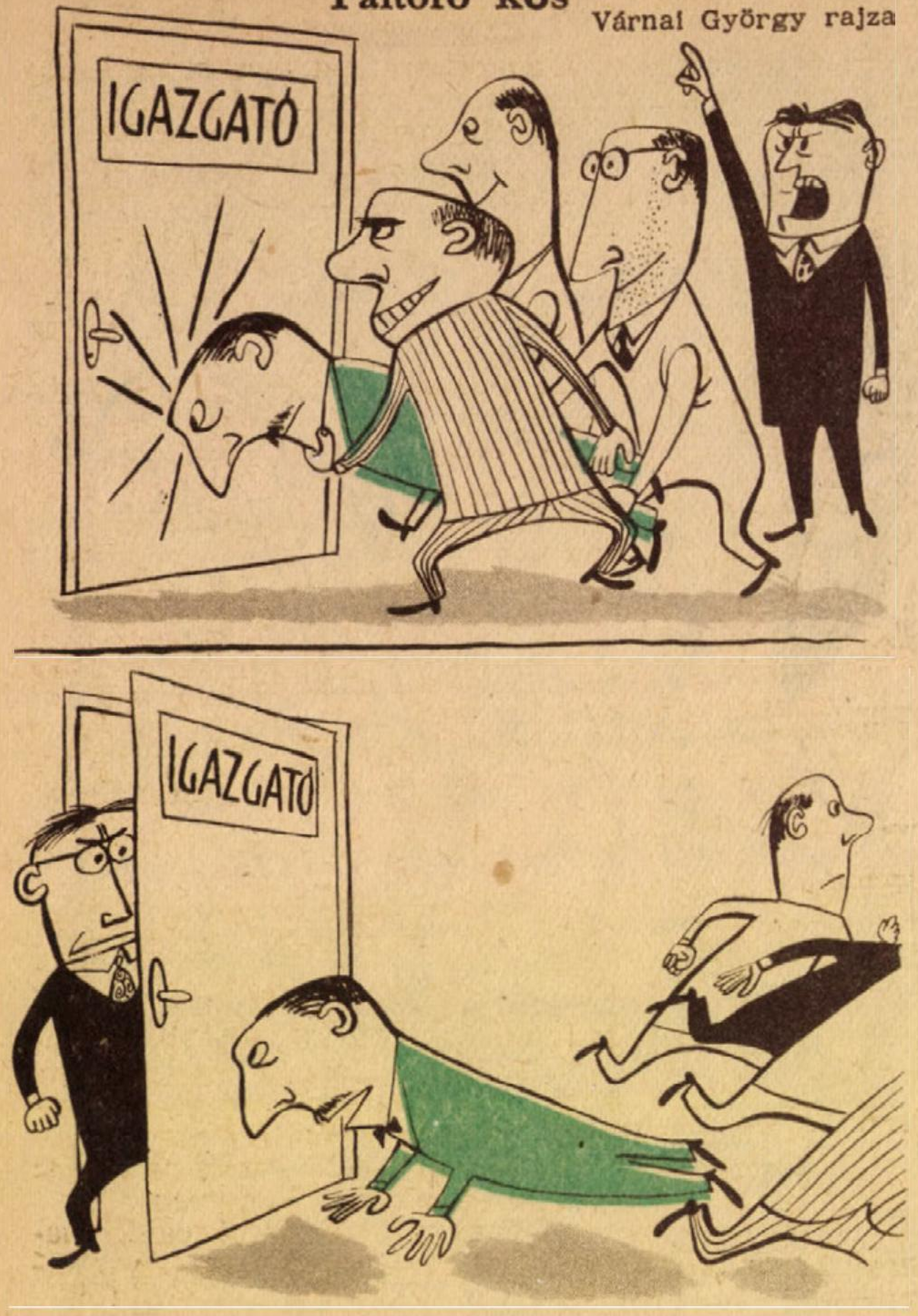

Artista-iskolában

Hegedűs István rajza

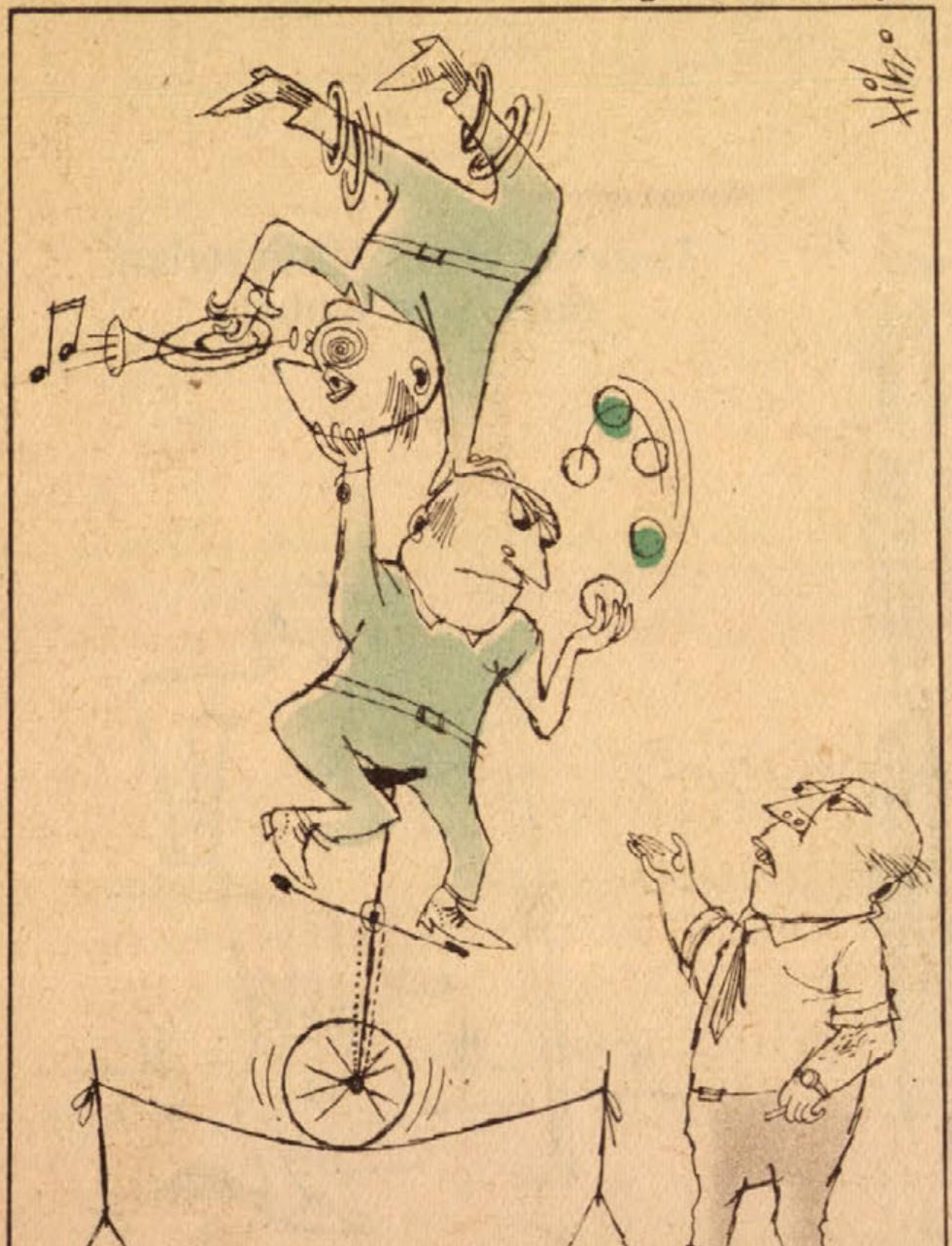

— Magukra is ráférne egy kis szakmai továbbképzés . . .

Szerelmi BÉDEKKER

Elhatároztam, hogy gazdag tapasztalataim kincsestárát tapasztalatlanabb férfitársaim rendelkezésére bocsátom. Konkrét esetek alapján közlöm, milyennek kell lennünk ahhoz, hogy a nők szívébe lopjuk magunkat.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta nekem annakidején Mancika —, hogy olyan erőszakos. Egy nőnek nem lehet parancsolni, azt tudja meg.

Tehát alázatosnak és engedelmesnek kell lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta később Bözsike —, hogy olyan gyámoltalan. Jegyezze meg magának, egy nő azt szereti, ha parancsolnak neki.

Tehát brutálisnak és erőszakosnak kell lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta egy őszinte pillanatában Katica —, hogy olyan komoly. A nők a könnyed, vidám férfiakat szeretik.

Tehát komolytalannak és dévajnak kell lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta egyszer Ilonka —, hogy folyton hülyéskedik. Mi nők csak a komoly, elmélyedő férfiakat szeretjük.

Tehát komolynak és elmélyedőnek kell lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta egyízben Évike —, hogy olyan szép. A nő a fülén keresztül lesz szerelmes, azt tudja meg, mi nők a csúnya, szellemes férfiakat szeretjük.

Tehát rondának kell lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta Jucika —, hogy olyan ronda. Ne haragudjon az őszinteségért, Jenőke, de nekünk nőknek fejlett esztétikai érzékünk van, a rútság bennünket elriaszt.

Tehát nem kell rondának lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta Erzsike —, hogy folyton itt van, hogy sohasem hagy békében.

Tehát nem kell folyton ott lenni.

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta Magda —, hogy soha sincs itt, hogy mindig el van foglalva.

Tehát folyton ott kell lenni.

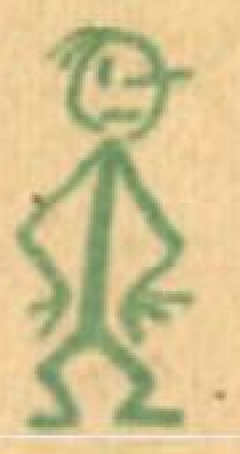

— Azt nem bírom magában, Jenő — mondta Lenke —, hogy sosincs pénze.

Ez utóbbi esetem tanulságát külön fejezetben szűröm le, mert kettő van neki. Az egyik az, hogy az embernek mindig legyen pénze. A másik az, hogy Lenke volt az egyetlen őszinte nőismerősöm.

(g. m.)

Csak tizenöt literig lehet szeszes italt poggyászként szállítani

Szür-Szabó József rajza

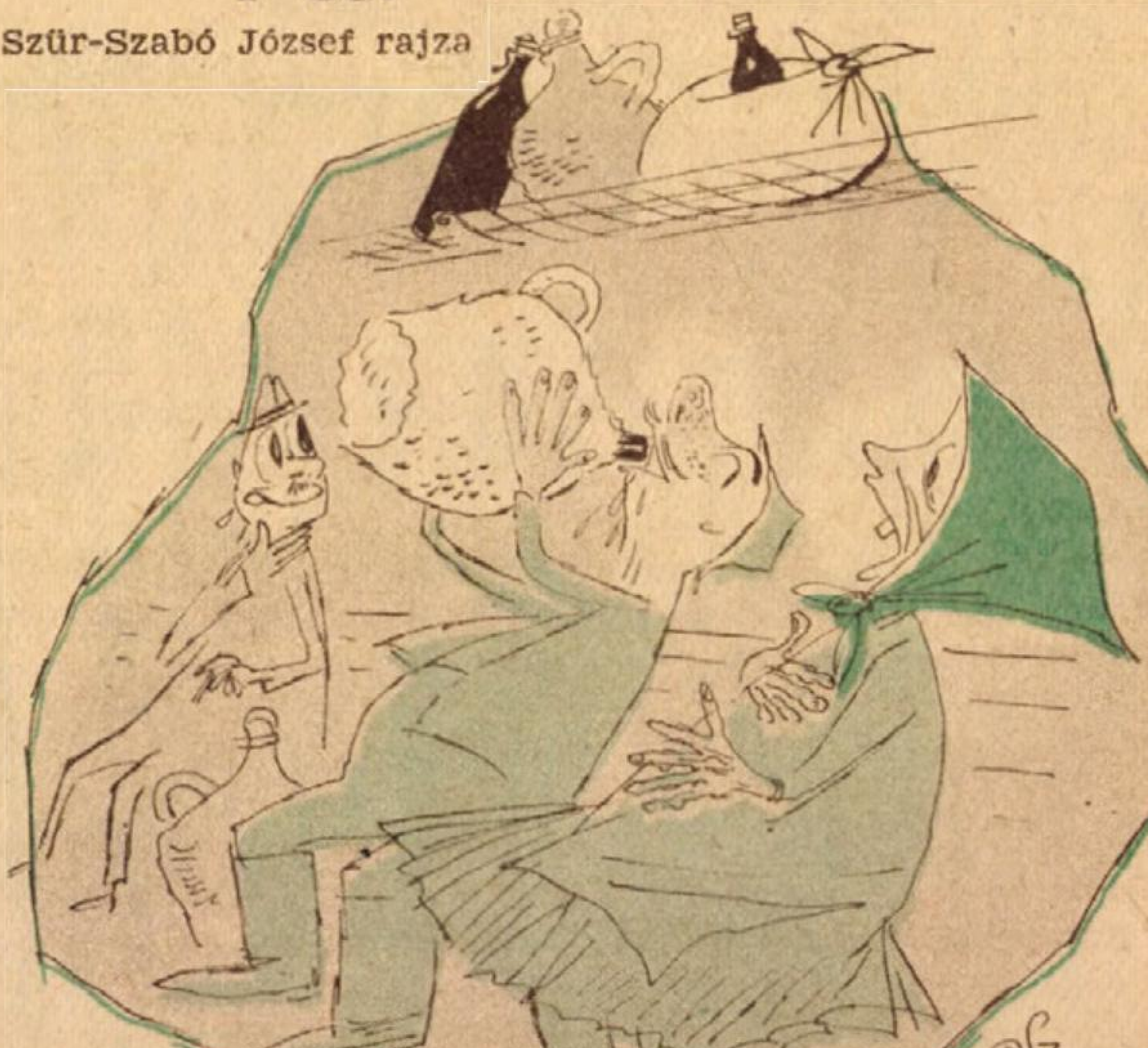

— Anyjuk, én félek! Kiiszom a differenciát . . .

Pedáns SZOMSZÉD

Toncz Tibor rajza

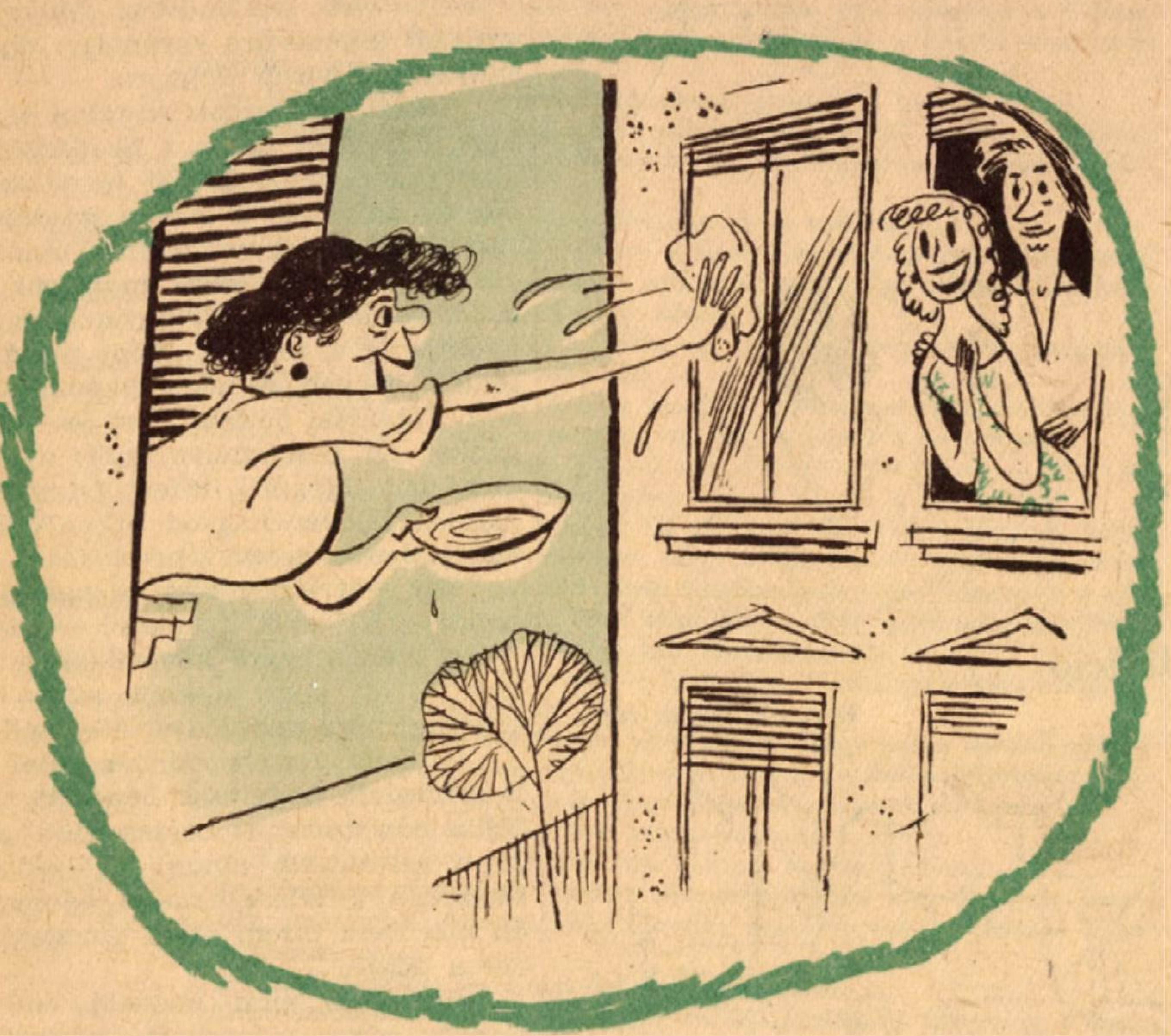

— Csak semmi hálálkodás! Azért csinálom, mert már nem láttam be magukhoz . . .

A LECKE

A cukorkával telt zacskót zsebembe csúsztattam, s fizetni akartam . . .

Négyen voltunk a kis cukorkaboltban. Annuska, a kiszolgálónő (imént tudtam meg a nevét), aki édeskés mosollyal nyújtotta át a zacskó cukorkát, egy hatvan év körüli, nagyapa-arcú, ősz ember, egy dróthajú, fitos orrú, nyurga gyerek. Olyan, tíz év körüli.

Fizetés közben leejtettem egy forintost. A gyerek unottan nézett a guruló ezüst után, de eszeágába sem jutott, hogy lehajoljon érte.

Amikor felvettem, szelíden szóltam hozzá:

— Tudod, fiacskám, amikor olyan idős voltam, mint te, ha egy bácsi leejtett valamit, sebtiben felvettem, nehogy neki kelljen lehajolnia. Gondolkozz ezen!

Annuska és a nagyapa helyeslően bólintottak és jóindulatúan mosolyogtak hozzá.

A fiú arcát fürkésztük, mire az durcásan hátat fordított.

A nagyapa ekkor hamiskásan reám kacsintott, majd leejtett egy húszfilléres.

A fiú lassan megfordult, s mozdulatlanul figyelte a pénzdarab gurulását. Amikor „lefeküdt” és meglátta, hogy húsz filléres, gúnyos mosoly suhant végig az arcán.

— Ne hajoljon le, bácsi, itt a húsz fillérje — mondta fölényesen.

A pénzdarabot a pult üvegjére hajította és nevetve kiszaladt az üzletből. **(ré)**

Csak tizenhat éven FELÜLIEKNEK!

Kénytelen voltam humoreszkemnek ezt a címet adni, mert az alábbiakban egy nő felmegy egy férfi lakására. Hogy ott mi történt, azt úgy írtam meg, ahogy az a filmeken látható.

◆

Lilian hosszas tépelődés után elhatározza, hogy felmegy Pierre lakására.

A következő képen már ott is van. Szenvedélyes csók. Közben andalító muzsika szól, valahol tücsök ciripel és hajókürtök búgnak panaszosan. Hirtelen egy tulipánokkal telepingált spanyolfalat látni, amely mögül kisvártatva kirepül egy rakott szoknya, egy pantalló, egy réti sas, egy nadrágtartó, fél pár selyemharisnya, egy kávédaráló és legvégül átrepül kecses ívben Pierre is.

Lilian azt zokogja a spanyolfal mögött:

— Hát ezért csaltál fel? Gazember!

Pierre könyörgésre fogja a dolgot és csókokkal borítja el a nő alabástrom-kezét.

Képváltozás. Látható az angol parlament ülésterme, egy konzervatív képviselő éppen interpellál.

A férfi a nő nyakát csókolja.

Látható egy nagyanyó, amint éppen csipkebogyó-lekvárt főz.

Lilian ledől a kerevetre.

Pierre a nő fölé hajol.

Abban a percben sötét lesz. Hosszantartó egyiptomi sötétség, miközben a következő párbeszéd hallható:

— Hol bujkálsz, szivecském? — kérdi türelmetlenül a férfi.

— Keress meg! . . . Hideghideghideg. . .

— Auuu ! Beleütöttem a nagylábujjamat a nachtkasztliba . . .

— Langyos . . . langyos . . . meleg . . .

— Fene ezt a sötétséget ! Hogy lehet fényes nappal ilyen sötét!

— Forró ! Forró ! — lihegte Lilian.

S aztán láthatunk virágra szálló lepkét, egymásra boruló barackfákat, enyelgő krokodilusokat, ölelkező rímeket, karonfogva sétáló molekulákat, mézeskalácsszíveket, galambdúcot, negyedkiló törökmézet.

Aztán megint sötét lesz és amikor kivilágosodik, Pierre a nyakkendőjét köti a tükör előtt és Lilian kettőskönyvel.

◆

A nézőtéren ülő kisdedek leveszik a szemüveget, az álbajuszt, visszabújnak a pólyába és elégedetlenül hazamennek.

(mikes)

A nagyképűség teteje

Pogány Sándor rajza

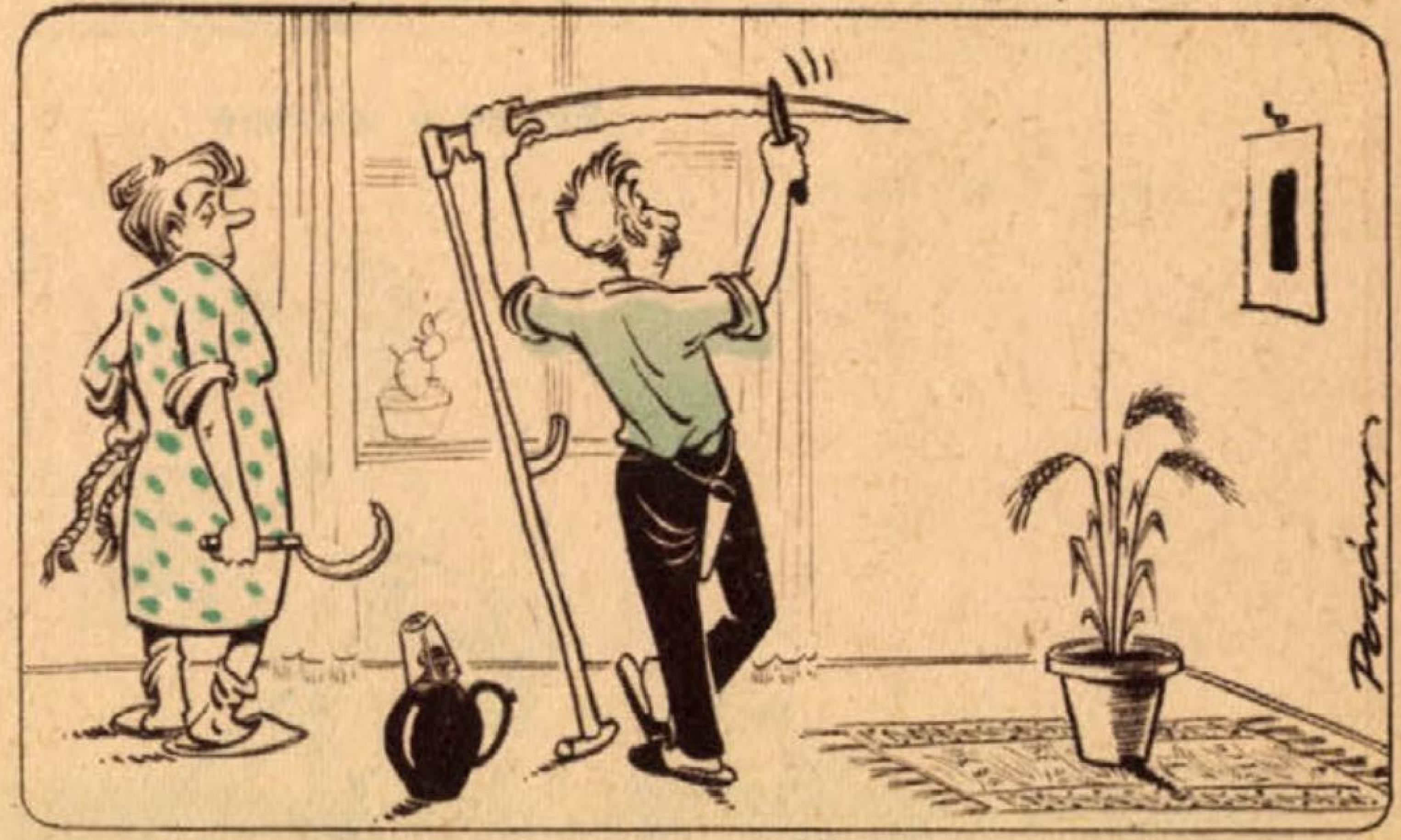

Vannak ilyen furcsaszemű emberek

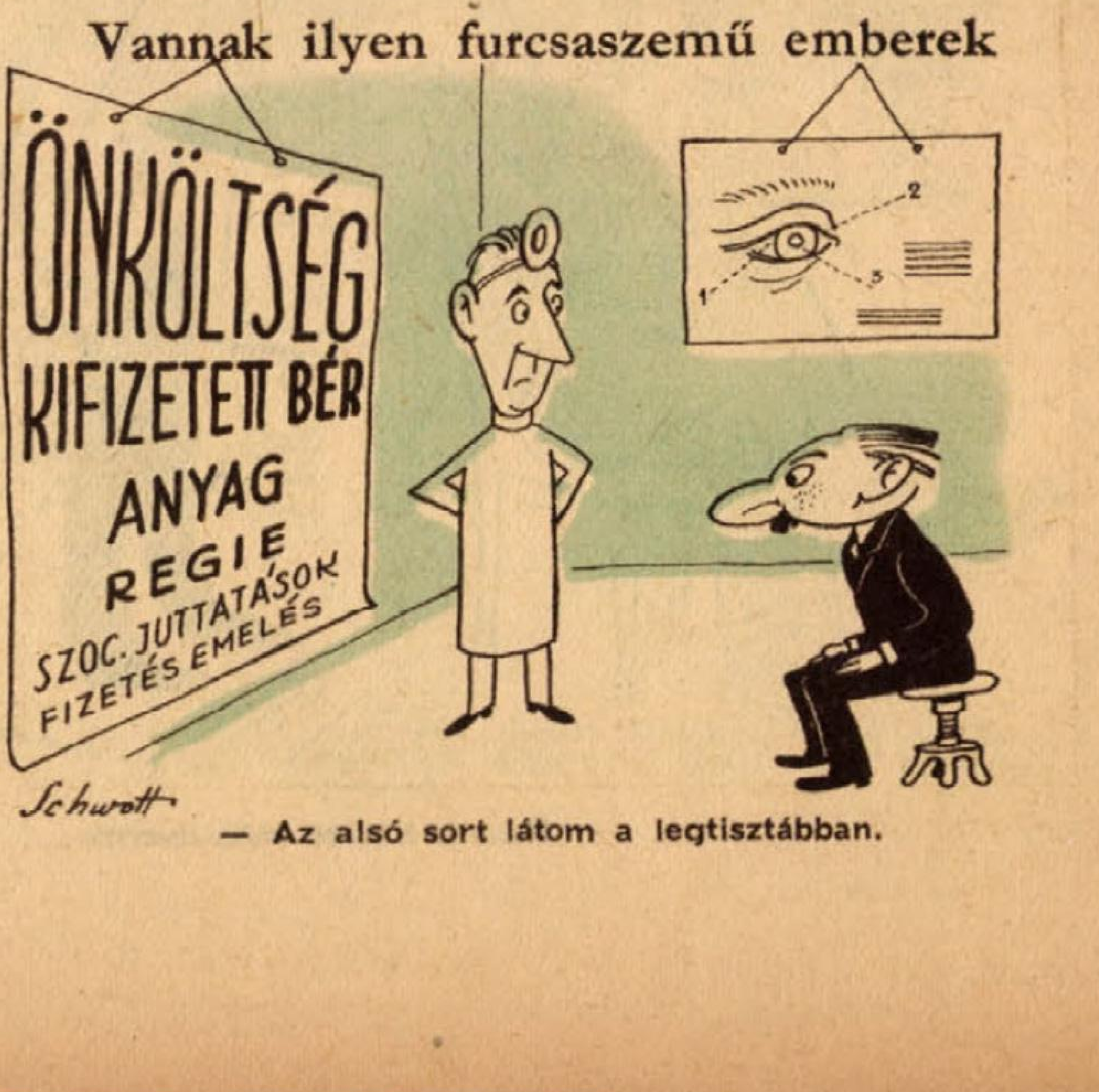

— Az alsó sort látom a legtisztábban.

Kalapok és emberek

Kaján Tibor rajza

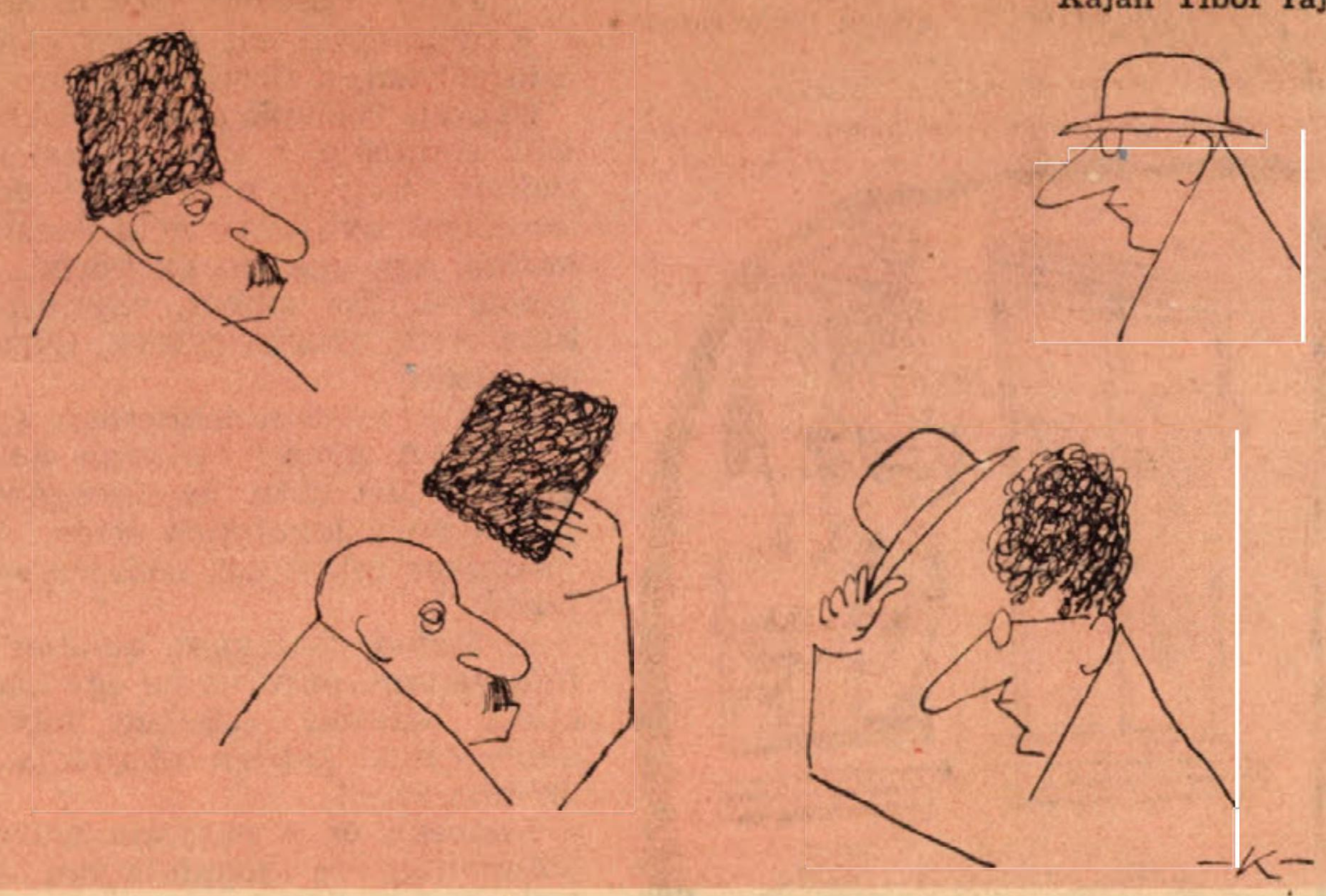

Civilizáció

Hegedűs István rajza

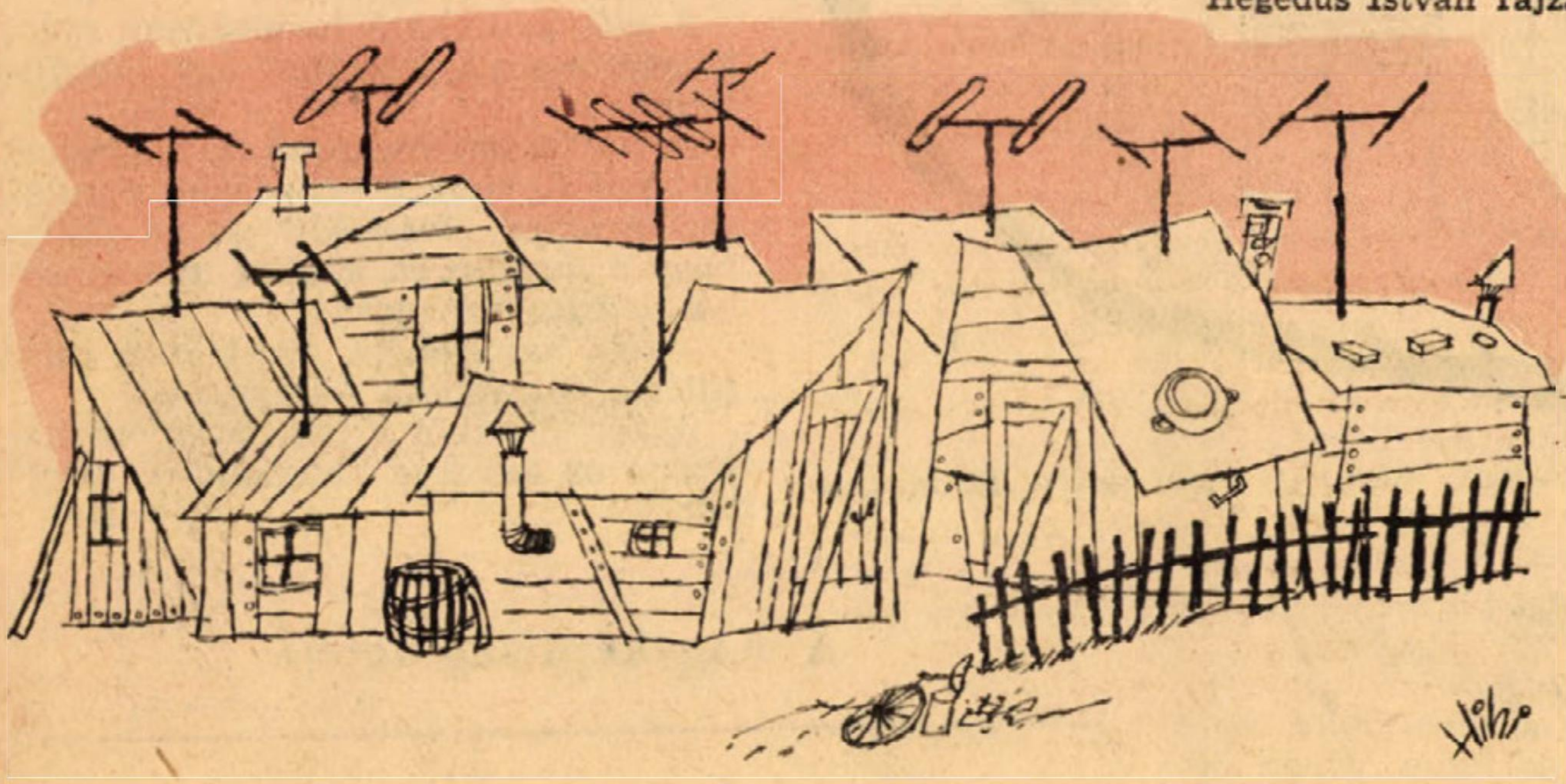

Terjed a televízió

Tóbiás éjszakai kalandjai

A „kutyabolondok" népes és tiszteletreméltó társaságában előkelő helyet foglal el György barátom, a kiváló festőművész. Művelt ember, jó festő, de összegyűjtött alkotásaira korántsem olyan büszke, mint Tóbiás nevű kutyájának viselt dolgaira.

Tóbiás elsősorban szerelmi téren aratja hegyen-völgyön sikereit. Hegyen lakik, a Szabadsághegyen —, de udvarlásra és azzal kapcsolatos lovagi tornákra a Városligetig is kirándul. No de adjuk át a szót a gazdájának, aki mégis csak jobban tudja hősi eposzba foglalni Tóbiás kalandjait.

— Hetek óta azon mulatunk, hogyan oldotta meg Tóbiás a kimenőjét. Éjszaka ugyanis mindig elcsavarog, ilyenkor bonyolítja le a flörtjeit. Mint tudjátok, mi villában lakunk odafönn a hegyen. Minden lakónak van külön kapucsengője. Egyszer Tóbiással jöttem haza és megnyomtam nagy fehér csengőnket. Öt perc múlva lejött a feleségem, kaput nyitott, rámmordult: „Megint itthon felejtetted a kulcsot? Legközelebb majd a fejedet hagyod itthon!" Tóbiás részvéttel rám kacsintott és összeráncolta a homlokát.

Egy téli estén éles csengetésre ébredtünk. A kapucsengő szólt. — Ki lehet ilyenkor? — riadtam fel.

A csengő egyre követelőbben berregett. Kinéztünk az ablakon —, ott állott a kapu előtt Tóbiás, balmancsával a fehér csengőgombra nehezedve. Meg kellett zabálni azt a kutyát!

— Ettől kezdve minden éjjel hazajött és becsengetett. Az is előfordult, hogy csak benézett, vizet ivott, aztán újra kiment. Néha háromszor is becsengetett egy éjszaka. Szóval nem hagyott bennünket aludni. A múlt héten meguntam a dolgot. Mondtam a feleségemnek: édesem, törvény ide, törvény oda, én már nem bírom ezt a virrasztást... Radikálisan végzek ezzel a döggel...

Bennünk, állat kedvelő emberekben megfagyott a vér. György lelkes előadásain keresztül a szívünkbe zártuk ezt a kutyát.

— Csak nem irtották ki? — hördült fel valaki.

György arcát vörösre festette a felháborodás. Magánkívül sziszegte:

— Megőrültél?! Kapukulcsot adtunk neki.

Stella Adorján

Érzékeny Lelkületű Ember az utcán

Az Érzékeny Lelkületű Ember megy az utcán. Érzékeny lelkülete mélyéig meg van sértve, csupa égő fájdalom a belseje, mert fel akart szállni az autóbuszra és a kalauz keményen megrótta ezért:

— Mit tolakszik ott, nem látja, hogy megtelt a kocsi?!

Az Érzékeny Lelkületű Embert mintha szívendöfték volna és elindult gyalog. Alig tett azonban néhány lépést, fájdalmában elmerülve nekiütközött valakinek.

— Barom! — kiáltott rá az illető. — Nem tud vigyázni?

Az Érzékeny Lelkületű Ember szeme szögletében egy könnycsepp jelent meg és tovább bandukolt. Akkor azonban egy állványról leloccsantották malterral. Megütődve nézett fel.

— Mit bámul? — harsant a fülébe egy haragos hang. — Még magának áll feljebb? Jó lesz, ha odébbáll...

Az Érzékeny Lelkületű Ember lesújtva továbbtántorgott. Akkor egy ablakból a fejére rázták a porrongyot. Egy pillanatra megtorpant.

— Hülye alak — kiáltott le a nő, aki a porrongyot rázta. — Mit ténfereg itt az ablak alatt?! Takarodjon, mert hívom a férjemet!

Az Érzékeny Lelkületű Ember félt a Férjektől, Akiket Hívnak, tehát gyorsan továbbsietett. Elhatározta, hogy mégis inkább villamosra száll; a gyaloglás nem Érzékeny Lelkületű Embereknek való. Odasietett a villamoshoz, amely éppen bent állt a megállóban. Már éppen feltette a lábát a lépcsőre, amikor egy erőteljes kéz visszarántotta.

— Úgy csörtet, mint egy tapír! — kiáltotta a fülébe egy rekedt hang. — Majd én megtanítom magát csörtetni!

Az Érzékeny Lelkületű Ember elhatározta, hogy mégis inkább gyalogolni fog. A Dunáig nem olyan hosszú az út, gondolta. Visszafelé már nem probléma, mert beleugrik. Nem bírja az emberek durvaságát.

Akkor hirtelen két izmos kar markolta meg a vállát.

— Édes komám! — mondta egy kedves, behízelgő hang.

Az Érzékeny Lelkületű Ember hátrahőkölt. Az arc, amelybe belenézett, ismeretlen volt: a szag viszont, amelyet érzett, ismerős volt. Pálinkaszag volt.

— Édes komám! — ismételte a részeg ember.

Az Érzékeny Lelkületű Emberen valami melegség futott át. Olyan régen nevezte őt valaki édes komámnak.

— Tisztellek-becsüllek komám — mondta a részeg, majd kettőt csuklott és arconcsókolta az Érzékeny Lelkületű Embert. Aztán továbbment. Az Érzékeny Lelkületű Ember tűnődve nézett utána.

— Mégsem olyan rosszak az emberek — mormolta. — Mégis van kedvesség, melegség és barátságosság a világon!

És megfordult és acélos léptekkel elindult a Dunával ellenkező irányban.

Gergely Miklós

Jégrevű a cirkuszban

Sándor Károly rajza

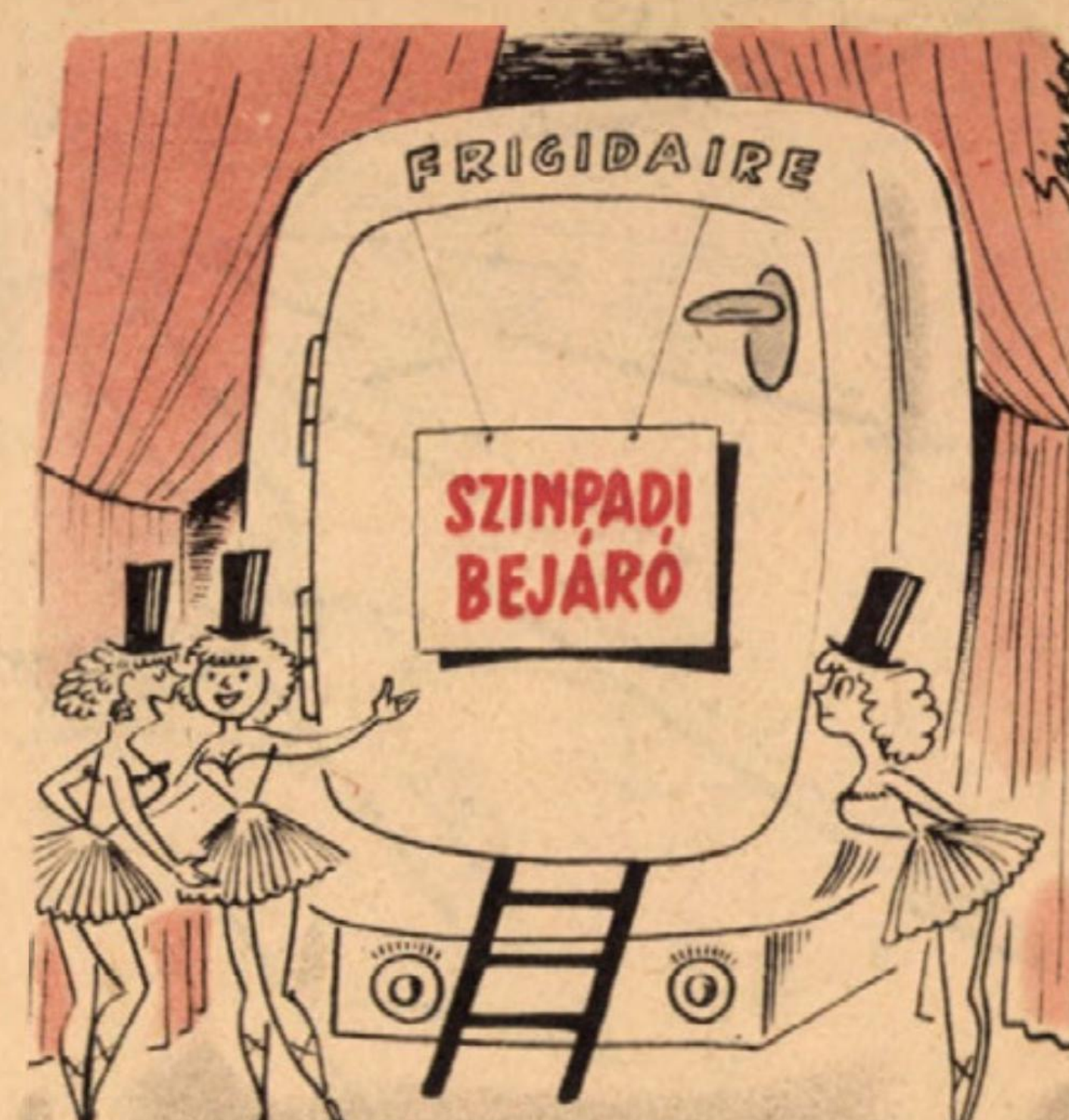

A „Vérnász" szünetében...

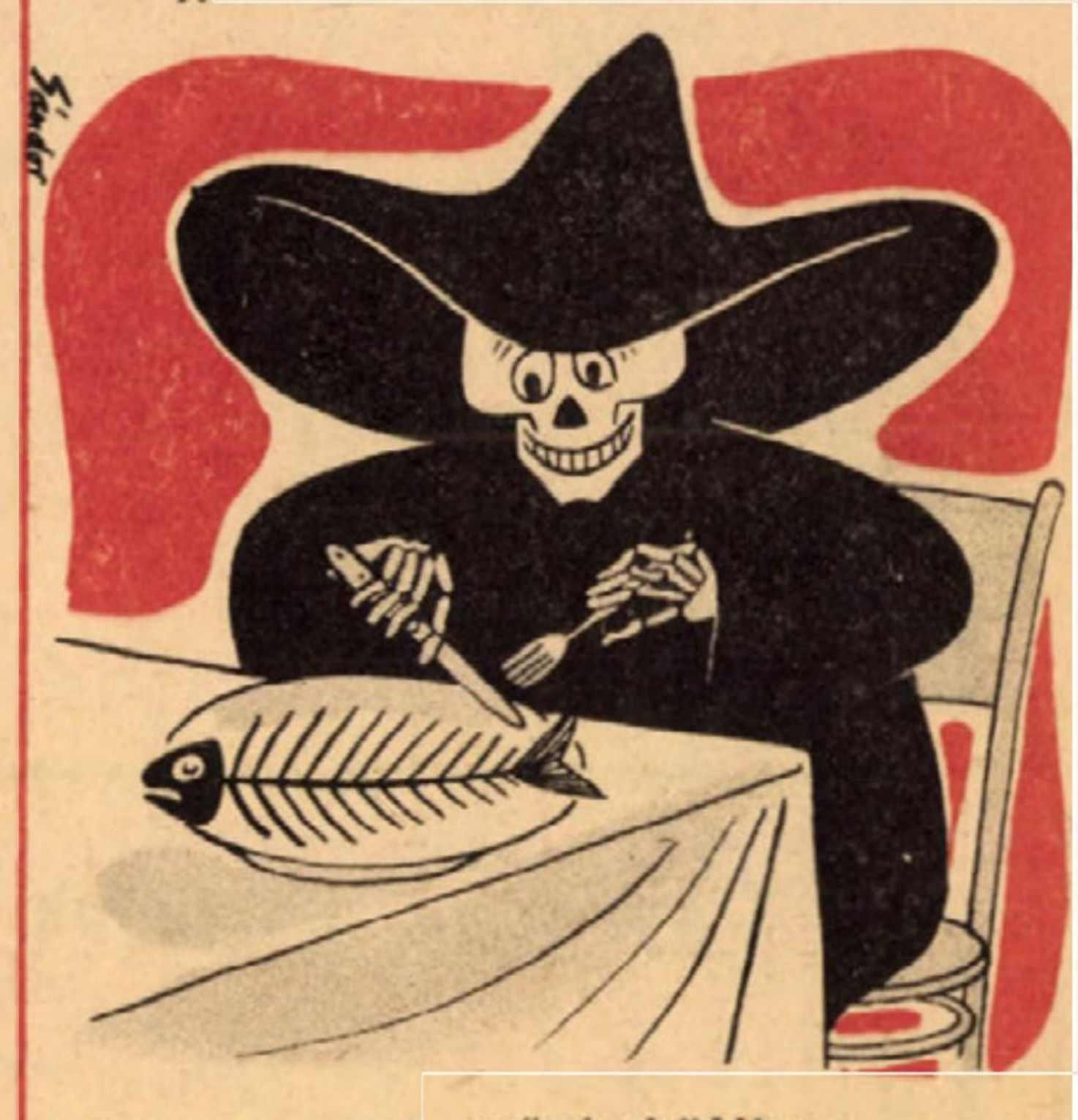

... a művészbüfében.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

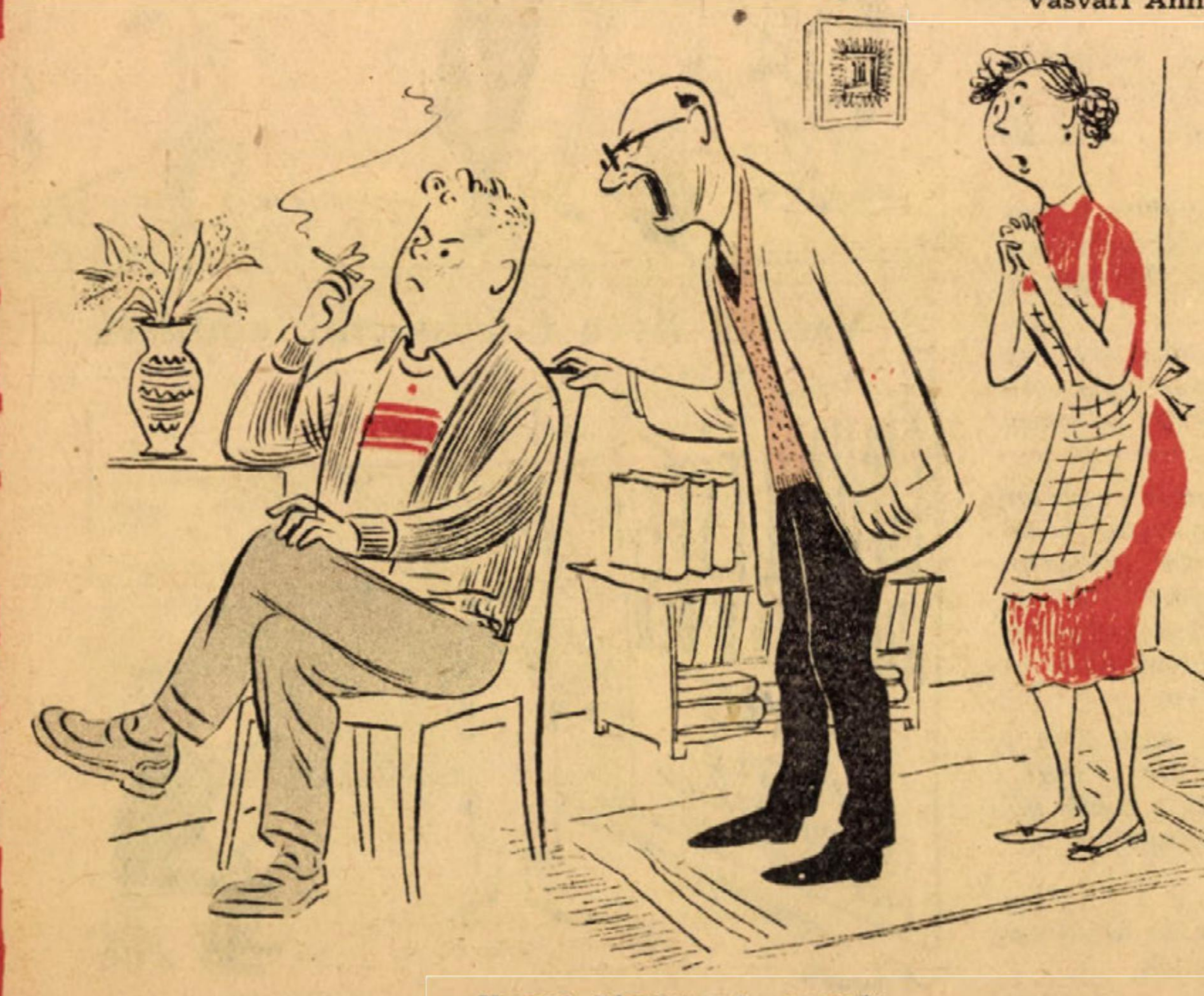

— Hagyd, hiszen még gyerek...

VISSZA AZ EGÉSZ!

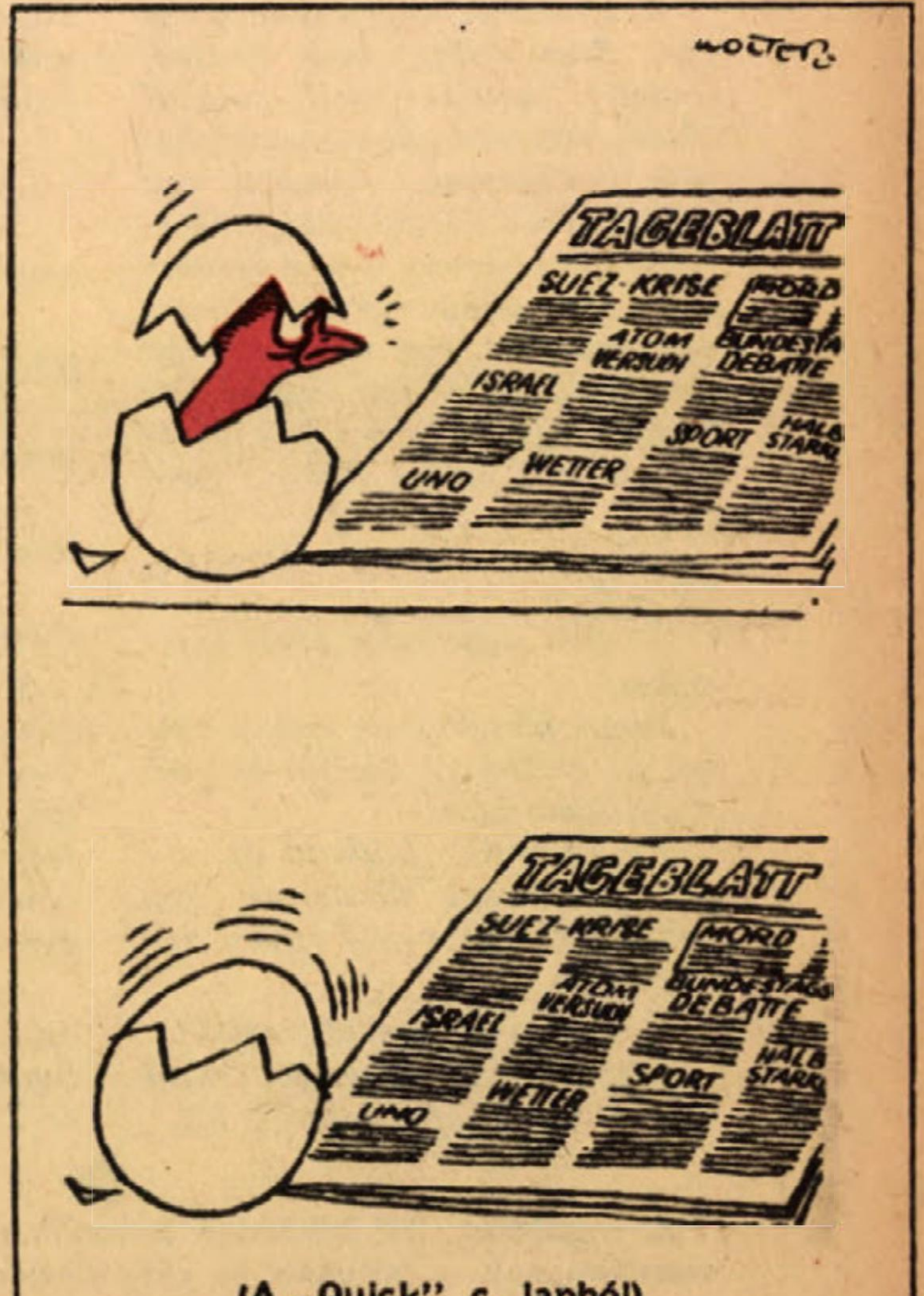

(A „Quick" c. lapból)

Jóhiszemű férj

Szür-Szabó József rajza

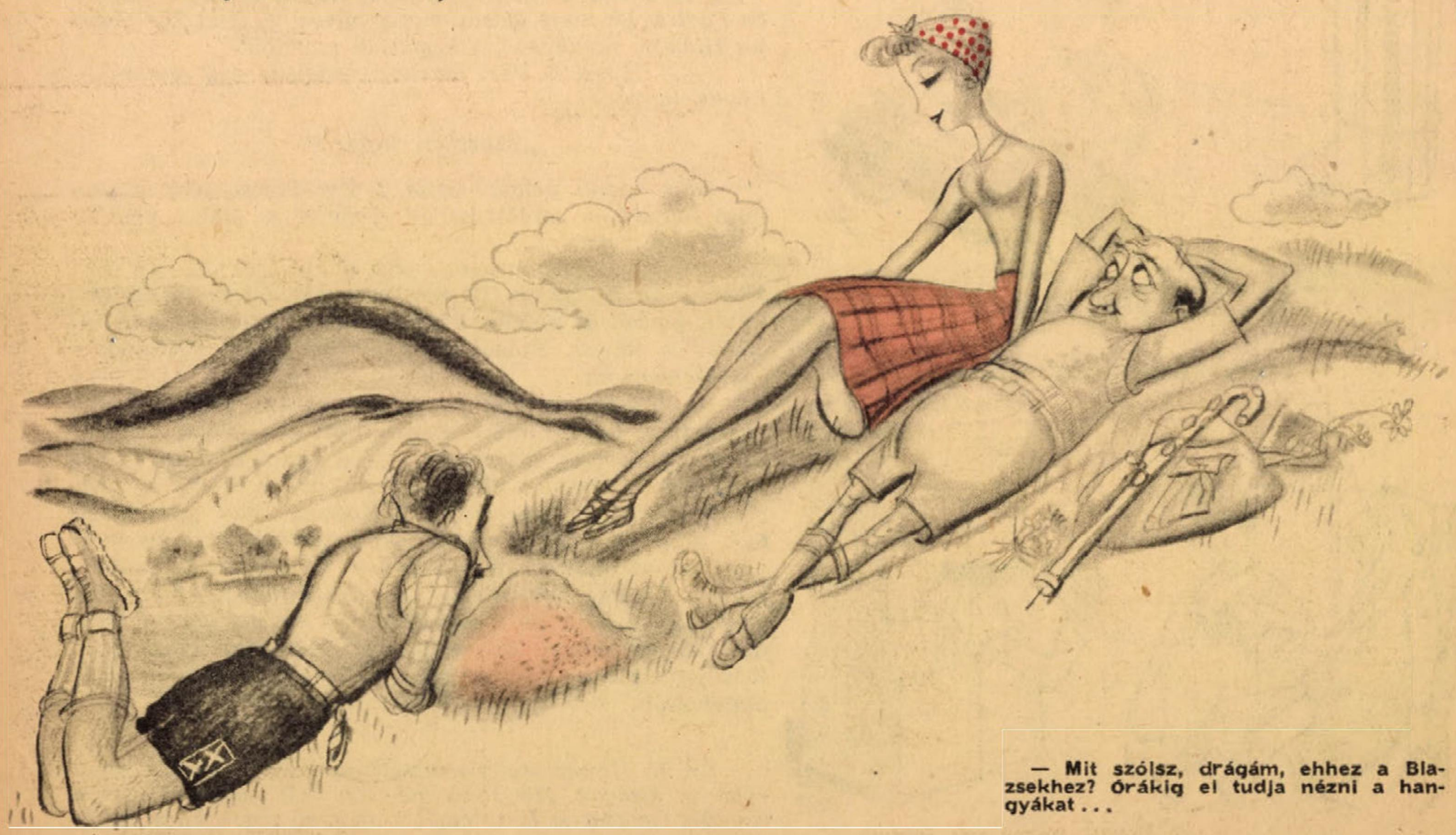

— Mit szólsz, drágám, ehhez a Blazsekhez? Órákig el tudja nézni a hangyákat...

Akinek semmi sem szent

Várnai György rajza

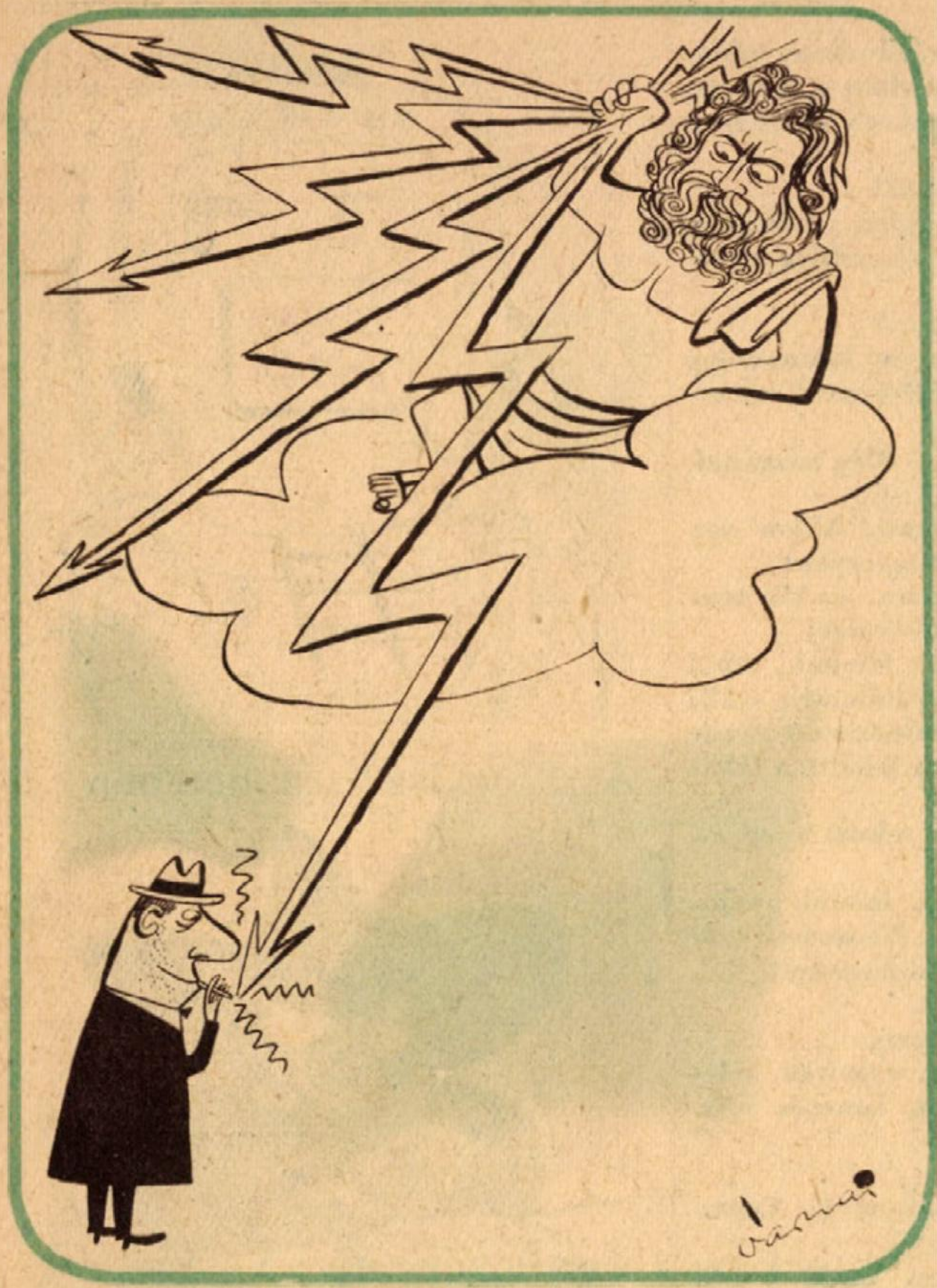

Úgy, mint a nagyok

Szegő Gizi rajza

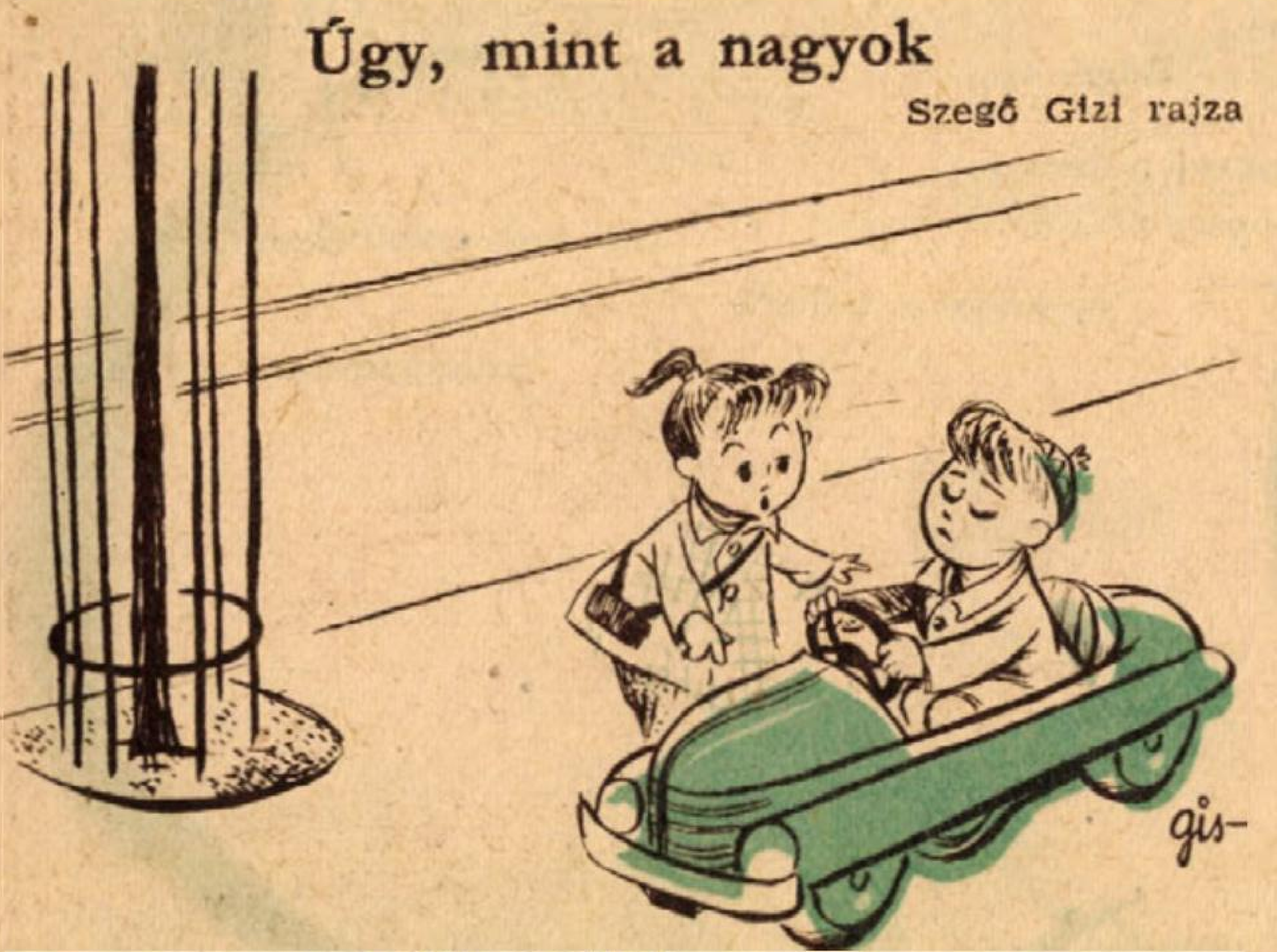

— Lottón nyejted?
— Ninc netem olyan szejencém . . .

Helyszíni ellenőrzés

Gerő Sándor rajza

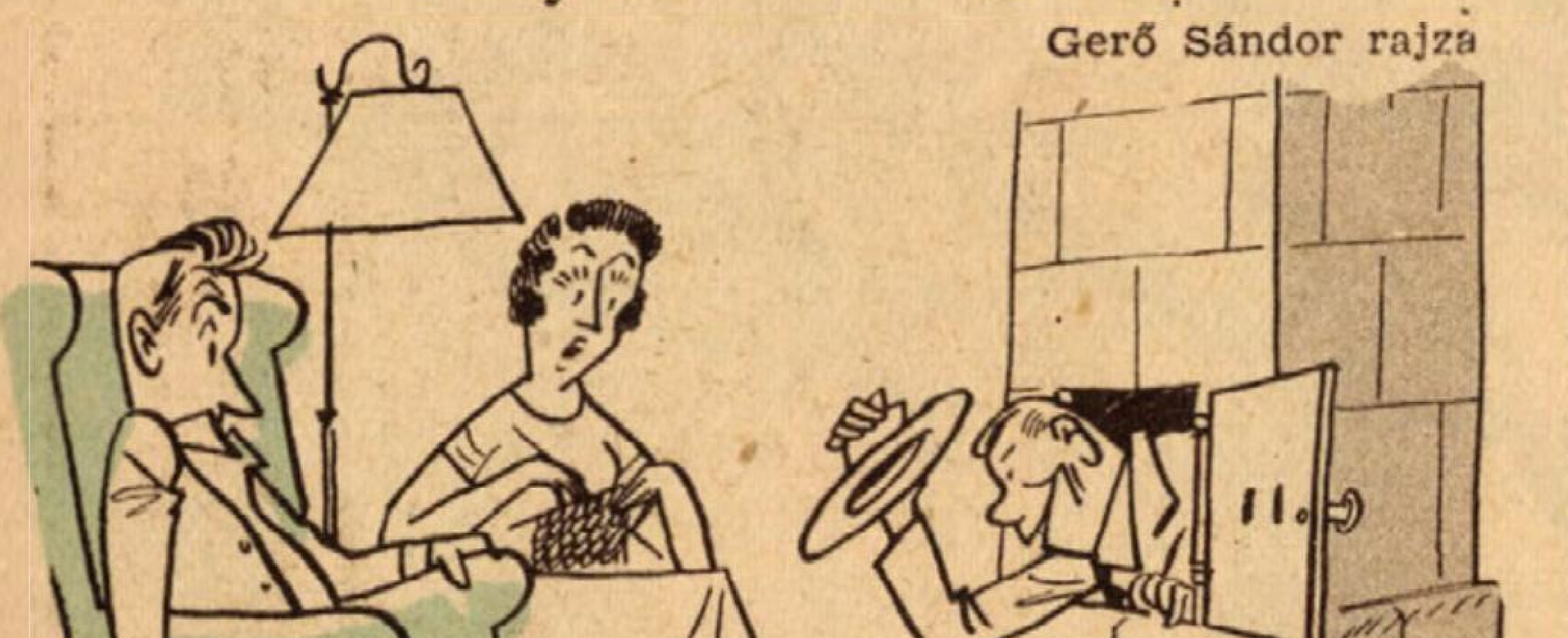

— Meg voltak elégedve a tél folyamán a kályhaátrakással?

Külföldi szemle

Bőgéssel a hosszú életért

A „Daily Express” amerikai tudósítója beszámol egy érdekes orvosi kongresszusról, amelyet Floridában tartottak, s amelyen az emberi élet meghosszabbításáról is szó volt. Dr. James Bond a következőkben indokolta meg a férfiak sajnálatos lemaradását a nők mögött a hosszú élet terén:

— Az a baj, hogy a férfiak uralkodnak magukon. A férfiak sok évvel hosszabbíthatnák meg életüket, ha követnék a nők példáját és nagy lelki megrázkódtatások idején, alaposan kisírnák magukat.

Az ilyesmihez persze társadalmi segítség is szükséges. Ha tehát bőgő férfiút látunk, ne tekintsük az illetőt gyengének, férfiatlannak, hanem felelősségtudattól áthatott férfinak, aki minél tovább akar szerettei körében maradni. Orvosi vélemény szerint ugyan a káromkodásnak is megvan a maga terápiai jelentősége, de elmarad az egyszerű szipogás gyógyhatása mögött is.

Tehát: ha férfi vagy, és hosszú ideig akarsz élni, fogadd meg Ady Endre orvosilag is alátámasztott tanácsát:

Sírni, sírni, sírni, sírni!

Átpolitizálatlan rétegek

A franciák politikai érdeklődésére érdekes fényt vet az a közvéleménykutatás, amely a hírnév útját követte a francia nép körében. Száz megkérdezett francia közül 97 tudta, hogy ki győzött a legutóbbi Tour de France kerékpáros versenyen, de mindössze 15-en tudták, hogy ki a francia miniszterelnök.

Ha meghallgatnák e kérdésben a Ludas Matyi véleményét, mi a következőkben magyaráznánk meg e tüneményt: évente csak egy Tour de France-győztes van, de több miniszterelnök.

Pici, de párt . . .

Valaha a szerény tömegeket megmozgató Polgári Demokrata Párt (PDP) kezdőbetűit emlegették így: Pici De Párt. Ez a kedves kicsinyítő jelző ráillik az angol Liberális Pártra. De azért igazán mégis túlzás az, amit Mr. Charles Hobson, munkáspárti képviselő mondott:

— A Liberális Párt évi kongresszusát egy telefonfülkében tartja . . .

„Szerelmi kaland”

Bécs vezető polgári lapja, a Die Presse „Gáláns kaland helyett — rablótámadás” címmel az alábbi riportot közli:

A Lotharinger strasse egyik lépcsőházában egy férfi leütötte dr. N. Hanna, 27 éves orvosnőt, elrabolta kézitáskáját, pénzét és néhány ékszerdarabját. Pár óra alatt elfogták a tettest, Robert Köstnert és fényt derítettek a rablótámadásra.

A büntetett előéletű rabló elmondta, hogy kalandot keresett. A Karls-platzon megszólított egy csinos nőt, akiről kiderült, hogy disszidált magyar orvosnő, múlt év novemberében érkezett Bécsbe, tengerentúlra készül és amerikai rokonai támogatásából él. Köstner állást ígért a nőnek, majd összebarátkozásuk során elmondotta, hogy mint akt-modellt óhajtja alkalmazni. A nő követte a „műtermébe”. Köstner bevitte egy Lotharinger utcai házba, ahol most járt először és a lépcsőházban erőszakoskodni kezdett az orvosnővel. Ez védekezett, dulakodni kezdtek és Köstner elrabolta a holmiját, kitépte a fülbevalóját, majd elmenekült.

*

Dr. N. Hanna tipikus disszidens-karrier: cikket írtak róla az újságok. Híres nő mégsem lesz belőle, hiszen a rendőri riporterek kíméletből csak a nevének kezdőbetűit nyomtatták le . . .

Anyuka a sósborszesszel

Toncz Tibor rajza

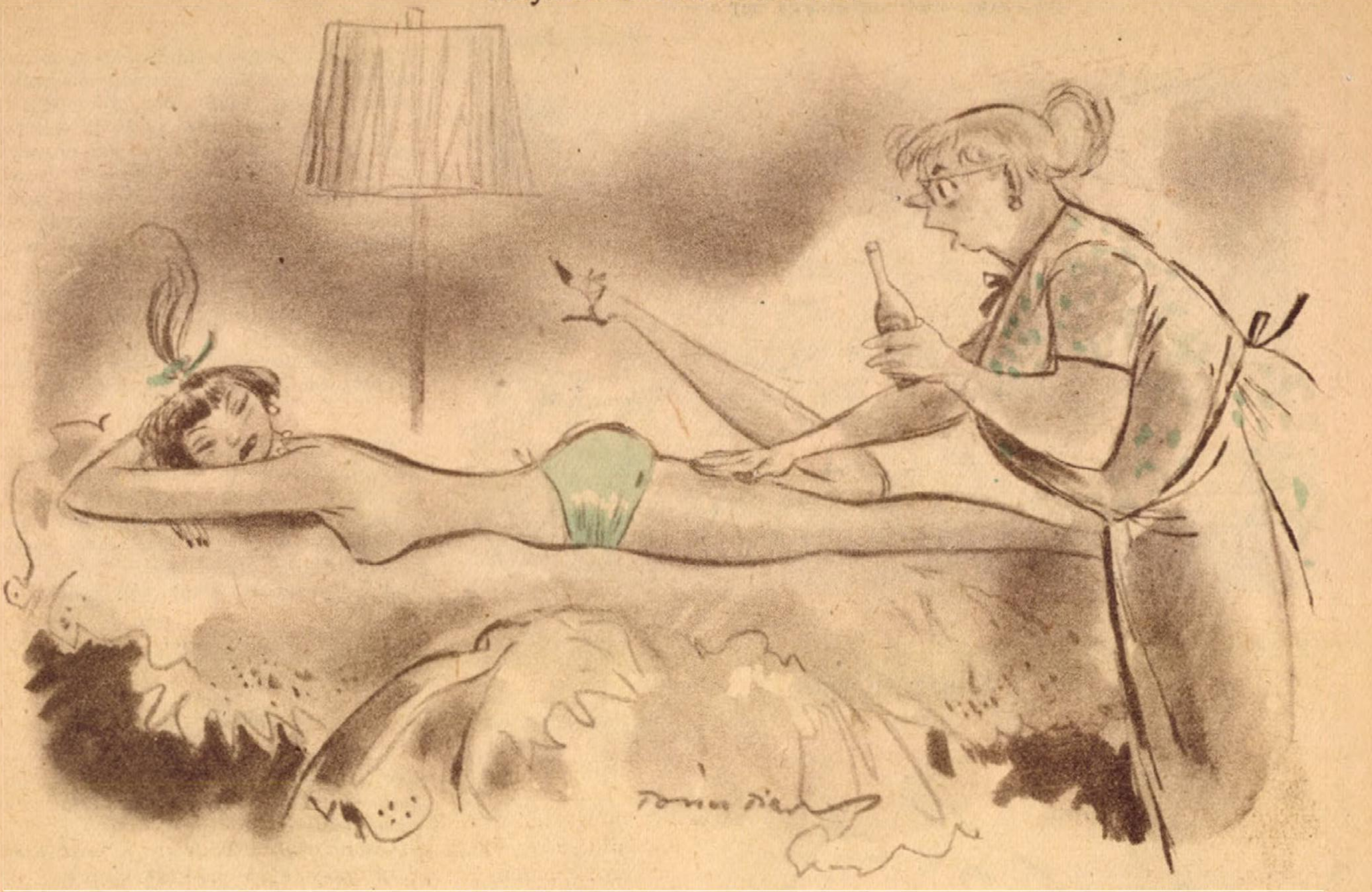

— Beszélj! Mi volt?
— Semmi, anyu! Rock and roll…

Lány a lencse előtt

Az idézésen ez áll: szemérem elleni vétség. S ugyanilyen idézést kapott bűnrészesem, Nádszál Aranka is. Mit is mondok majd?

Tekintetes Bíróság! Nem érzem magamat bűnösnek! Kérem az úgy történt, hogy egy hűvös tavaszeleji napon Arankával kimentünk a Hűvösvölgybe — előre megfontolt szándékkal… Egy elhagyott, rügyező bokrokkal övezett tisztáson Aranka levetkőzött s különböző előkészületeket tettünk a természet és Aranka leírhatatlan szépségének megörökítésére. A fények hatásának fokozása céljából Aranka beolajozta magát napraforgóolajjal — nekem szemérmesen hátatfordítva. Közben én, minden hátsó gondolat nélkül, fényképezőgépemen a tisztes távolságot állítottam be, amikor is egy hirtelen odatoppanó rendőr tevékenységem azonnali abbahagyására kötelezett. Hogyaza, hogyhátígy, megamúgy! Elég az hozzá, hogy meg is kellett köszönnöm, amiért nem kísért be mindkettőnket.

Higgyék el, kérem, én a művészet és a „Tavaszi Magazin" áldozata vagyok! De hogy is jutott volna eszembe szegény Arankának kellemetlenséget és náthát szerezni, ha felbújtóm, az a „Tavaszi Magazin" nem figyelmeztet „Tavasz a lencse előtt" című cikkében, hogy az aktnak tavasszal van a legkedvezőbb ideje! Honnan is jöttem volna rá magamtól, hogy „… ruhátlan modellről készült képünk ebben az évszakban sikerül a legjobban, mert ilyenkor a napozás még nem festette a fürdőruha csíkjait a modell bőrére!" Meghogy: „Ruhátlanul csak egészen jóalakú, széparcú embereket szabad fényképezni…" S én bizony a fotóművészet eme szabályát sem sértettem meg, sőt azt a tanácsot is megfogadtam, hogy: „… a fények hatását mattítással, vagy olajozással fokozhatjuk".

Viszont azt a tanácsot, hogy lehetőleg természetben fényképezzünk aktot, mert a meztelenség a szobában szinte sohasem indokolt, a történtek után nem követem. Mert ha én ezt az ügyet szárazon úszom meg, kizárólag szobában fogok aktot fényképezni — akár indokolt, akár nem!

Esetleg fürdőszobában. Minden különösebb indok nélkül.

Zrufkó Zoltán

Példázat a fölösleges beruházókról

Várnai György rajza

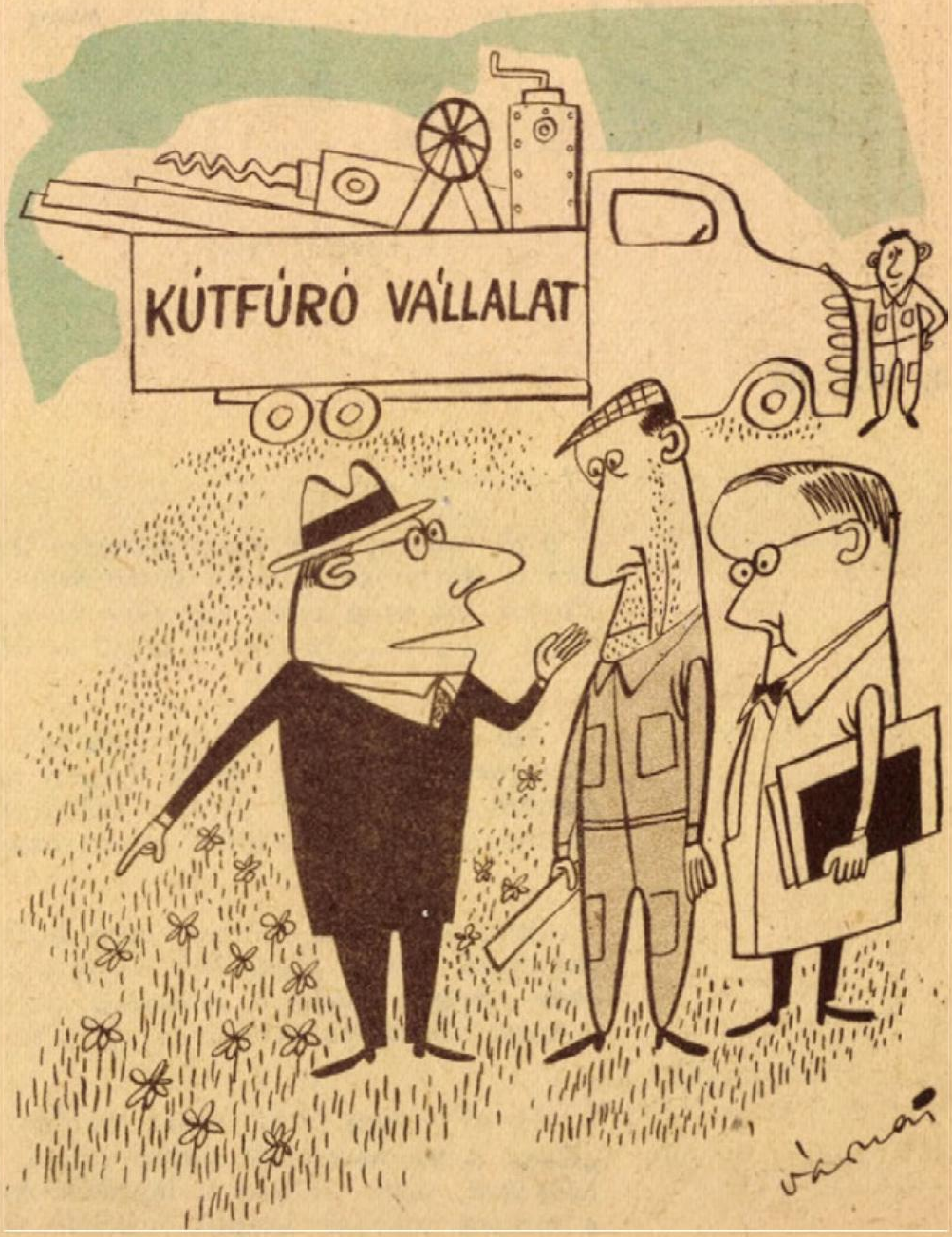

— Itt fúrjanak kutat! Szomjas vagyok!

Májusi eső aranyat ér

Pusztai Pál rajza

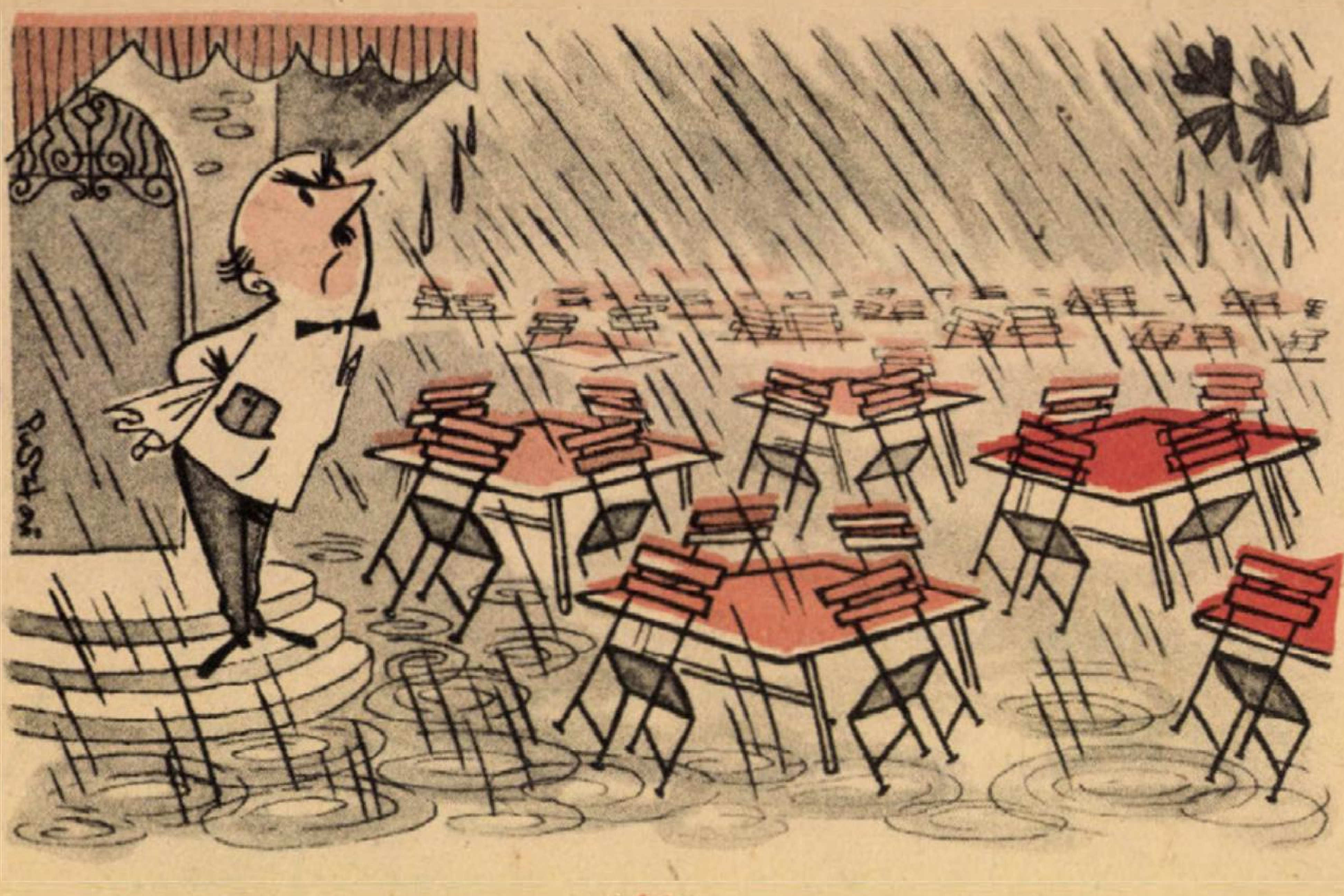

Ausztráliában

Kaján Tibor rajza

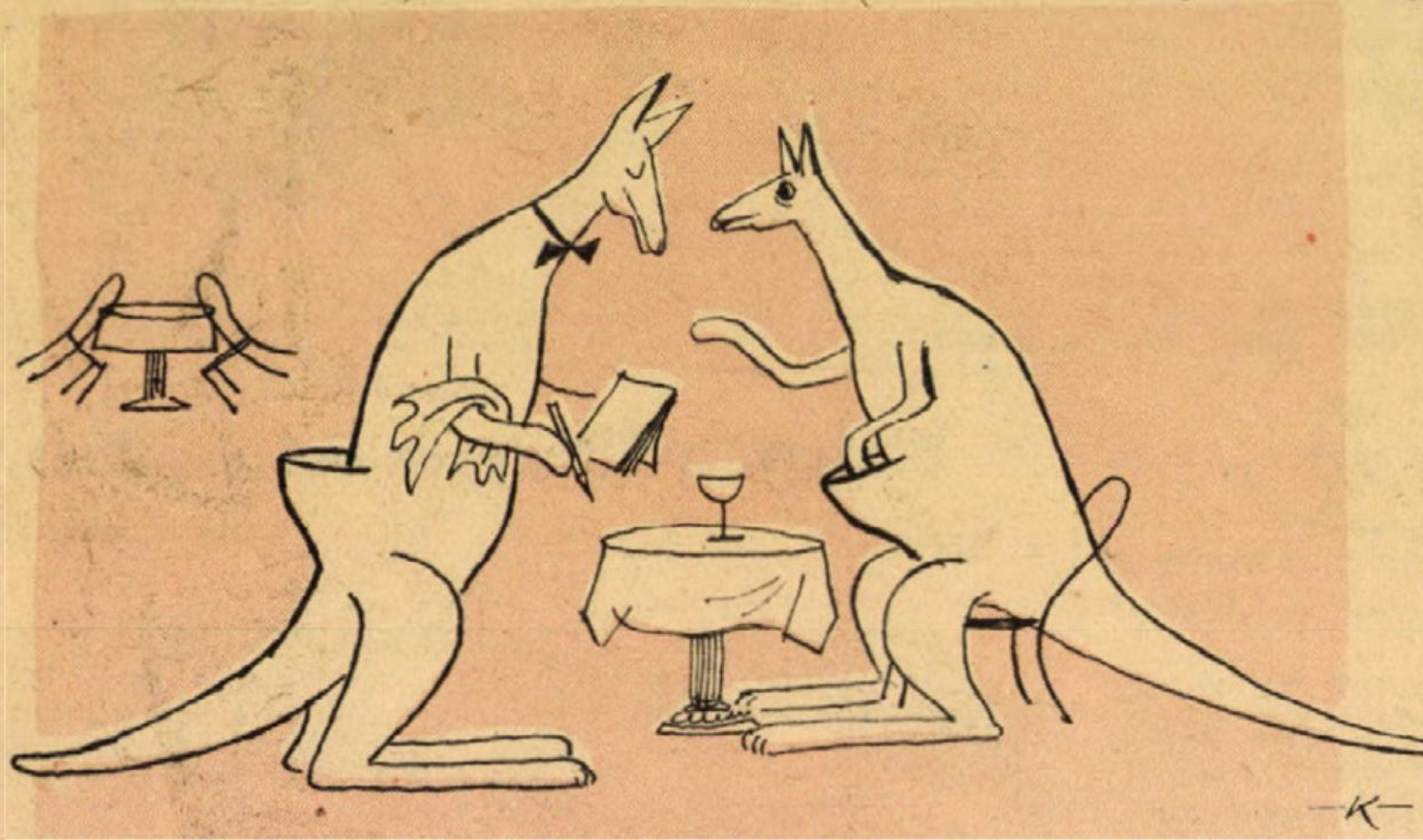

— Főúr! Fizetek!

Pesti tudósítónktól

Ahelyett, hogy megbüntetik a szemetelőket, nem volna helyesebb megjutalmazni azokat, akik nem szemetelnek? Szép ha a rosszak megkapják büntetésüket, de még szebb, ha a jók elnyerik jutalmukat. Bizonyára célravezető lenne az embereket anyagilag érdekeltté tenni a tisztaságban. Ha minden el nem dobott villamosjegyért, ki nem köpött tökmaghéjért, el nem hajított csikkért pénzjutalmat kapnának az emberek, Budapest rövidesen ragyogna a megelégedettségtől és a tisztaságtól.

Ha ez sem használ, akkor be kell tiltani a tisztaságot. A dac talán még segít.

*

Egy ismerősöm nagyszabású mikrobarázdás lemezestet rendez zenekedvelő barátai számára. A műsor minden igényt kielégít, a legmodernebb amerikai tánclemezektől kezdve a klasszikus zenéig számos alkotás megszólal.

A műsor címe: Rock and Bach.

f. l.

Ezt olvastuk

A tanulékony bűvészinas

A „Magyarország" című lapban olvastuk: „*...mint Goethe bűvészinasa. Tudja, hogyan kell a szellemet kiszabadítani a palackból...*"

Örömmel látjuk, hogy a bűvészinas ilyen tanulékony. Amikor Goethe megírta, még csak azt tudta, hogyan lehet a seprűnyéllel vizet hordatni; palackról ekkor még szó sem volt. Ámbár az is lehet, hogy a cikkíró szerint Goethe írta az „Ezeregy éjszakát".

Ezt hallottuk

Kissé szűk a skála

A Rádióban kívánsághangverseny volt valamelyik nap. Amikor a szpíker megkérdezte valakitől a mikrofon előtt, hogy milyen lemezt óhajt, az illető ezt felelte:

— *Én zeneértő vagyok, nekem játszhat Lehártól Pucciniig akármit...*

Ami azt illeti, elég szűk skála...

A. MALIN

KOMFORTOVICS KÖLTÖZKÖDIK

Fő-fő tanácselnök Komfortovics János,
aki a Bojtorján utcába költözött.
Piszok kis utca volt, ragacsos és sáros —,
most meg selyem-sima aszfaltba öltözött.

Nem sokáig bírta itt sem többek között
Komfortovics János. Nem, ő nem maradt ott,
hanem a Büdöskút utcába költözött
és megcsináltatta rögtön az aszfaltot.

Jellemző az eset, kérem, nem hiába
mondják, hogy Jánosunk nyugtalan természet —
már átment lakni a Pocsolya utcába
s kiaszfaltoztatta simán az egészet.

Hej, de sokan írtak azóta levelet:
„Csak a mi utcánkba gyere lakni, János!
Meglásd, mily boldogok leszünk majd teveled
s milyen gyorsan szépül, fejlődik a város!"

(A moszkvai Krokodilból
fordította: **Pogonyi Antal**)

Végre egy magyar darab!

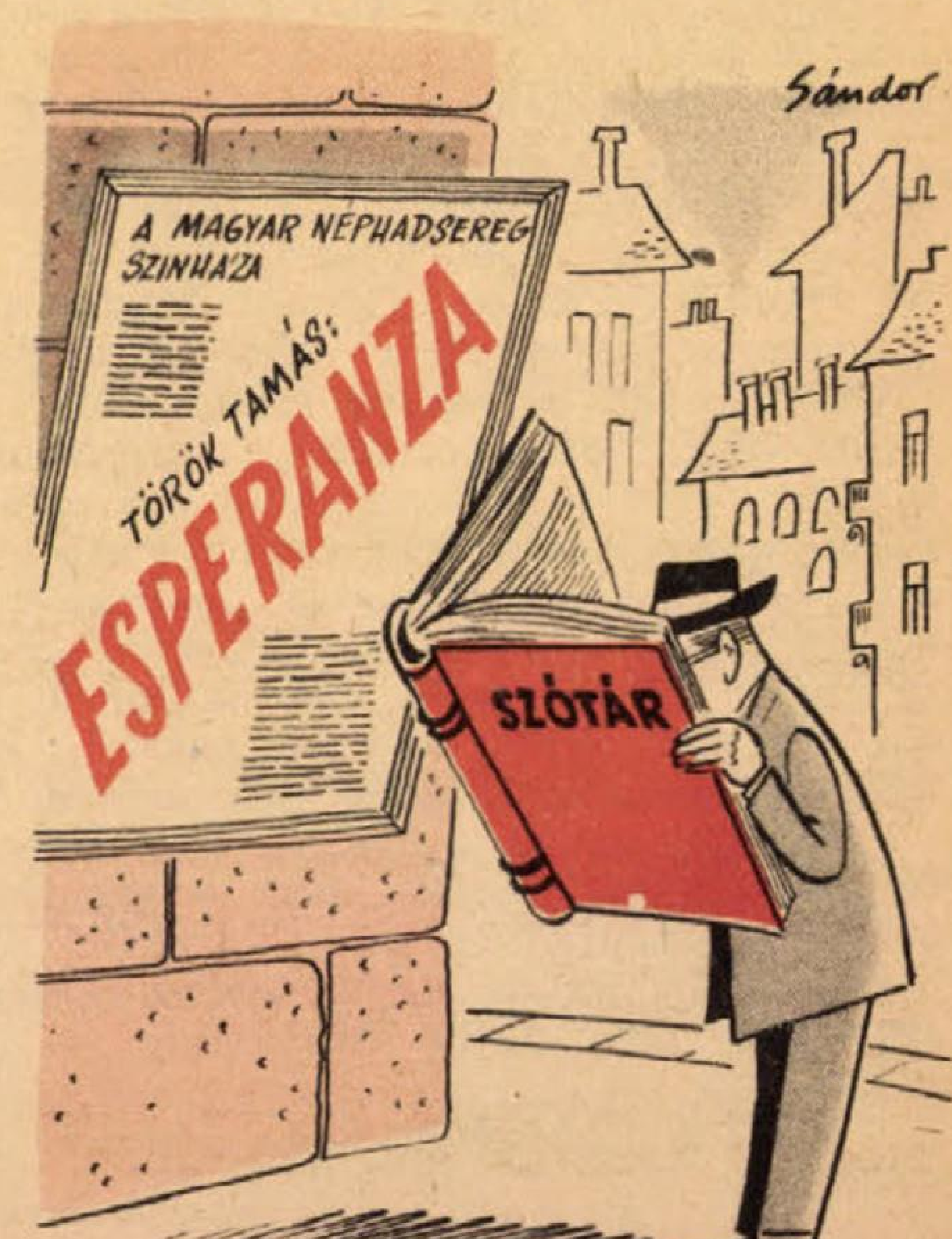

Addig is, amíg enyhül a szállodahiány

Gerő Sándor rajza

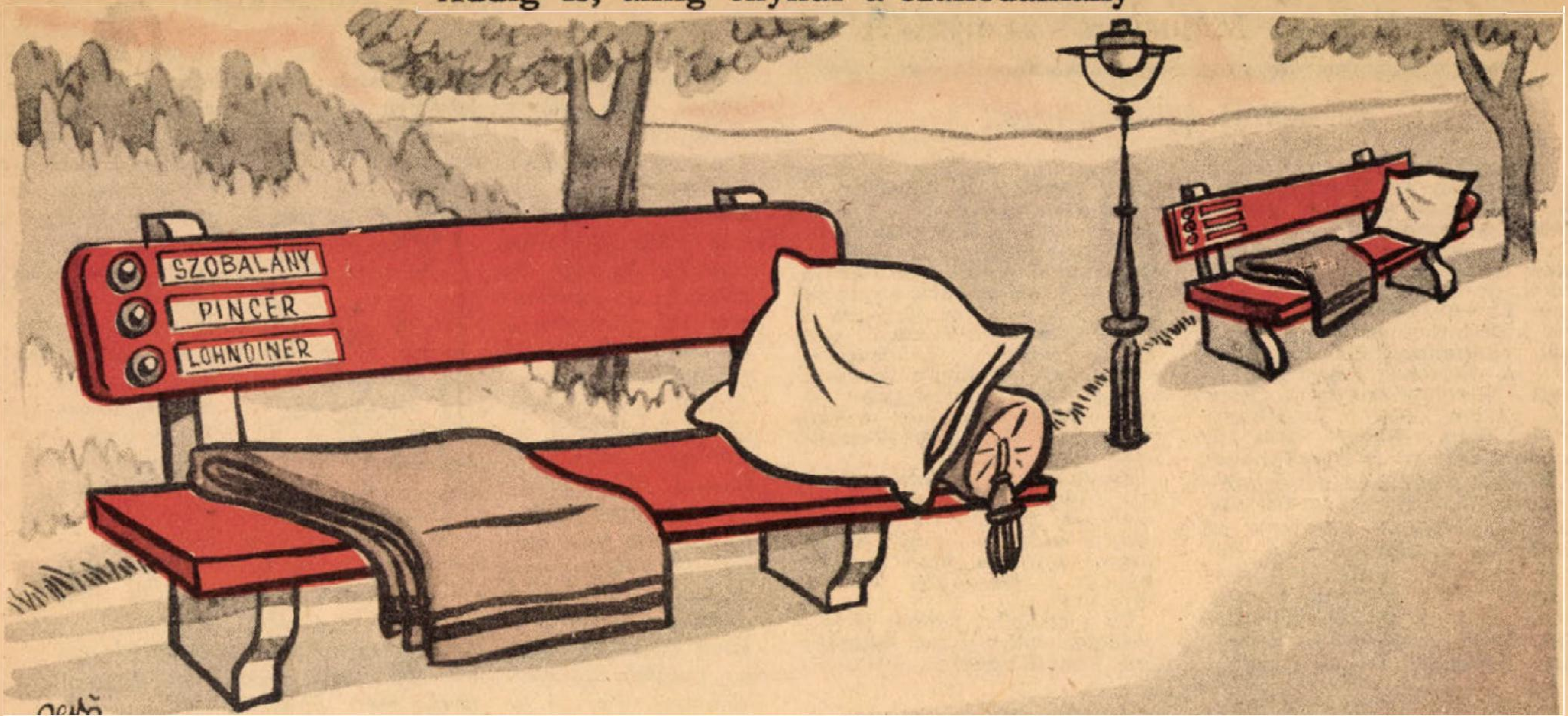

Szardíniaszelídítő

A zsúfolt kávéházban, amikor épp reggeliztem, ijedt tekintetű emberke ült az asztalomhoz. Tejet rendelt, aztán beszélgetni kezdett.

— Ha nem vagyok indiszkrét, mi a foglalkozása? — kérdeztem tőle.

— Ön csodálkozni fog — felelte csöndesen —, szardíniaszelídítő vagyok.

— És mondja, meg lehet élni ebből?

Fáradtan legyintett:

— Á... zsúfolva van a pálya, csak Európában hárman vagyunk. Sok ez, kérem. Európa nem bír el három szardíniaszelídítőt. Én már négy évvel ezelőtt ott is hagytam a szakmát.

— És utána mibe fogott?

— Tojásokra ültem.

— Tojásokra ült?

— Igen. Ez egy cirkuszi szám. Van egy tyúk, az tojik, én meg addig ülök a tojáson, amíg ki nem kel a csirke.

— Hallja, ez világszám! Még sose hallottam róla.

— Igen, mert nem léptem fel vele. Csak gyakoroltam.

— Na és ment?

— Nem, kérem. Ezer tojáson ültem és egyik sem kelt ki. Ezt is abbahagytam.

— Nem győzte idegekkel?

— Gyomorral. Folyton összetörtek a tojások... Volt nap, amikor negyven tojásból ettem rántottát.

— Na és azután mibe fogott?

— Kacsatojás-zsonglőr lettem.

— Hát az mi?

— Az is cirkuszi szám. Fogok hat kacsatojást, feldobálom őket...

— És elkapja...

— Dehogy. Elejtem. A tojások szétfolynak és a közönség röhög.

— Remek.

— Remek, de nagyon nehéz. Nagy gyakorlat kell hozzá.

— Elejteni?

— Az. Egyszer indiszponált voltam és folyton elkaptam a tojásokat. Az igazgatóm lehülyézett. Azt mondta, menjek suszternek, ne artistának!... Ügyetlen fráter!... Hat tojást nem tud elejteni?! Elmondott mindennek és kidobott.

— Most mit csinál?

— Tökéletesítem magam. Megengedi?...

A tea mellé két tojást rendeltem. Elvette őket és föl dobta a levegőbe. Az egyik a földre esett, a másik a fejemre.

— Ma jó napom van — mondta sugárzó arccal és megkért, hozassak még két tojást.

Zord Tihamér

Ez csak természetes

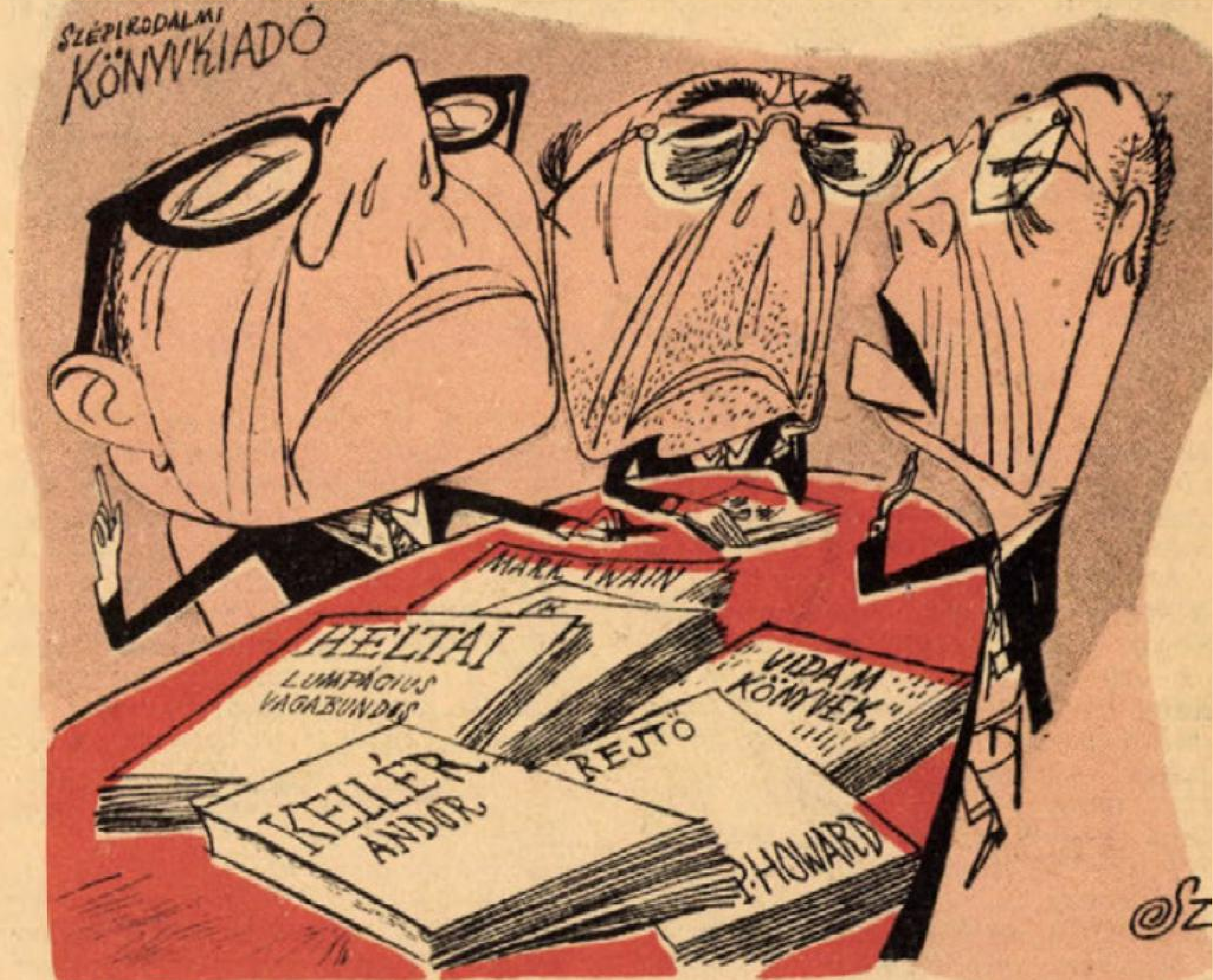

— Na és ki illusztrálja ezeket a vidám könyveket?
— Csak arra vigyázzunk, hogy karikaturista ne legyen...

Egy üzemi büfében

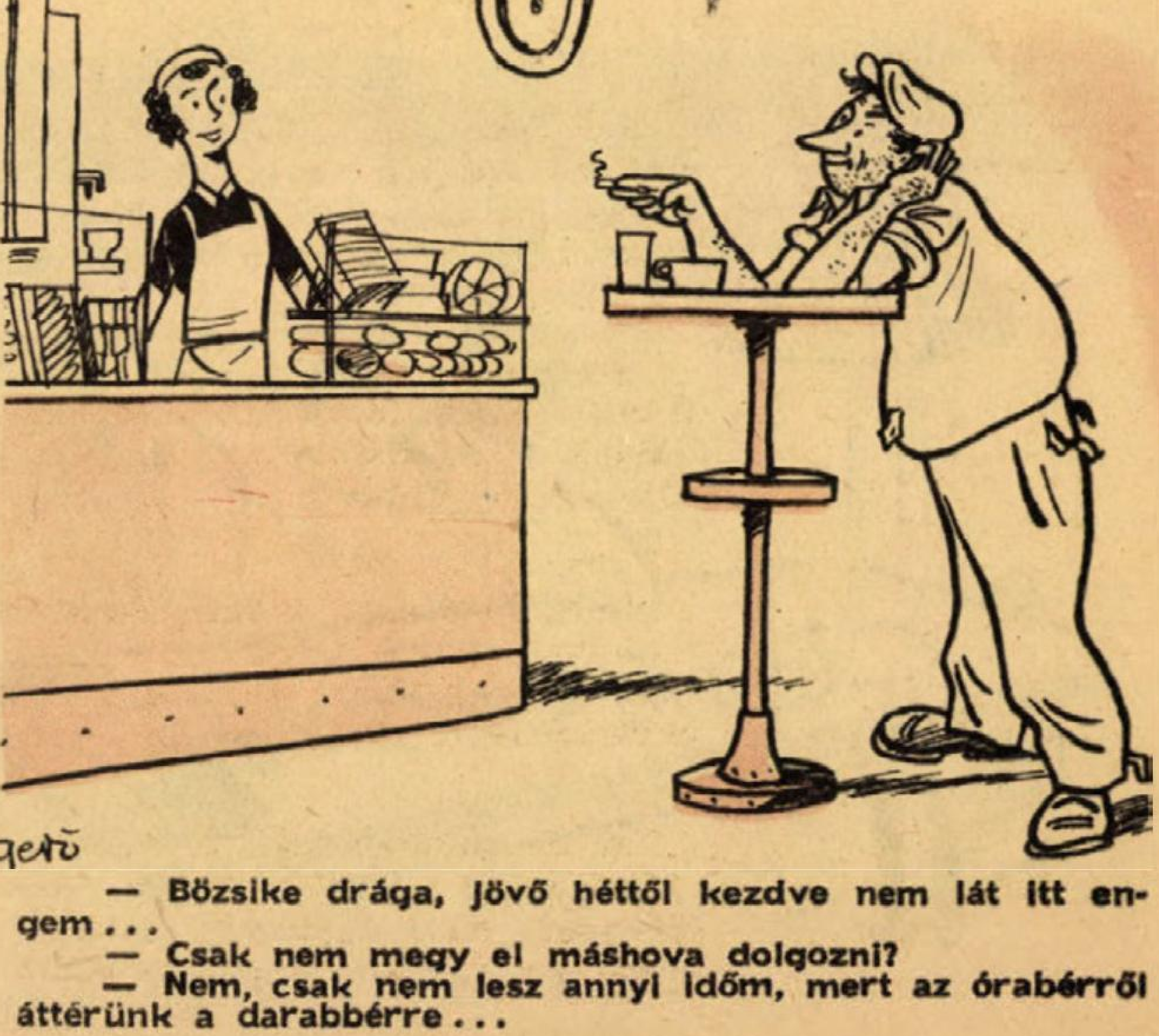

— Bözsike drága, jövő héttől kezdve nem lát itt engem...
— Csak nem megy el máshova dolgozni?
— Nem, csak nem lesz annyi időm, mert az órabérről áttérünk a darabbérre...

Le a bürokráciával!

Ez aztán költözködés!

A Lottó és Sportfogadási Igazgatóság az Országos Takarékpénztár központi épületében dolgozott, de tágasabb helyiségekre volt szüksége. Nem kellett sokáig keresgélniök, pont szemben, az Országos Tervhivatal egyik épületét kiürítették és az igazgatóság rendelkezésére bocsátották. A múlt hét végén elérkezett a költözködés napja. Reggel három kétlovas stráfkocsi jelent meg a Nádor utca 16. szám előtt, az OTP székházának kapujánál, egy sereg szállítómunkás felment a harmadik és negyedik emeletre és lehordta a bútorokat. A Nádor utca 16. szám előtt felrakták a berendezést a stráfkocsikra és átevickéltek kocsikkal, lovakkal a pontosan szemben levő 15. számú ház kapuja elé, ahol a bútorokat lerakták a kocsiról.

Mindenki nevetett a furcsa költözködésen. Egymástól kérdezték az emberek, minek ide stráfkocsi, minek ide hat ló, amikor csak az utca egyik oldaláról a másikra kell átvinni a bútorokat? Valóban, sokkal kevesebb fáradsággal, stráfkocsik és lovak igénybevétele nélkül gyorsabban elvégezhették volna ezt a költözködést, — kis kézikocsikkal.

Legutoljára Chaplin egyik régi filmjében láttunk hasonló jelenetet. Chaplin felkurblizta rozoga autóját, nagy keservesen elindult vele, azután megállt a szemközti ház kapuja előtt.

Ez a chaplini jelenet is mulatságos volt, — de legalább nem került pénzbe . . .

Nem oda való!

A New York palota épületében egy szabó kisiparos nyitott üzlethelyiséget. A műhely ajtaja fölé cégérül egy lemberdzseket akasztott ki, amelyet egész nap ott lóbál a szél. Valamikor a Kazár utcában és a Teleki téren alkalmazták az ócskaruha-kereskedők ezt a szemléltető reklámot, amely sehogyan sem illik a Lenin körút arculatához. Mi lenne ha a pesti utcákon, az üzletek fölött, cégérként lógnának az egyes intim ruhadarabok is?

Csont helyett húst — drágán

A Martinovics téri KÖZÉRT Hússzékben egy kiló borjúcombot kértem, csont nélkül. Azért kértem csont nélkül, mert előttem valaki másfél kiló színhúst kapott, 45 forintért. Nekem viszont kijelentették, hogy csont nélkül nem adnak, és így 69 deka hús mellé 31 deka csontot kaptam. A kiszolgálót figyelmeztettem, hogy a falon kifüggesztett tábla szerint csak 17 deka csontot szabad egy kilóhoz adni, tehát a húsnak 83 dekának kell lennie.

Válasz: ő nem fizet rá a fizetéséből, akármi van kiírva.

Ezután megkaptam a blokkot — 28 forintról —, holott az árjegyzékben 1 kiló borjúcomb csonttal 27 forintos árban szerepel. Tehát egyetlen vásárlásnál kétszer lettem megkárosítva. Az előírt árnál 1 forinttal többet kellett fizetnem és 14 deka hús helyett 14 deka csontot kaptam. Tekintve, hogy ugyancsak az árjegyzék szerint a csont kilónként csak, 2,50, a kettős károsítás pénzre átszámítva 4,57 forintot jelent.

Kecskédi László
XI., Óhegy u. 16/b.

*

Sok 4,57 forint sokra megy, ezért nem ártana nyomatékosan figyelmeztetni a Martinovics téri Húsértet, hogy tartsa be a törvényes előírásokat.

A zöldvendéglőkben

vasárnaponként nem lehet helyhez jutni. Sokan néha másfél óráig lesik, hogy mikor ürül meg valahol egy asztal, vagy két szék.

A Margitszigeten legutóbb lezárták az ajtókat. Az autóbuszon érkező vendégek be sem juthattak a túlzsúfolt kerti vendéglőbe. De zsúfolva volt a belső terem is. Oda sem lehetett bemenni. Ilyen körülmények között azután igazán jogosan méltatlankodtak a vendégek, a Gundelnél és a Rózsadomb vendéglőben is, amiért csak az asztalok egy része volt megterítve. A terítetlen asztaloknál nem szolgáltak fel, hiába ültek oda a vendégek. Meg is indokolták: nincs elég felszolgáló.

Ezt az okot sajnos el kell fogadni. Sem a Gundel, sem a Rózsadomb, sem pedig a többi vendéglátóipari üzem nem hibás. Nem hibás pedig azért, mert valóban nem jutnak kisegítő vasárnapi pincérekhez. Miért kevés a számuk? Azért, — közölték a szakemberek, — mert nyolc éve nem neveltek utánpótlást. Az úgynevezett „pikolók'' jól bevált alkalmazásáról megfeledkeztek. Egy év óta igyekeznek ezt a mulasztást pótolni, már vannak fiatal pincérgyakornokok, de nagyon kevés a számuk.

Őszre már nem lesz semmi baj. Addig azonban még sok bosszúságot okoz a kiránduló vendégeknek a terítetlen asztal, a zárt vendéglő és a lassú kiszolgálás.

(sti)

Erdőtiprók

Április utolsó vasárnapja tréfás kedvében lévén, úgy felhúzta a hőmérő higanyát, hogy az majd kiszaladt üvegbörtönéből. Lett is erre olyan tömeg-megmozdulás Budapesten, hogy még egy nyárközepi weekend-nek is becsületére válna.

A mindenre elszánt kirándulók egy tekintélyes része nem csak tüdőt tágítani, lebarnulni és vadvirágot szedni gyülekezik a budai lankákon, hanem, ha tőle telne, kiirtaná az erdőt is. Jaj annak a fának, vagy cserjének, amelyik virágba borul, mert ezek a kíméletlen erdőtiprók úgy megtépik, hogy élete végéig sem heveri ki. De a virágnélküli facsemeték sem érezhetik magukat biztonságban, mert ha egy kicsit is szemrevalók, kitekerik őket és túristabottá züllesztik. Hogy ez milyen nagy kárt okoz amúgyis erdőszegény hazánkban, annak csak az Erdészeti Főigazgatóság a megmondhatója.

A Zugliget egyik meredek hegyoldalán például az elmúlt években fenyőcsemetéket telepítettek szorgos erdészkezek. Ezeknek a csemetéknek egy része eltaposva, más része kicibálva hever a győztes kiránduló hadak lábai alatt. Imitt-amott ugyan egynéhány zsenge csemete próbálja még nyujtogatni ágait, de ha ennek a lélektelen erdőirtásnak nem tudunk valamilyen módon gátat vetni, ezek is rövidesen a többiek sorsára jutnak.

(**bernáth**)

Egy kiskirály öröme

Tonez Tibor rajza

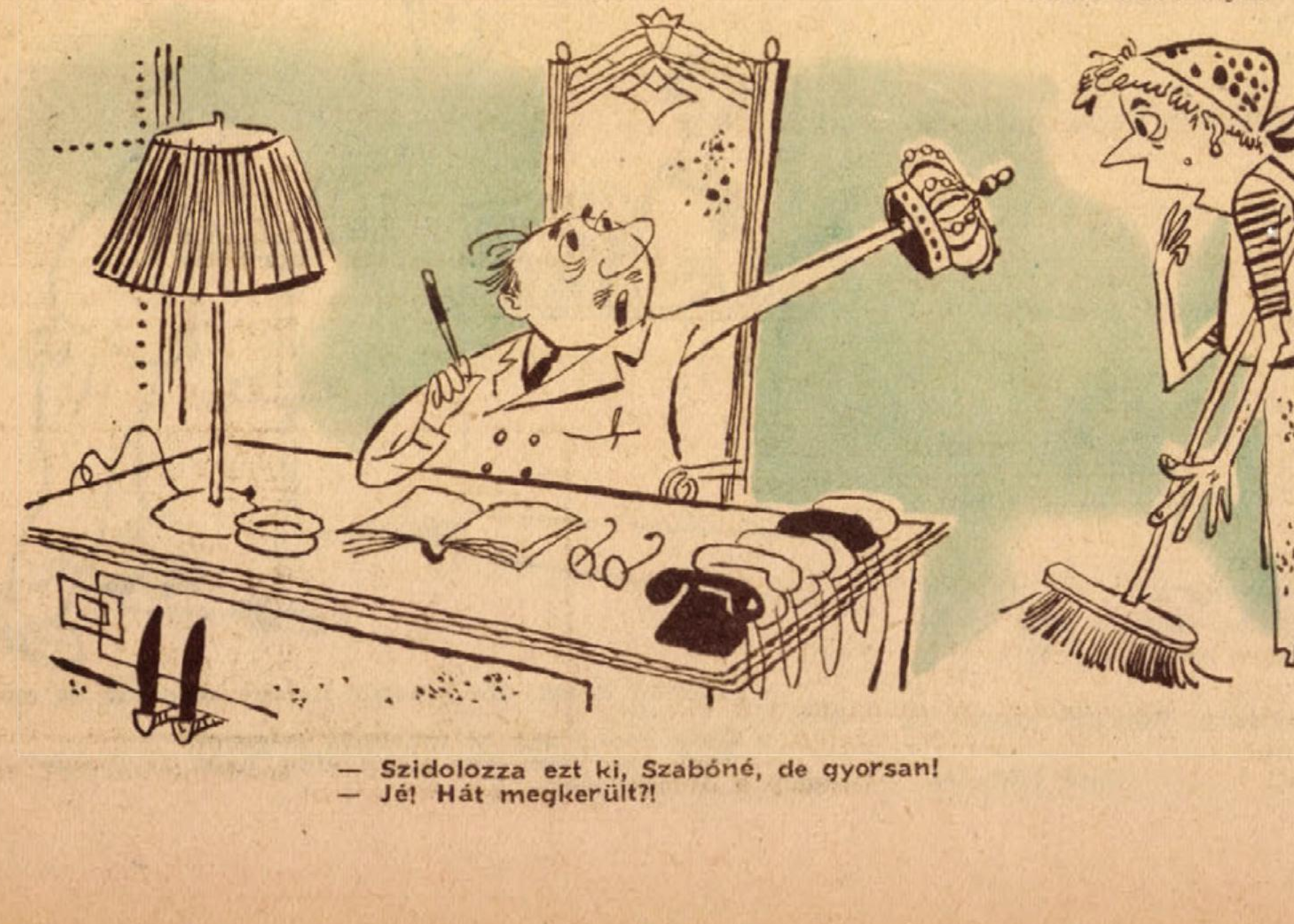

— Szidolozza ezt ki, Szabóné, de gyorsan!
— Jé! Hát megkerült?!

Elfelejtett szempont

Hónapok óta bosszankodik három XXI. kerületi üzem sok-sok dolgozója (Csepeli Szőrmekonfekció, Papírgyár, Cserzőanyaggyár), hogy a csepeli Imre tértől sokkal tovább tart az út az üzemekig, mint Pesttől Csepelig. Régebben — a fél óránként közlekedő villamosjáraton kívül — főként az autóbuszok bonyolították le a forgalmat. Egy idő óta azonban csak a végállomásokon: Csepelen és Erzsébeten állnak meg a buszok. Az üzemeknél, gyáraknál azonban nem! Nem kétséges, hogyha az autóbuszok megállnának a gyáraknál, valamivel tovább tartana az útjuk, viszont a munkásoknak nem kellene ilyen sokat gyalogolniok. Ez is szempont, mégpedig fontos szempont!

Segesdy Miklós
Bp., XXI., Kiss J. u. 37.

Le a bürokráciával!

rovatunkhoz beküldött panaszok elintézéséről olvasóink levélben kapnak értesítést.

A kultúra haszna

Várnai György rajza

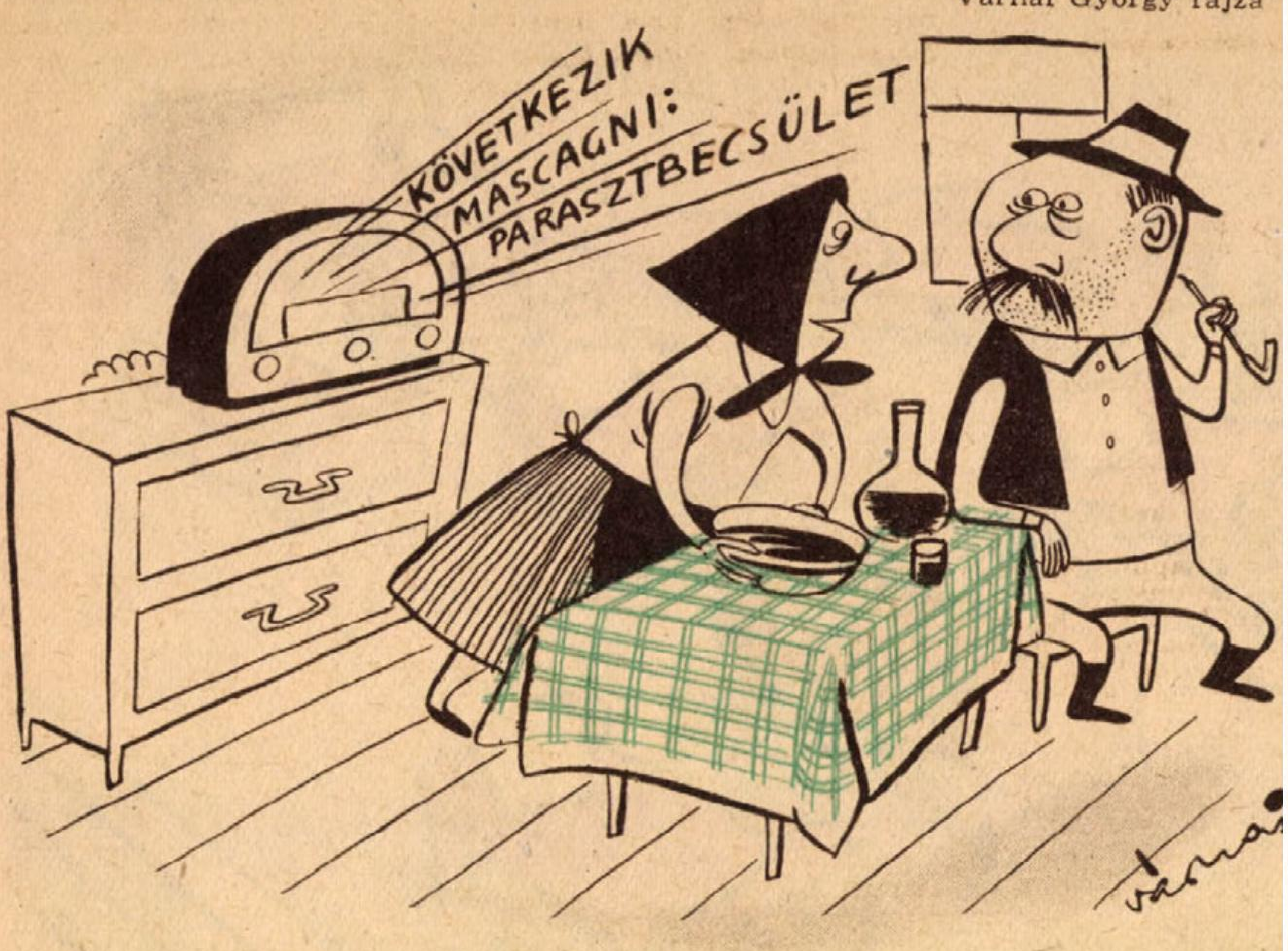

— Erről jut eszembe, befizette már kend az adóhátralékot?

Különös esküvői lakoma egy budapesti szállóban

TÖRTÉNNEK itt Pesten néha csodálatos esetek, amit mostan elbeszélek, bizony Isten megesett.

Egyik szállónk titkárságán megjelent egy idegen: — „Melyikük az igazgató?" — nézett széjjel hidegen. B. kartárs, a szálló-főnök, felütötte a fejét: — „Én volnék az, parancsoljon!" — s nyújtotta már a kezét.

— Nincs sok időm — szólt a férfi — s ezért nem is kertelek: holnap délre esküvői díszebédet rendelek. Huszonhárom terítékre szolgáljon e rendelés: előétel, kétféle sült, s mi hozzá jár, körítés. Vegyes torták, sajtfélék és jó borok is legyenek.

Szólt a főnök: — „Minőségről, nyugodt lehet; felelek!"

A vendég most ötszáz forint előleget fizetett, megemelte kalapját és máris tova sietett.

A SZÁLLÓBAN azon nyomban értekezlet tartatott, felszólalt a szakács, cukrász, csak a kukta hallgatott. Számbavették, mit ilyenkor számba venni jó szokás: nyersanyag és rezsiköltség, no meg villa-kés kopás. B. kartárs, az igazgató, csak globális célt adott; főszakács és árfelelős szabták meg az étlapot. Három főnyi felszolgálót jelöltek ki gondosan, s borfiúnak Beke Józsit — ő töltsön bort, szorgosan. VIRÁGÉRT-ből áthozattak ibolyát és orgonát — ilyenkor a díszítés is elsődleges dolgot ád.

MÁSNAP DÉLBEN nyolc taxi a szálló elé érkezett, nyolc taxin a nyolc vezető pont egyszerre fékezett.

Asztalhoz ült csendesen a díszes vendégkoszorú, egyik sem volt nagyon vidám — inkább kissé szomorú. Mintha tán a lelkük mélyén nyomtak volna el fohászt, sóhajtozva harapták a szószos kaszinótojást. Még a sültnél sem beszéltek, nyomott volt a hangulat; csak amikor Józsi töltött, derült fel sok arculat. Pincérszemek az ifjú párt hasztalanul keresték, násznép között nem találtak új férjet, se menyecskét.

EGYIK VENDÉG az asztalra kis zsebórát helyezett, s evés közben számlapjával állandóan szemezett. S amikor a zsebórája pont fél kettőt mutatott, felállott s a vendégeken szeme végig kutatott.

— Jól tudom — szólt —, hogy e percben közös minden gondolat, s tiszta szívből azt kívánjuk: legyenek Ők boldogak! . . . Erzsikére s Elemérre emelem hát poharam; az új párnak, bármit tett is, boldogsághoz joga van!

Koccintottak, s megölelték mind a négy örömszülőt, két korosabb asszonyságot, s két férfit, már ősszülőt. Kézről kézre járt egy sürgöny — messze földről érkezett —; küldte az a két rossz gyerek, ki oly nagyot vétkezett.

„Édes drága jó szüleink" — így hangzott a távirat — „szombat délben megesküszünk, bárha nem egyházilag. Fél kettőre van kitűzve a polgári esküvőnk, felétek száll gondolatunk e percben majd, jó szülőnk! Boldogságunk tengerének Hozzátok csak szele ér, s e szél szárnyán küld ölelést Erzsike és Elemér."

NOVEMBERI sötét estén — még az eső is szitált —, a két gyerek búcsú nélkül, váratlanul disszidált. Ördög tudná megmondani: mely okból és mi miatt? Akkor tájt az ifjak között ez volt, sajna, a divat . . .

Így esett, hogy nélkülük folyt e különös díszebéd, s mindmáig e lakomának nem terjedt el híre még. Hogy e rímes kis riportban tudatom az esetet, higgyék el, hogy nem a cikkdíj — lelki kényszer vezetett.

Herczeg Kálmán

Sándor Károly:

Egy eltüsszentett film története

avagy

hogyan nem szabad bánni az állam pénzével

A forgatókönyv

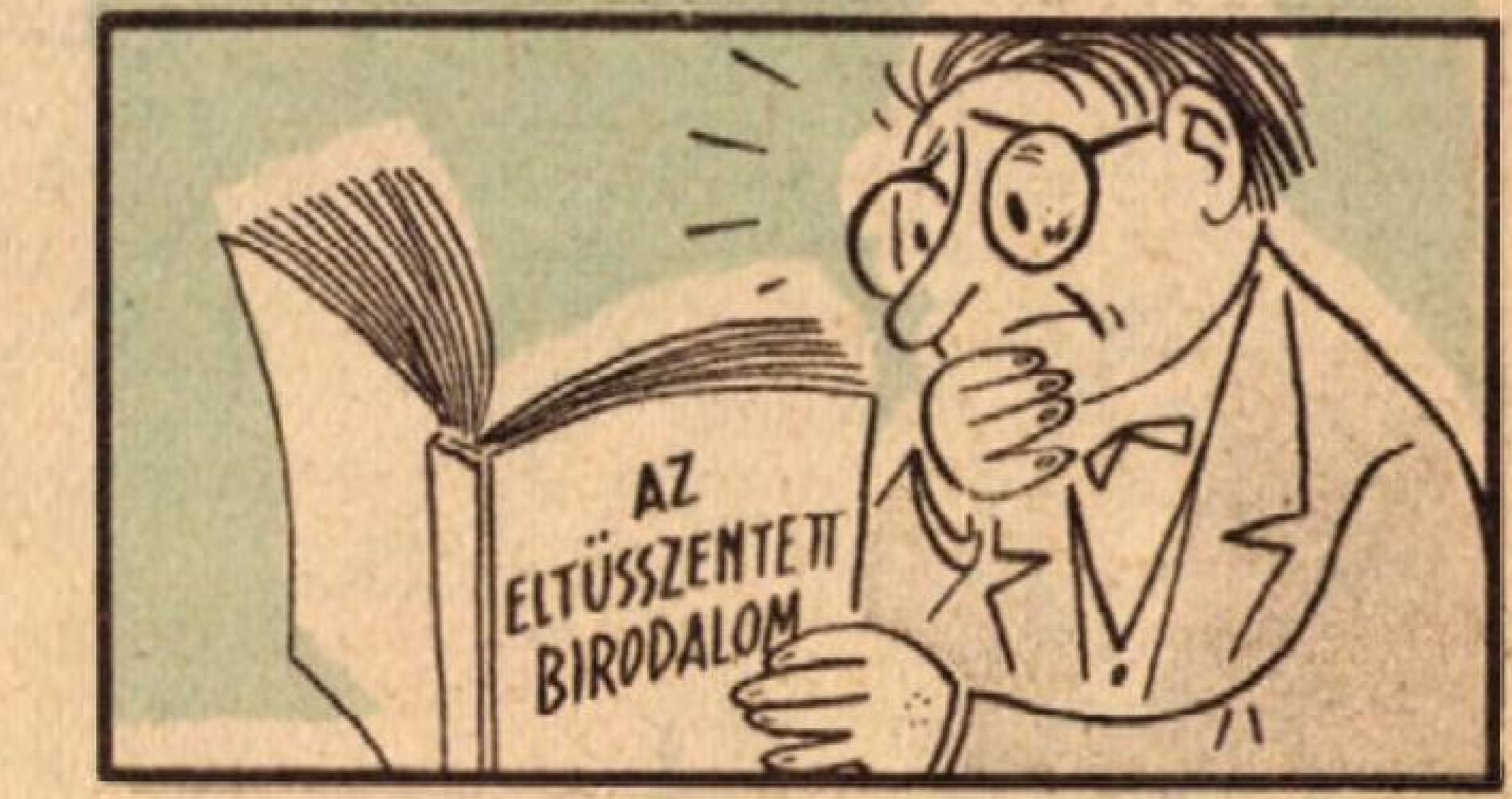

— Ejnye, hiszen ebben politikai hiba van. No, nem baj, talán forgatás közben ki lehet javítani.

Forgatás

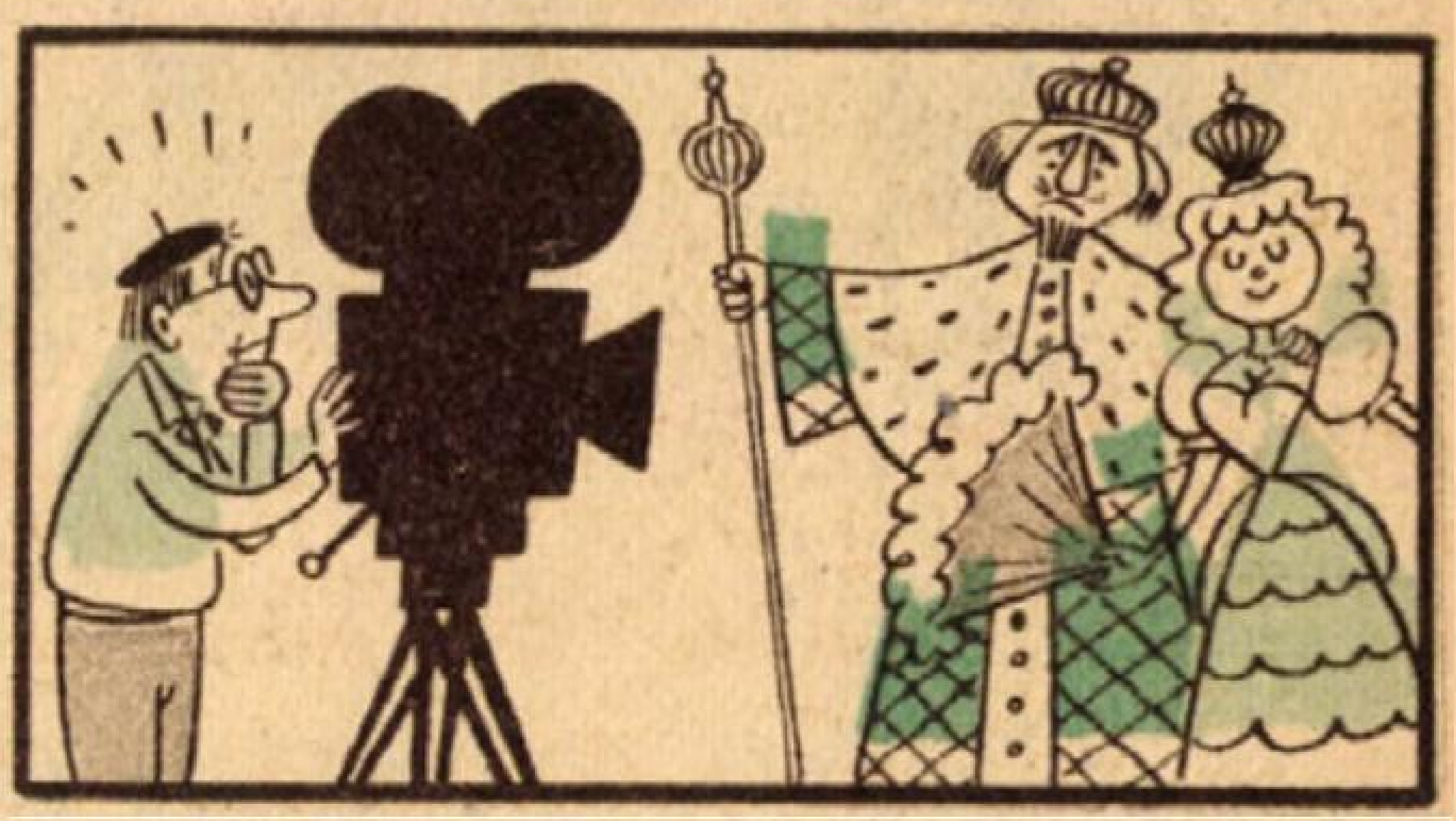

— Hát ez még mindig nem jó. Esetleg a vágásnál helyrehozzuk . . .

Próbavetítés

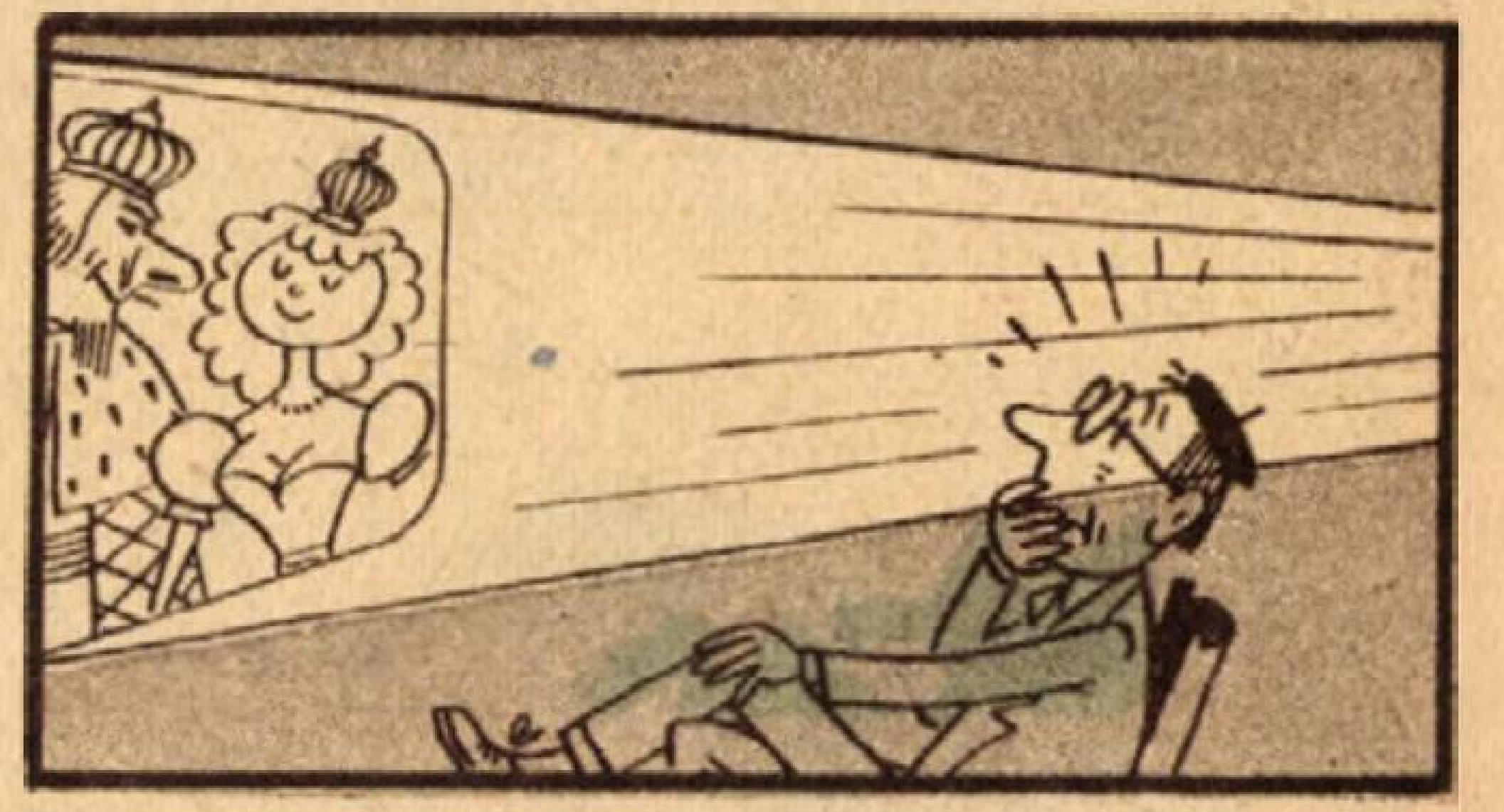

— Még mindig aggályos . . . Elkészítve talán másképp fog hatni . . .

Sajtóbemutató

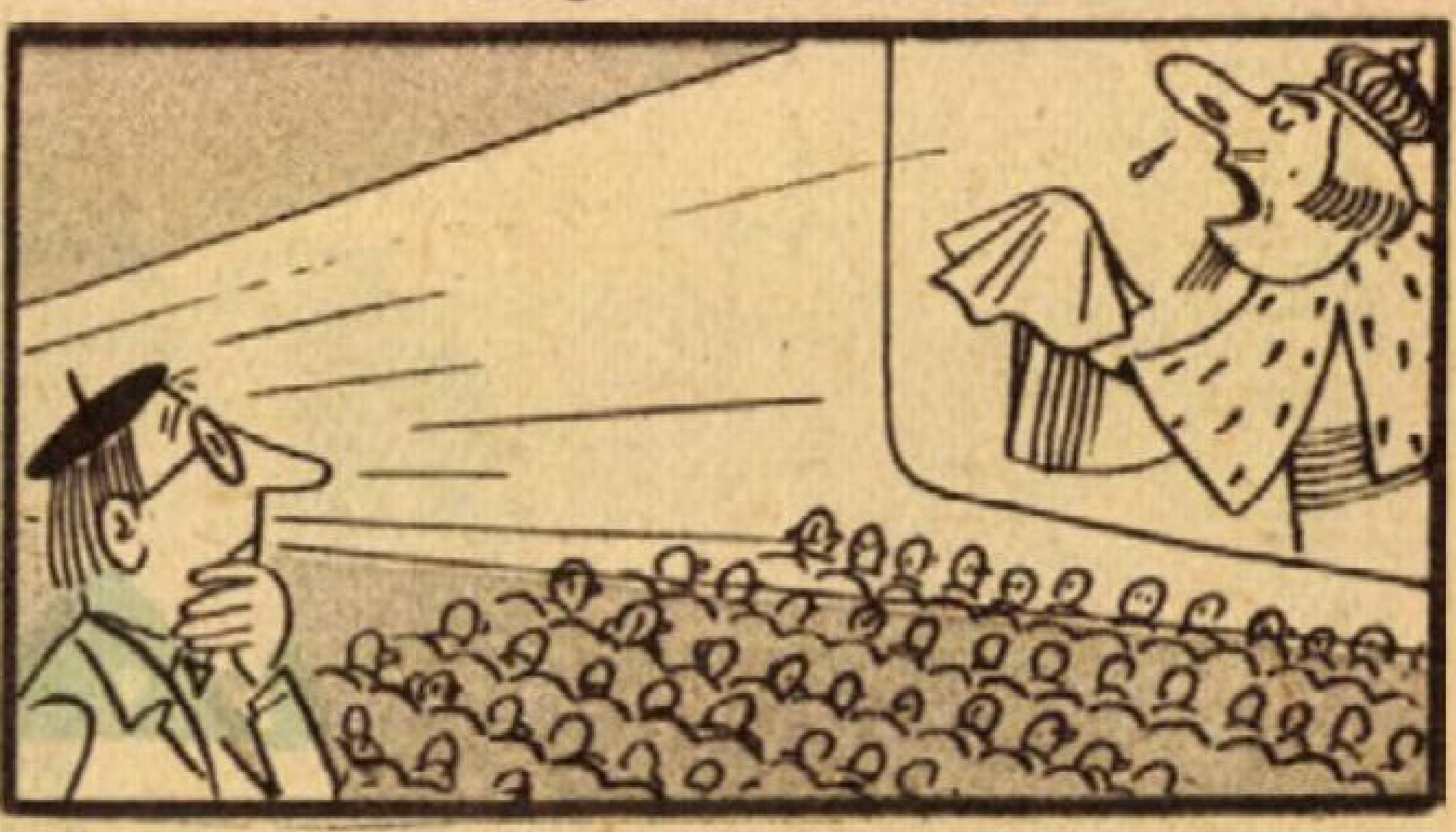

— Sajnos így se az igazi. De talán a közönség nem fogja észrevenni.

„Premier" előtt egy nappal

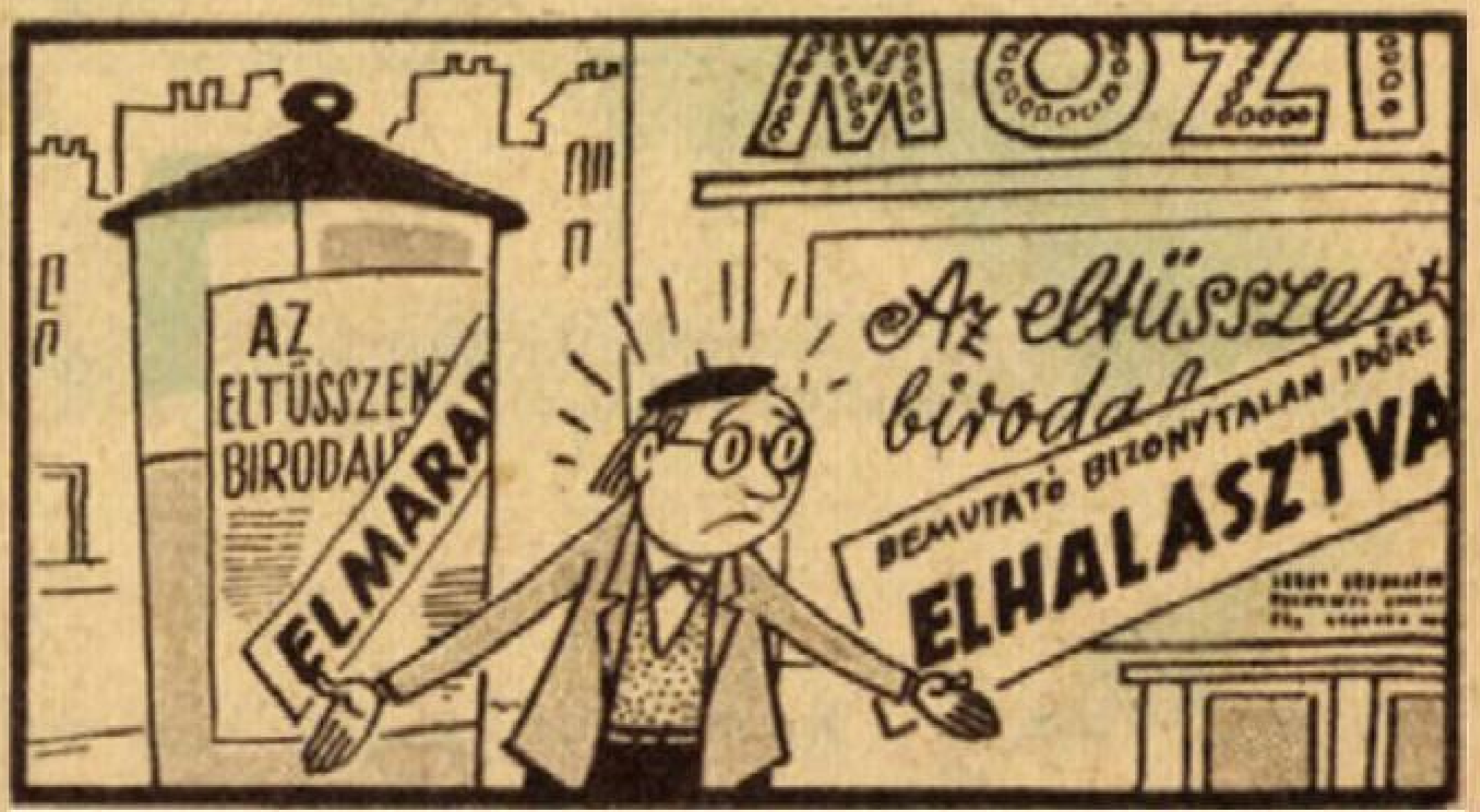

— Nem lehet bemutatni . . . Több is veszett Mohácsnál . . .

Jó estét gyerekek, lefeküdtetek már?

Gerő Sándor rajza

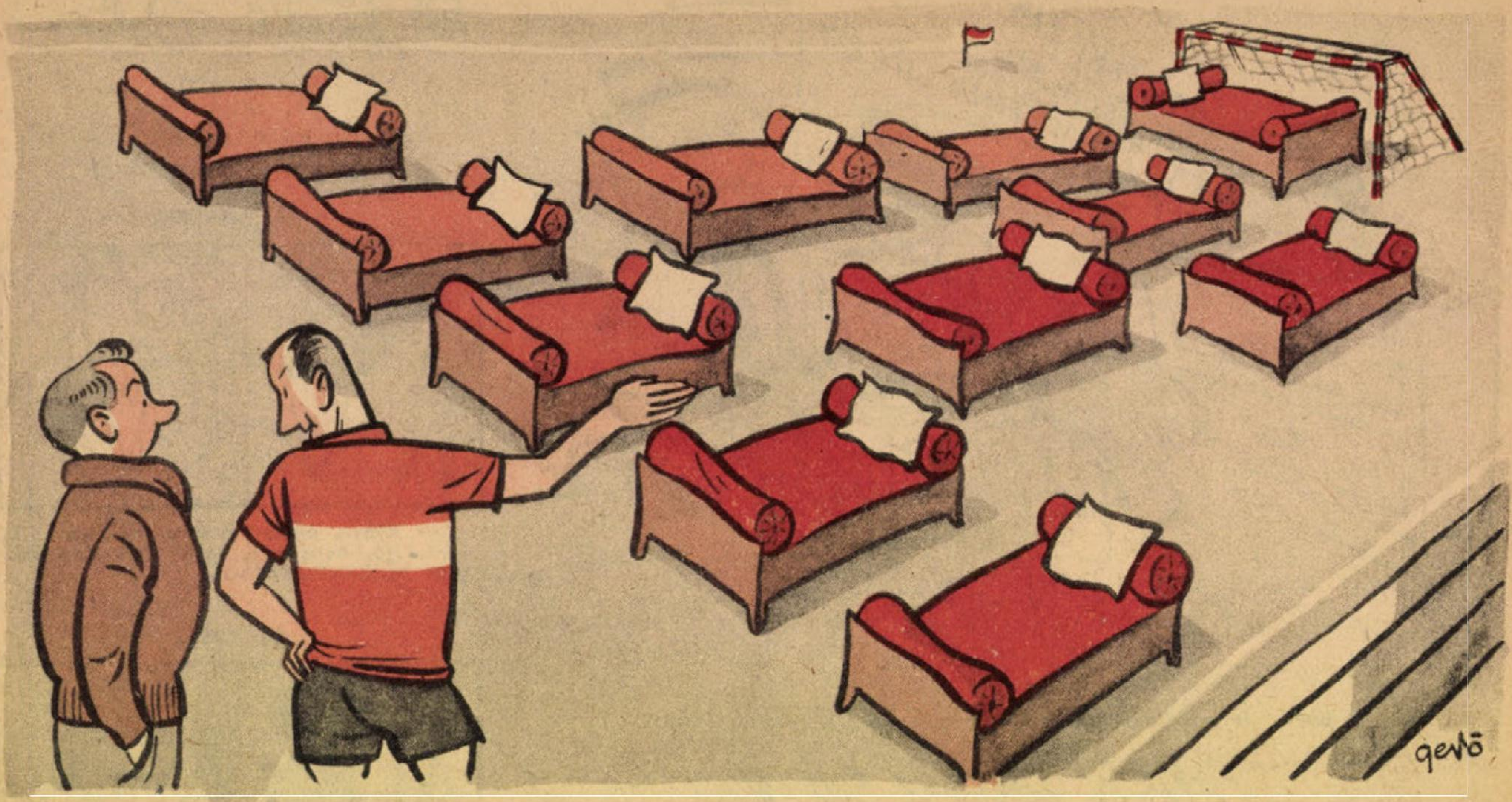

— Hát akkor, ahogy megbeszéltük ...

Üstökös fenn és lenn

Sándor Károly rajza

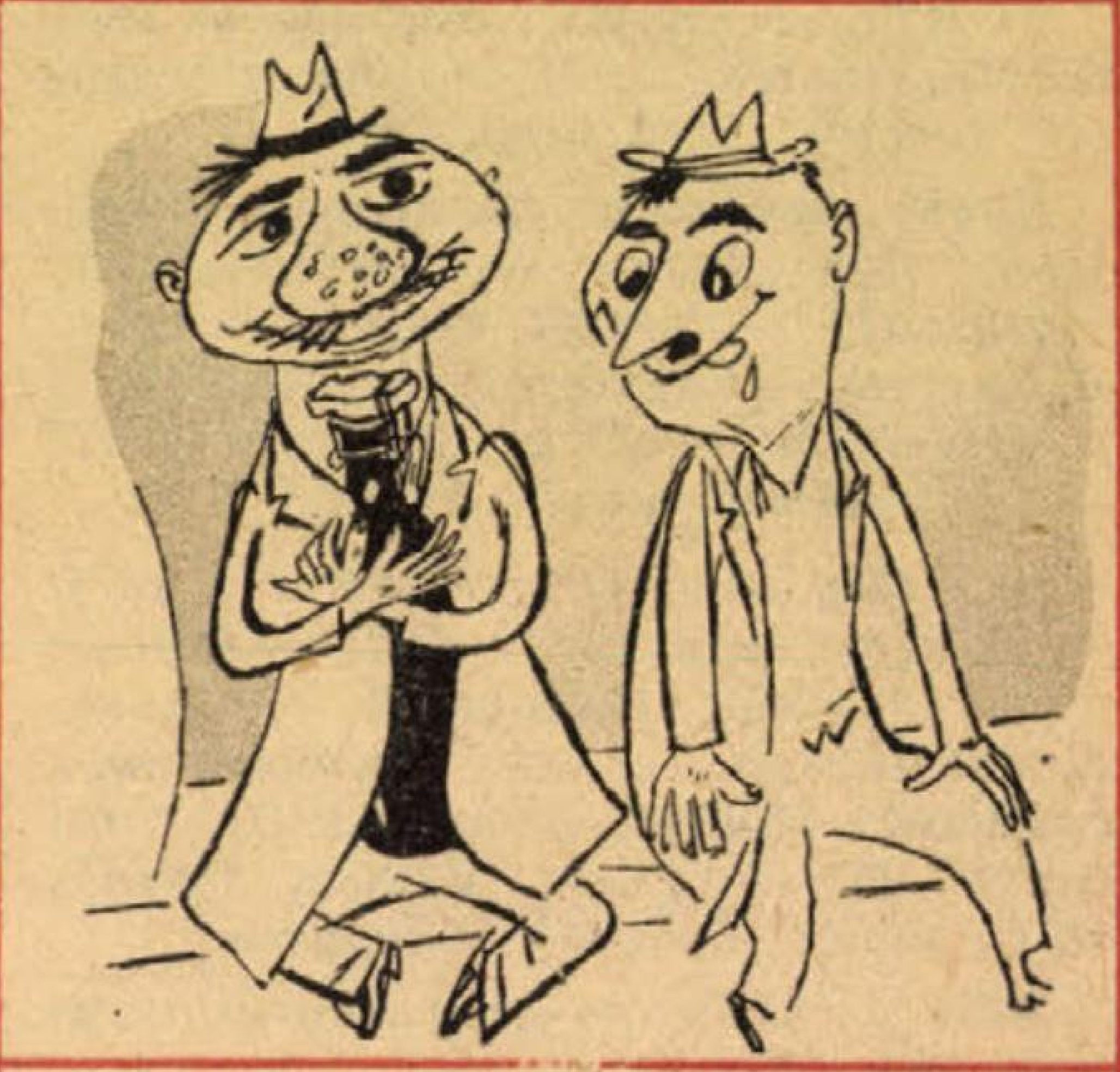

— Nem mérnek alkoholt a sportpályákon? Annyi baj legyen! Hoztam a csattosban ...

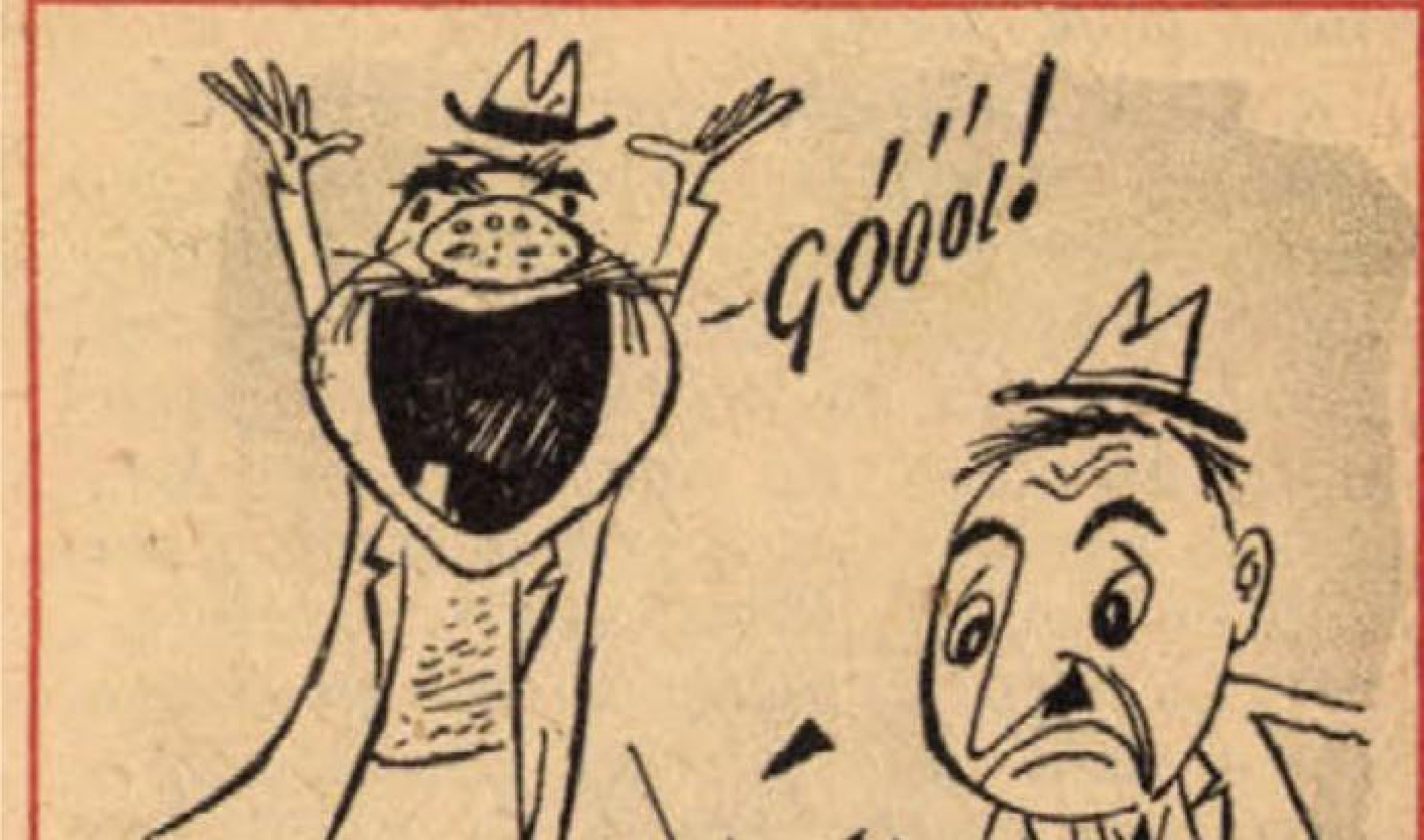

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.